

FAŞIZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME ŞOVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

Ocak 1992, Yıl: 2 Sayı: 12

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)

OCAK AYINDA TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

* Hayrettin BAKIŞ * Efendi DIRİL * Ali METE * İsmail HANOĞLU
 * Orhan BAKIR * Hüseyin TOSUN * Ünal KÜÇÜKBAYRAK * Cemil OKA
 * Rıza SÖKMEN * Hıdır ASLAN * Ali UÇAR * Hüseyin CEVAHİR
 * Erdal EREN * Kadir TANDOĞAN * Hüseyin İNAN * Sinan CEMGİL
 * Ulaş BARDAKÇI * Raci YILMAZ * M.Fatih ÖKTÜLMÜŞ * Tamer ARDA
 * Niyazi AYDIN * İbrahim ERDOĞAN * A.Haydar ARSLAN * M.Zeki ŞERİT
 * Kadir MANGA * Selahattin DOĞAN * Mazlum DOĞAN * Erdoğan YAZGAN
 * Veysel UYAR * Zeki YUMURTACI * Deniz GEZMİŞ * İrfan ÇELİK
 * Ferhat KUTAY * Mahsun KORKMAZ * Haydar BAŞBAĞ
 * Yusuf ASLAN * Mahir ÇAYAN * Hıdır AYKIR * H. Hakki ERDOĞAN

halk DEMOKRASİSİ

OCAK YAYINLARI adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Ali Musa Sarıçimen

Yönetim Yeri:
Sultanahmet Mah. Oğul Sk.
No:16/2 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38

Dizgi: Ozan Yayıncılık(527 98 47)
Baskı: Aydınlar Matbaacılık
Dağıtım: Birleşik Dağıtım

Abone Koşulları:

Yurtiçi
6 Aylık 30.000 TL
1 Yıllık 60.000 TL
Yurtdışı
6 Aylık 30 DM-15\$
1 Yıllık 60 DM-30\$
Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nuruosmaniye Şb.
Hes.No: 8983-9/AOO/01
Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nuruosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes.No: 6038-8BU6/01

Avrupa Temsilciliği
KULTUR ZENTRUM
Sper str 94
4057 BASEL İSVİÇRE
Tel: 61.6923098
Almanya
Neurwal str 19
6000 Frankfurt 70 DEUTSCHLAND
Tel: 69616129

Fransa
M.Karagöz
6 Rue Stendhal 78130
Les Mureaux/Paris
İngiltere
H.Demir
74 Georgelarsbury Housse
Progresway N.22 LONDON
Avusturya
Ali Can
Postfach 426 1061 Wien
Hollanda
M.Geziçi
S.T.K.B.D.A.C.
PIRTUKXANEYİ KURDISTAN
Butienom:216/A
2512XD Den-Haag
Yunanistan
Ali Top
P.O. Box 19500 Lavrion/Atina

SUNU

Merhaba,

1991 yılı, Sosyalizmin karşı-devrimin stratejik saldırılarına hedef olduğu, sosyal maskeli emperyalizmin niteliğinin resmen kabul edildiği ve "Yeni Dünya Düzeni"nin kurulması için mazlum uluslar ve ezilen halkların, "yumuşama", "barış", "insan hakları", "hür dünya" palavralarının si-si-dumanı arasında sömürü, zulüm, kan ve katliamlara uğratıldığı bir yıl oldu.

Sosyalizmin geçici yenilgisi ile saha kalkan milliyetçilik yer kürede emperyalist çıkarlar uğruna ulusların birbirini boğazladığı bir kavgaya dönüşürken, Asya, Afrika, Latin-Amerika ve emperyalizm için bir çıban başı olan, çelişkilerin giderek çeşitlendiği Orta-Doğu'da ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi halen tüm insanlığın kurtuluş umudu olmaya devam ediyor.

Ülkemizde ise; DYP-SHP onarım hükümeti reformist hayallere dayalı, "demokrasi", "insan hakları", "refah", "hak eşitliği" masalları ile yaratacağını umduğu bir çan simidine tutunup, zamana oynamaya çalışıyor. Ancak, kitleleri radikal mücadelenin uzağına sürüklemeyi hedefleyen bu oyunlar; en sağından en "sol"una kadar bütün düzen partilerinin zorlama nüans "farklı"lığına rağmen, program, tüzük temelinde bile birbirlerinden farkları olmadığını gözler önüne sermektedir. Devrimci durumun giderek yükseldiği bu elverişli koşullar, öncüye, ezilen halk kitlelerini devrim saf-larında örgütlemenin çeşitli olanaklarını sunmaktadır.

Devrim şehitlerini kapak konusu yaptığımız bu sayımızda; düzenin gediklerini kapamak için kurulan DYP-SHP onarım hükümetinin çözümsüzlüğünü anlatan bir yazıya yer verirken, Kürt ulusal başkaldırısına önderlik eden PKK'nın ML parti ve devrimci örgütleri hedefleyen açıklamaları ile tam da milliyetçi örgütlerin sınıf karakterine uyan, özerkliğe yatkınlığı ifade eden politikalarını eleştiren, dostça uyarıcı bir yazıya da yer verdik.

Ayrıca, Devrimin öncü gücü olan proletarya ile temel gücü olan köylülüğün ittifakına dayanan DHD ile ilgili bir yazıya, halen tartışmaları süren seçimlerle ilgili tavır, Filistin sorunu, gençlik sorunlarını içeren yazılarımızla da bu ayın güncel sorunlarını yansıtmaya çalıştık.

Subat'ta buluşmak umuduyla

İÇİNDEKİLER

Başyazı	4
Enternasyonal proletaryanın şehitlerini anıyoruz.....	6
DYP-SHP onarım programı.....	12
PKK nereye gidiyor.....	18
Bulaşıcı bir illet; parlamento aşkı.....	22
Filistin Sorunu.....	26
Uludağ Üniversitesi'nde Hürmek şehitleri anıldı.....	31
Demokratik devrim üzerine notlar.....	32
Ulusal sorun.....	36
Program tartışmaları.....	38
Türkiye gençlik hareketinin tarihçesi.....	47
Uludağ Üniversitesi'nde jandarma terörü.....	51
Ekonomik iflas.....	54
Liselerde faşist baskı.....	57
Kürdistan'da kontrgerilla katliamları.....	59
Asmin.....	61
Üniversitelerde son gelişmeler.....	63

1991, yeryüzünde bir çok karmaşık olayın çatışması içinde geride kaldı. 1992 yılının bütün insanlık için yeni bir hayatın başlangıcı olması olanağı hala vardır. Bu devingen dünyada, insan yüreğinin ve güzel aklının müdahalesi ile yepyeni bir yaşamın bütün potansiyel olanakları mevcuttur. Yirminci yüzyılın son çeyreği, eskimiş yaşam biçiminin, eskimiş düşüncelerin, kokuşan siyasal sistemlerin bağrına, yeninin, insanın yaratıcı kudretinin, emeğin, insanlığın güzel geleceğinin simgesi olarak saplanmış bulunan sosyalizm bayrağının gönderlerden indirilmesi gerici çabalarıyla dolu geçti. Bu çabaların biçimsel ve geçici zaferlerinden söz edilebilir. Evet, sadece bu kadar. Çünkü gün-

Türkiyenin her milliyetten emekçileri bu çabanın en güzel örneklerini ardışık senfonik melodiler halinde insanlığa sunuyor. Dağlarımızdan ovalarımıza halkımızın güzel bir dünya tutkusu "sosyalizm yıkıldı" gerici çılgınlıklarına inat bir ışık seli gibi akıyor! Her milliyetten halkımızın özgürlük ve devrim kavgası inat ve ısrarla sürüyor.

lük yaşanan olaylar, yeryüzünü kaplayan sayısız güzel insan yüreğinin didişleri ve bunların gerici kokuşmuş dünyaya dayata dayata kabul ettirdiği ve ettirmeye devam ettiği ileriye dönük sayısız kazanım, insanlığın, sosyalizmin ideallerinden asla vazgeçmeyeceğini gösteriyor!

Türkiyenin her milliyetten emekçileri bu çabanın en güzel örneklerini ardışık senfonik melodiler halinde insanlığa sunuyor. Dağlarımızdan ovalarımıza halkımızın güzel bir dünya tutkusu "sosyalizm yıkıldı" gerici çılgınlıklarına inat bir ışık seli gibi akıyor! Her milliyetten halkımızın özgürlük ve devrim kavgası inat ve ısrarla sürüyor. İnsanlığın

güzel geleceği için didinen bütün diğer halklarla aynı güzel şarkının Türkiye bölümü olmanın onurunu taşıyoruz. Bu uğurda sayısız acılara katlanan, hatta yaşamlarını yitiren bütün halkların devrimci evlatları her yeni yıla sosyalizmin yüce ideallerinin mesajlarını aktarıyorlar. Yeni yıllar, en çok bu kavganın içinde sayısız özveriyle yer alanlara, alınları öpülmeye değer olanlara olmak üzere tüm insanlığa ve emekçilere kutlu olsun!..

Yeni yıla başlarken güçlükleri bilmeyenler, hayalci kimseler, gerçek dışı umutlar besleyenler bu yıla kayda değer bir başarı bırakamazlar. Başta işçi sınıfı olmak üzere emek-

çiler gerçekçi olmak zorundadırlar.

20 Ekim seçimleri dönemine girildiğinden beri burjuvazinin yarattığı sahte umut üzerine tatlı hayallere dalıp uyuya kalanlar çoğaldı. Ama geçen süre, şimdi parlamentoyu dolduran, iktidar ve muhalefet kanatlarını oluşturan feodal burjuva partilerinin vaatlerinin on para etmez pavlralar olduğunu ortaya koydu.

Düzenin belli başlı iki partisinden düzeni onarma mutabakatı ile oluşturduğu koalisyonlarında kayda değer hiç bir ilerleme sağlayamadı. Her gün televizyon ekranlarına çıkıp emekçilere hoş gelecek aldatici açıklamalar yapmakla yetinmeye devam ediyorlar; insan haklarına

saygılı bir düzen kuracaklarını, tüm çalışanlara sendikal haklar tanıyacaklarını ve sendikalar üzerindeki kısıtlamaların kaldırılacağını, Kürt gerçeğini kabule dayalı çözümler getireceklerini, yaygın sosyal güvenlik sistemi getireceklerini, yeşil kart uygulamasıyla sağlık hizmetlerinden yoksul kesimlerin yararlandırılmasını sağlayacaklarını, yeni istihdam olanakları yaratacaklarını, gençlere daha iyi eğitim olanakları sağlayacaklarını, askerlik süresini kısaltacaklarını ve iyileştirmeler yapacaklarını, basın ve üniversiteler üzerindeki baskının kaldırılacağını...v.s.gibi sayısız ninniler söylemeye devam ediyorlar.

Ama hepsi bu kadar. Gerçekte yapılan ise, 12 Eylül askeri diktatörlüğünden kalma Özalcı sistemin sürdürülmesi olmaktadır. Özal'ın, devlet içinde çekirdek devletin temsilcisi olduğu hergün daha iyi açığa çıkıyor. Eskişehir cezaevi olayından sonra kontr-gerillanın şantajları karşısında parlamento ve hükümetin edilgenliği açıkça gözüktü. Kontr-gerillanın ardışık kaçırma ve öldürme olayı karşısında halkın yükselen protestolarına rağmen hükümet hiç bir şey yapamadı. Çoğu zaman halkın bir demokratik ve insancıl tepkilerinin üzerine polis terörü gönderilmekle yetinildi. Buna karşılık, Özal, "protokol teamülü"nü gerekçe yaparak veya başka bahanelerle hükümetin kimi kararlarını geri çevirmeye ve kendi iktidarını sarsacak yürütme girişimlerini engellemeye başladı. Hükümet, daha önceki sayılarımızda da belirttiğimiz gibi, parlamentonun disiplini altına alamayacağı pervasız devlet terörü ile 12 Eylül sisteminin simgesi Özal'ın en-

gellenmesi arasında sıkışmış durumdadır. Bu arada gerici -dinci Refah Partisi'nin sahte anti-eylülçülüğüne de parmak basmak gerekiyor. 12 Eylül askeri diktatörlük rejiminde sayısız kadrosuyla görev aldığı halde kendisini 12 Eylül'ün "mağduru" sayan bu parti belli ki 12 Eylül'ün sürdürülmesini destekliyor ve Özal'a karşı bir tutum almaya yanaşmıyor. Parlamento aritmetiğini ekonomik ve siyasal çıkarları için kendi faşist ve gerici karakterine uygun olarak kullanıyor. Bu gerçek, seçim döneminde RP ile ittifak kurmaya kalkışan Kürt milliyetçisi küçük burjuva radikalizminin kulağına küpe olsun!.. Kısa vadeli hesaplar üzerine kurulu burjuva pragmatizminin yanlıgıları bakımından amilmaya değer bir konudur bu. Oysa RP'nin bütün yaptıklarında şaşılacak bir durum yoktur. Onun anti-militaristliği her zaman olduğu gibi tamamen sahtedir ve o belli başlı gerici partilerden biridir. Halkın dinsel duygularını sömürerek, faşist diktatörlük biçimine dinsel dogmaları ekleyerek gerici şiddeti ağırlaştırarak ona gerici kitle temeli sağlayan azgın gerici bir partidir. 12 Eylül askeri diktatörlüğü, Amerikanın islamcılığının yönlendirmesi ile bu partinin çok önemli bir çok hedefini kendisi gerçekleştirdi. Böyle bir minnetle dolu tefeci, tüccar, gerici din adamları kesiminin ve toprak ağaları gibi feodal asalak sınıfların partisi olan RP, MÇP ile ilişkilerinde olduğu gibi gerektiğinde en utanmazca faşist ittifakların daimi ve demirbaş üyesidir.

Kuşkusuz dünyanın en gerici seçiminin ortaya koyduğu bugünkü parlamenter aritmetik, yalnızca RP'sine bu olanağı sağlamıyor; ayrıca koalisyon hükümeti içinde gerici politikaların ve verdiği sözleri oyalamanın iki yüzlü bir gerekçesi oluyor.

Bütün bunların sonucu, demokratik ve insanca yaşama özlemi içindeki kitleler doğal olarak içgüdüsel bir savunma içine girmektedir. Faşist devlet terörüne karşı kendini koruma çabası içine girmekte veya doğrudan devrimci hareketin saflarına akmaktadır.

Ama kitlelerin her devrimci tepkisi, komünistlerin önderliğinde olduğu gibi olmayabilir. Bazen küçük-burjuva radikalizminin önderliğinde rasyonel olmayan tahripkar biçimlerde de tezahür edebilir. Bu, sosyalizmin "ölümü" üzerine dilek tutup göbek hoplatan sahte demokrat liberalizm hayranlarının "insan-

Demokratik, barışçı, insancıl bir düzen ancak halkın devrimci eylemi ile ve işçi sınıfı öncüsünün önderliğinde gerçekleşebilir. O, her gün daha çok dağlardan ovalara doğru bir ışık seli gibi yayılıyor. Yeni yıl halkın devrimci eyleminin kokuşmuş düzene bir panzehir olarak, birleşik kuvvet halinde örgütlenip yayan proleter öncünün yılı olsun!..

cılık" üzerine döktüğü sahte gözyaşları içinde yeterince öğretici dersler taşımaktadır. Haftalardır T. Kürdistan'ında devlet terörü altında sayısız köylü can veriyordu. Birçok yerde protestolar, kepenk kapatmalar yaşandığı halde, başta hükümeti oluşturan parti liderleri olmak üzere kimseden ses çıkmadı; hepsi devlet terörü için "daha fazla, daha fazla!" diye çılgılık attı. Buna karşılık, Bakırköy'de Çetinkaya'lara karşı Kürt milliyetçi eyleminin yol açtığı vahim sonuçlar üzerine, demec üstüne demec, miting üstüne miting patlatılarak sahte gözyaşları döküldü. İki milliyet arasında düşmanlığın körüklenmesi için elden ne geldiyse yapıldı. Halbuki milliyetçi eylemden çok sivil hedeflere ve kitlelere yönelik terörün daha çok devletin bir eylem biçimi olarak öteden beri kullanıldığını sayısız örnekleri ile biliyoruz. Ki, milliyetçi örgütün da-

ha önceki benzer eylemlerine dönük açıklamalarını anımsarsak, bu tür eylemlerin kont-gerilla sızma ve yönlendirilmesi olasılığı da düşünülmelidir. Devlet terörünün kitleler üzerindeki tacizatını sürdüren bir hükümetin ve ona sesini çıkarmayanların bu eyleme karşı gozyaşı akıtması asla inandırıcı olamaz ve tamamen ikiyüzlüce bir sahtekarlık olarak kalır. Yangında ve diğer bütün şiddet hareketlerinde hayatını kaybeden bütün masum insanların asil sorumlusu ve suçlusu devlettir. Çünkü sivil masum kitleler üzerindeki şiddete ön ayak olan öteden beri faşistler ve faşist iktidarlardır. Kaldı ki bu olay, devlet terörünün

Kürdistan'daki vahşetine bir tepki olarak ortaya çıktığını da herkes kabul ediyor. Elbetteki masum kitlelere dönük veya herhangi bir politik eylemde masum kitlelere zarar veren devrimci bir eylem olamaz.

Elbette herkes barış içinde mutlu ve gönençli bir yaşam ister. Ama bütün bunlar, halkın devrimci eylemini devlet terörü ile bastıran bir düzen içinde mümkün değil. Demokratik, barışçı, insancıl bir düzen ancak halkın devrimci eylemi ile ve işçi sınıfı öncüsünün önderliğinde gerçekleşebilir. O, her gün daha çok dağlardan ovalara doğru bir ışık seli gibi yayılıyor.

Yeni yıl halkın devrimci eyleminin kokuşmuş düzene bir panzehir olarak, birleşik kuvvet halinde örgütlenip yayan proleter öncünün yılı olsun!..

ENTERNASYONAL PROLETARYANIN ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan eden çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü kurmayı, 1978'de gerçekleştirmiş olduğu 1. formunda bu tarihi öneme sahip kararı aldı. Öncünün bu tarihi öneme sahip kararı alınmasına yol açan uluslararası proletaryanın ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ölümsüz neferlerinin Ocak ayında şehit düşmesinin bir sonucudur. Bu önemli ayın gereklerini her yıl kendi gücü ve olanakları dahilinde yerine getirmeye çalışan proletaryanın öncü kurmayı, bu yıl daha azimli, daha kararlı, uluslararası ve ulusal plandaki gelişmeleri de hesaba katarak şehitlerimizi anmaktadır.

İşçilerin fabrikalarda, köylülerin köylerde, gençliğin üniversitelerde, savaş tutsaklarının zindanlarda, partizanların dağlarda andıkları parti ve devrim şehitlerini, mücadelemizde andık ve anacağız. Bizler; devrim için düğüne gider gibi neşeyle ölüme giden yoldaşlarımızı ve sınıf kardeşlerimizi anarken, onları en iyi şekilde anmanın, ancak ve ancak onların sınıf kavgasında silah elde toprağa düşerken; bize bıraktıkları devrimin kırmızı bayrağını, emperyalizmin, feodalizmin, faşizmin ve komprador kapitalizmin burçlarında dalgalandırmakla olacağının bilincindeyiz.

Proletaryanın öncü kurmayı her yıl Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak tesbit etmiş olması, şehit-

lerimizi anmayı sadece bu bir haftayla sınırlı tuttuğumuz anlamına gelmez. Aksine parti ve devrim şehitlerini bu güne değin, sınıf mücadelesinin ateşinde proletaryanın nihai amacına ulaşmak için verilen Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde andık, anmaktayız. Parti ve devrim şehitlerini anmak demek, halk savaşını ilerletmek demektir! Parti ve devrim şehitlerini anmak; emperyalizmi, komrador kapitalizmi ve feodalizmi yıkmak ve yerine demokratik halk iktidarını kurmak ve giderekte sosyalizmi, nihai olarak altın çağa varmakla olur.

1972'de kurulan uluslararası proletaryanın ülkemizdeki kolu; bu güne değin başta kurucusu ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, Kâzım Çelik ve Baba Erdoğan gibi, önderleri olmak üzere, birçok kadro, sempatizan ve savaşçı sınıf mücadelesinde yitirdiği Ocak ayını parti ve devrim şehitlerini anma ayı olarak tesbit etmesinin başlıca nedenleri bulunmaktadır.

Ocak ayı, enternasyonal proletaryanın ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası açısından önemli şehitlerin verildiği kara bir aydır. Enternasyonal proletaryanın büyük öğretmeni, Marksizmin pratik kurucusu, ustası ve ilk sosyalist devletin kurucusu Lenin, 21 Ocak 1924 yılında aramızdan ayrılmıştır. Enternasyonal proletaryanın bu büyük ustasını anmak, O'nun eserine sahip çıkmak, gösterdiği

yolda yürümek ve bugün uluslararası modern revizyonist saldırılara karşı göğüs germekle olacaktır. Lenin yoldaşın dahiyane tesbitleri doğruluğunu günümüzde de korumakta, sınıflar ve sınıf mücadelesi var olduğu sürece de kendini koruyacaktır. Tüm dünya emekçi halkları gibi bizlerde bu büyük ustayı her 21 Ocak'ta saygıyla anıyoruz. Gene 21 Ocak 1919'da Alman proletaryasının komünist önderlerinden Rosa LÜXSEMBURG ve Karl LIEBKNECHT'in alçak Alman emperyalistleri tarafından katledildikleri aydır.

Türkiye proletaryası için Ocak ayı, uluslararası proletaryanın kayıpları yanında, kendi kayıpları açısından da acılarıyla dolu bir aydır. Türkiye proletaryasının ilk önderlerinden ve TKP'nin kurucularından Mustafa SUPHI ve ondört yoldaşının Kemaliler tarafından hazırlanan bir komplo sonucu Karadeniz'in karanlık sularında katledilmeleri 21 Ocak 1921'dir. Kemaliler tarafından TKP'ye vurulan bu darbe, Türkiye proletaryasının uzun süre önderliksiz ve örgütsüz kalmasına neden olmuştur.

Mustafa SUPHI TKP'sinin bir devamı olarak, komünist önder İbrahim Kaypakkaya tarafından 1972'de 50 yıllık reformist, pasifist, parlamentarist ve revizyonist kabuğun kırılarak kurulan TKP/ML'nin birçok önder kadrosu Ocak ayında şehit düştü. TKP/ML'nin kurucusu ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim

Kaypakkaya, Ocak ayında yaralı olarak düşmanın eline geçti.

Dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden Mao Zedung'un başında bulunduğu ÇKP'nin 1966'da "burjuva karargâhları bombalayın" komutuyla başlayan ve dünyayı dalgala dalgala saran ve 1968'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde ifadesini bulan gelişmeden etkilenen, esas olarak 15-16 Haziran'larda doruk noktasına varan Türkiye işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesi, köylülerin toprak işgal eylemleri, gençliğin güçlü anti-emperyalist eylemlerinde ifadesini bulan Türkiye devrim mücadelesinin bir ürünü olarak doğan Proletarya Partisi aynı zamanda revizyonizme karşı sürdürülen dış-dış mücadele içinde şekillendi.

50 yıllık pasifist ve revizyonist kabuğu THKO ve THKP/C ile birlikte kıran Proletarya Partisi, ülkenin iktisadi yapısını doğru bir biçimde tahlil ederek, devrimin yolu ve mücadele biçimlerini belirleyerek sınıf mücadelesinin denizine atıldı. Kurulduğu andan itibaren, önüne koyduğu ML programı pratik yaşama uygulamak için, canbedeli bir mücadeleye girişen proletarya partisi, esas güçlerini kırsal alanlara çekerek gerilla örgütlenmesine başladı. 1971 sıkıyönetimi ve ardından gelen 12 Mart askeri cuntası ile birlikte, askeri faşist diktatörlük genelinde halk muhalefetine ve özeld devrimci örgütlere yöneldi. Türkiye halkının yiğit neferleri THKP/C önderleri Mahir Çayan ve yoldaşları Kızılder'e de hunharca katledilirken, 6 Mayıs şafağında THKO önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin ve Yusuf darağacındaydı. Halkımızın bu yiğit önderlerini bugün de saygıyla anıyoruz.

Askeri faşist diktatörlüğün THKO ve THKP/C'yi yenilgiye uğratmasından sonra, düşman hızla proletarya partisine yöneldi. Önüne koyduğu ML programı pratik yaşama geçirmeye çalışan ve bu temelde

kırsal alanlarda gerilla faaliyeti yürüten proletarya partisinin, 24 Ocak 1973 yılında azılı faşist Fehmi Altınbilek komutasındaki yüzlerce askerle Dersim'in Haydaran dağlarında üstlenen önder kadroları sarıldı. Kuşatmaya alınan İbrahim, Ali Haydar Yıldız ve bir grup yoldaşı, hiç bir tereddüte kapılmadan düşman güçleriyle çatışmaya giriştiler. Düşman güçlerinin sayısal çoğunluğuna, teknik üstünlüğüne ve iyi eğitimine rağmen, İbrahim yaralı olarak diğer yoldaşlarıyla birlikte çemberden çıkarken, Ali Haydar Yıldız yaralı olarak düşmana esir düştü. Yaralı olduğu halde saatlerce süren karlı ve buzlu yolda yerde sürüklenen Ali Haydar Yıldız'ı proletarya partisinin kırsal alandaki ilk şehidi olarak kalbimize gömdük. O gün bu gündür her 24 Ocak'ta Haydaranlar'da, Zel Dağı'nda, Miriklerde ve Vartınik'te isyan ateşleri yakılarak Ali Haydar Yıldız ve devrim şehitlerimiz anılıyor. Olaydan 4 gün sonra yaralı yakalanan İbrahim ise, Diyarbakır zindanlarında ser verip sır vermeyen direniş destanlarının yaratıcısı oldu. O'nun ML niteliğinden ileri gelen tavrı karşısında şaşkınlığa uğrayan komprador patron-ağa devleti, üçbuçuk aylık işkenceden sonra, 18 Mayıs 1973'te kurşuna dizerek katletti.

Proletarya partisinin kuruluş döneminde aktif olarak yer alan Meral Yakar 24 Ocak 1973'te yaralı olarak Haydarpaşa Hastanesine kaldırıldı. İşkencecilere karşı koyduğu ödünsüz tavırdan dolayı şehit edildi. Öncünün önder kadrolarından Atilla Özkan 18 Ocak 1976'da bir polis timi tarafından İstanbul Zeytinburnu'nda alçakça katledildi.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün gelmesinden sonra, yoğunlaşan faşist baskı ve katliamların birçok örneğinden biri de, 1981'de Diyarbakır'da yaşandı. 8 Ocak 1981 yılında öncünün onurlu üyeleri ve Halk Ordusunun değerli komutanlarından Haydar Aslan ve İhsan Par-

çacı'nın kaldıkları Diyarbakır'ın Harzo ilçesinin dağlık kesimindeki mağara kuşatılarak katledildiler. 12 Eylül askeri faşist cuntasının estirdiği karşı devrimci terör ve baskılara karşı direniş geleneğini sürdüren savaşçıları geçmişte olduğu gibi bugün de saygıyla anıyoruz. Ocak 1988'de proletarya partisi tarafından gerçekleştirilen Kandıra alay baskını ve Bakırköy/Bağcılar'da polis ekibinin imha eyleminden sonra azgın bir şekilde öncüye karşı saldırıya geçen komprador patron-ağa devletinin militarist güçleri, proletarya partisinin önder kadrolarından Manuel Demir ve Metin Kaya'yı Ocak 1988'de şehit ettiler.

25 Ocak 1988'de İstanbul/Sefaköy'deki bir eve karakol kuran işkencecilerin pususuna düşen Manuel Demir'e saat 14.30'dan akşam saat 21'e kadar yapılan işkencelerden bir sonuç alamayan işkenceciler, O'nun İbrahim Kaypakkaya ve Süleyman Cihan'ın kızıl direniş ruhunu yaşatması karşısında acze kapılarak, "Çatışmada vuruldu" süsü verecek katlettiler.

Ermeni milliyetçilerine mensup olması bile, onu katletmeleri için yeterli bir nedendi. Yine aynı dönemde saldırıya geçen "güvenlik güçleri" 15 Ocak 1988 günü Dersim'in Kutuderesi köyüne bir mezrada kalan gerilla birliğini sabaha karşı çembere aldı. Yoldaşlarının çemberden çıkmasını canı pahasına sağlayan Metin Kaya'nın silahını bile düşmana kaptırmayan gerillaların bu tavrı, devrime, halka ve öncüye olan inancın ve yoldaşça bağlılığın bir simgesidir.

Yukarıda ancak bir kaçını saydığımız Ocak ayı şehitlerinin daha nice celeri var. Enternasyonal proletaryanın şehitlerinin önemi ve ülkemiz sınıf mücadelesinin devrim şehitlerinin Ocak ayında yoğunluk sağlamlarından dolayı, proletarya partisi, bu ayın öneminden hareketle "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Ayı" olarak adlandırılması kararını

aldı. Öncü 300'ü geçen şehidini ayrı ayrı anmanın imkansızlığının bir sonucu olarak, toplu anmanın daha uygun ve yerinde olacağı bilincinden hareketle bu kararı aldı.

Böylesi önemli bir ayda şehitlerimizin uğruna can verdikleri siyasi görüşlerinin ne olduğuna da değinmek gerekiyor. Dolayısıyla bu yazımızda ülkemiz gerçeğini yansıtan ML programa kısaca değinmekte yarar görmekteyiz.

"Mao Zedung'un ML'ne katkılarının yarı -sömürge, yarı -feodal ülkelerde anlamı nedir? Mao Zedung, ML kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini yarı-sömürge, yarı -feodal ülkelerin şartlarına uyarlayarak, şu sonuçlara varmıştır; Bu ülkelerde feodalizme karşı yürütülen mücadele ile, emperyalizme karşı yürütülen mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir. Toprak devrimi proleterya önderliğinde Halk savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Halk savaşı özünde bir köylü savaşıdır. Proleterya partisi, yoksul ve orta halli köylülere dayanarak, köylülük bölgelerde silahlı mücadeleye girişmeli, buralarda kurtarılmış alanlar yaratmalı, bu kurtarılmış alanlar; uzun süreli savaş içinde genişletilerek, buralardan büyük şehirler kuşatılmalı ve en sonunda da şehirleri de zapt etmek suretiyle ülke çapında siyasi iktidar ele geçirilmelidir. Proleterya partisi ve halk ordusu, bu uzun süreli savaş içerisinde adım adım inşa edilmelidir. Yine bu uzun süreli savaş içinde feodalizme, emperyalizme ve komprador kapitalizme karşı, bütün halk sınıflarının, işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük-burjuvazisinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi gerçekleştirilmelidir. Bu birleşik cephe; işçi sınıfı önderliğinde, işçiköylü temel ittifakı üzerine kurulmalıdır. Halk savaşının başarıya ulaşmasıyla; ülke çapında kurulacak iktidar, bir burjuva diktatörlüğü değil, proleterya önderliğinde halk

diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde bulunduran proleterya yoksul ve orta halli köylülerle birleşerek durmaksızın proleterya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir."

-Türkiye ve dünya devrim tecrübelerinden, doğmatik bir tarzda değil; onlardan yararlanmanın, onlardan çıkardığımız derslerin Türkiye devrim mücadelesi için kullanılacağını belirten Öncü, bu anlayışa uygun olarak Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Demokratik Halk Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi 'nin tecrübe ve derslerinden yararlanıp ortaya çıkan ML mirasa sahip çıkacağını belirtti.

Bu genelleme ışığında sorunlara yaklaşan öncünün, ulusal ve uluslararası sorunlara bakışı ise;

-Uluslararası alanda proleteryanın ilk anayurdu ve büyük kalesi olan Sovyetler Birliği; büyük usta Stalin'in ölümünden sonra başa geçen revizyonist klik tarafından adım adım sosyalizmden uzaklaştırılıp sosyal- emperyalist bir ülke durumuna getirildi. Sovyetler Birliği'ndeki bu geriye dönüş ve kapitalizmin yeniden restorasyon siyasetine paralel olarak yürüyen Doğu Avrupa'daki Halk Demokrasisi ve sosyalist ülkelerde de, hızla kapitalist restorasyona girişildi. Sosyalist kamptaki bu parçalanmaya karşı, ML temelde tutarlı tavır takınan ÇKP ve AEP'de daha sonra aynı yolun yolcuları olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Büyük usta Mao ZEDUNG'un ölümünden sonra resmi görüş haline getirilen sınıf işbirlikçisi Üç Dünya Teorisini kendine rehber edinerek ML'den uzaklaşan ÇKP'yi, Mao Zedung şahsında ML'ne karşı yarı Troçkist ve revizyonist kırmayı bir hatta oturan AEP izledi. O döneme kadar ML bir niteliğe sahip olan AEP, 1978'lerden itibaren kendi geçmişini de inkar ederek burjuva kervana katılması sonu-

cu, Sosyalist kampın ve sistemin büsbütün dağılmasına neden oldu.

Dünyanın bu günkü somut yapısına bakıldığında, yıllarca sosyalist maskesi ile ABD ile, ezilen dünya halklarının başına bela kesilen RSE'leri, bürokratik devlet kapitalizmi ile liberal burjuvazi arasındaki iktidar kavgasında önce liberal burjuva reformlara yönelmiş daha sonra da ulusal devletler olarak bölünerek meydanı ABD ve Batı emperyalistlerine bırakıp onlarla uzlaşma yoluna gitmiştir. Emperyalistler arası çelişme görünürde "yumuşamış" görünse de çıkarların neden olduğu çatışmalar içten içe artarak sürecektir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağına damgasını vuran temel çelişme; emek-sermaye yani proleterya-burjuvazi çelişmesinden kaynaklanan başlıca çelişmeler içinde de; emperyalizm ve sosyal emperyalizm (artık Rus Sosyal Emperyalistlerinin sosyal maskesi de kalmadı) ve ezilen halklar arasındaki çelişkinin baş çelişme olduğunu tespit eden Öncü'nün ülkeye ilişkin görüşlerine gelince;

-Türkiye; yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapıya sahip çok uluslu bir ülkedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin gündeminde bulunan devrimin özü toprak devrimi olan demokratik halk devrimidir. Bu devrimin önder gücü işçi sınıfı, temel gücü köylülük, müttefikleri de şehir küçük-burjuvazisi ve sınıf mücadelesi içinde saflaşacak olan milli burjuvazinin sol kanadadır.

-Demokratik Halk Devrimi, kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşacaktır. Halk Savaşı; özünde bir köylü savaşıdır ve bu savaşın temel insan gücünü köylüler oluşturur. Halk Savaşı üç temel aşamadan geçerek başarıya ulaşır. Bunlar; a-Stratejik savunma, b-Stratejik denge ve c-Stratejik saldırı dönemleridir.

- Demokratik devrimin başarıya ulaşması için, halkın başlıca üç temel silahı vardır.

Birincisi; Komünist Partisi. İkincisi; Parti önderliğinde Halk Ordusu, Üçüncüsü ise; Parti önderliğinde kurulacak olan Halkın Birleşik Cephesidir.

- Ülkemizin iktisadi yapısından dolayı, kırsal alanlar devrimin temel çalışma alanlarıdır. Bunun böyle olması, devrim ile karşı-devrim arasındaki güçler dengesi ve demokratik halk devriminin gündemde olmasından ileri gelmektedir.

- Öncü kırsal alanları esas çalışma alanları olarak tespit etmesine rağmen, şehirlerdeki çalışma ve faaliyetleri reddetmiyor. Kır-şehir diyalektiğini doğru bir temelde kavrayarak ona uygun faaliyet yürütmektedir.

-Öncü, ülkenin iktisadi yapısının bir sonucu olarak, bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde silahlı mücadelenin esas olduğunu ve aynı zamanda devrimin objektif koşullarının her dönem mevcut olduğunu doğru bir biçimde tespit etmektedir. Diğer yandan silahlı mücadele esas mücadele biçimidir.

-Öncü geçmişten beri sürüp gelen tartışmalar içinde, Kürt ulusunun ulus olup olmadığı yönündeki belirsizliğe bir son vererek, ML yaklaşımı göstermiştir. Türkiye'deki ulusal sorun ve bu sorunun çözümüne ilişkin olarak ortaya koyduğu ML görüşlerle; şovenizme, sosyal şovenizme ve bu konudaki anti-ML burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğine de ağır bir darbe indirdi. Geçmişten beri T"K"P revizyonizminin izlediği sosyal-şoven çizgi, kürt milli hareketini; "emperyalizmin kışkırtmaları" ve Kemalistlerin katliamlarını da "anti-feodal" olarak değerlendirmesine köklü eleştiriler getirerek mahkum etti. 1970'ler Türkiye'sinde başını TİİKP revizyonistlerinin çektiği, Kürtleri ulus değil, halk olarak görme şeklindeki bu Buharinci manüğü sosyal pratik içinde mahkum etti. Bugün ML'leride "Türk solu" olarak adlandırdığı kesimlerin içine alarak, "enternasyonal

çengaver" olarak habire kalem sallayıp, bilimsellik adına, bilimsellikten nasibini almayan, ufku milliyetçilikle sınırlı kalemlerinin ve kürt milliyetçilerinin bütün çalımlarına rağmen, onlarında geçmişte; "kürtler ulus değil, halktır" diyerek bu "bilimsel" tespitlerini doğrulamak için ne cevherler yumurtladıklarını anlatmak isterdik. Ancak bu sorun bir başka yazının konusu olduğu için sadece değinerek, hafıza kaybına uğramış "bilimsel yazan" yazarlar ile kürt ulusunun ulus olmasını kendi doğum tarihine denk getirip, kürtlere halk olmaktan kurtulup ulus olmalarını bahşeden "önder"lerin hafızalarını yoklamak istedik.

Öncünün, özet olarak ulusal sorununa bakışı şudur;

Türkiye çok uluslu bir devlettir. Türkler hakim ulusu oluşturmaktadır. Kürtler ise; ezilen bağımlı bir ulustur. Bunun yanısıra Ermeniler, Araplar, Lazlar, Çerkezler vb. gibi ulusal azınlıklarda vardır. Öncü, Türkiye topraklarındaki ulusal sorunun ML temelde çözümü için, bir ve bölünmez tek proleter parti ve kuruluşlarda örgütlenmesini savunarak, Lenin'in şu formülasyonunu kendine vazgeçilmez rehber edindi:

"Bütün Uluslar için tam hak eşitliği, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etmesi, Bütün Ülkelerin ve Ezilen Halkların Birleşmesi".

- Öncü, yıllardan beri sürüp gelen bir diğer sorunda, Kemalizm hayranlığı ve şakşakçılığını, Kemalizmin gerçek muhtevasını ortaya sererek mahkum etti. Kemalizmin gerçek sınıf muhtevasını görmeyen ve günümüzde de halen Kemalizm hayranlığını koruyanların olması, Türkiye devrimi için üzücü bir durumdur. Öncüye göre Kemalizmin sınıf kimliği şudur;

Kemalist devrime önderlik eden sınıflar, bazıların iddia ettikleri gibi, küçük-burjuvazi ya da milli burjuva sınıflar olmadığını, bu sınıfların önder bir güç olarak değil, yedek bir güç olarak yer aldığını, Kemalist

devrime önderlik eden sınıfların, Türk ulusuna mensup komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı olduğunu, bundan dolayı da bu hareketin anti- emperyalist yönünün güdük kaldığını, bu güdüklüğü de, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal yapıyla yer değiştirmekten ileri gitmediğini, Kemalist diktatörlüğün başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlıklar üzerinde uyguladığı milli baskı ve katliamlarla, burjuva demokrasisi değil, faşist diktatörlüğü icra ederek kendi sınıfsal kimliğini sergiledi.

-Öncü, Türkiye'de temel çelişkinin emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm ile geniş halk yığınları arasında çelişkinin, demokratik halk devrimi sürecine damgasını vuran temel çelişki olduğunu ve bu çelişkidен kaynaklanan feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişkinin ise baş çelişki olduğunu tesbit eder. Bu çelişkinin çözümü ile emperyalizmin kovulması, komprador kapitalizm ve feodalizmin tasfiye edilerek sosyalist devrime yol açacağını savunmaktadır.

Öncü, devletin başından beri faşist karakterli olduğunu, bizim gibi ülkelerde faşizmin sürekli olduğunu ortaya koymaktadır. Anti-faşist mücadelenin aynı zamanda devrim mücadelesi olduğunu vurgulamaktadır. Ayrıca 1924-1946 ve 1960 yıllarında burjuva demokratik hakların diğer dönemlere oranla daha geniş olması karşın, bu dönemlerinde demokratik olmadığını, bu günkü devletin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının elinde bir baskı aracı olduğunu, ayrıca sürekli ordunun devletin temel koruyucu gücü olan bir kurum olduğunu savunarak, anti-ML devlet ve ordu tahlillerine de ağır bir darbe vurdu.

Öncü'nün yüzlerce şehidin uğruna can verdiği teorik temel görüşleri kısaca bunlardır. 12Eylül askeri faşist cuntası dönemine geçmeden önce burada yer gelmişken, Öncünün

şehitlerinden Ahmet Muharrem Çiçek, İsmail Hanoglu, Mehmet Kocadağ, Mehmet Günalp, Ergun Altın, Veli Karasu, Cemil Oka, Orhan Bakır, Efendi Diril, Selahattin Doğan, Mehmet Zeki Şerit, 2 Eylül 1977 1 Mayıs mahallesi şehitleri, 1 Mayıs 1977 Taksim şehitleri, 16 Mart İstanbul Üniversitesi'nde katledilen yurtsever öğrenciler, 1971 Nurhak dağlarında şehit düşen THKO militanlarından Sinan Cemgil, Kadir Manga ve arkadaşlarını, THKP/C önderlerinden Kartal Maltepe'de katledilen Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardağı, PKK önderlerinden Hakkı Karayel ve burada daha nice isimsiz devrim kahramanını saygıyla anıyoruz.

Bir bütün olarak halk muhalefetine ve Türkiye devrimci hareketine karşı azgın bir terör ve katliama girişen 12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde çok sayıda yurtsever, devrimci şehit edildi. Ülke tam bir zindana dönüştürüldü. 24 Ocak ekonomi kararları gibi kararlarla sömürü daha katmerleştirildi. Tüm demokratik sendika ve kurumlar kapatılarak faşizmin en koyusu ülkede hakim hale getirildi.

12 Eylül askeri faşist cuntası karşısında tutarlı bir direniş mevzisi oluşturmaya muaffak olamayan Türkiye devrimci hareketi; yenilgiye uğramaktan kendini kurtaramadı.

Her yenilgi sonrasında ve yenilginin devam ettiği yıllarda, devrimci saflarda felsefi idealizm ve mültecilik yaşam hakkı bulmaya başlar. 12 Eylül askeri faşist cuntası sonrasında da yaşanan yenilgi yıllarında, Türkiye devrimci hareketi içinde, ciddi oranda felsefi idealizm ve mültecilik eğilimleri gelişmeye, büyümeye ve bünyeyi içten içe zehirleyerek yaşam hakkı buldu. Bu eğilimlerin gelişmesi ve yer edinmesi sonucu Türkiye devrimci hareketi uzun yıllar düşman yerine kendi iç sorunlarıyla boğuşmak ve çözüm bulmak zorunda kaldı. Bu mücadeleden bazı yapılar zaferle çıkarken,

bazılarını da felsefi idealizm ve mültecilik tamamıyla yuttu.

Proletarya partisi de bu yenilgi ortamının hastalıklarını belli oranlarda yaşadı. 1981'de, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü şartlarında ikinci formunu büyük bir başarı ile gerçekleştirip tarihi bir sorumluluğu yerine getirdi. İkinci formun seçtiği önderlik, süreç içinde birçok önder konumundaki kadrosunu ya düşmana kaptırdı ya da mücadele alanlarında şehit verdi. Sınıf mücadelesi doğal olarak önderlerini mücadele içinden çıkarır ve tekrar mücadele içinde yitirir. Bu anlamda verilen kayıpların önemi büyük olmakla birlikte, iyi bir düzenlemeyle bunların yerlerinin tekrar doldurulması mümkün iken, önderlik izlediği yanlış örgütsel taktiklerden dolayı atamalar yoluyla kendini güçlendirmeye çalıştı. Ancak alınan yeni üyelerin sağcılıklarını göremedi. Atamalar yoluyla alınan yeni kadrolar, sahip oldukları sağ ve oportünist anlayışlarını mücadele taktiklerine yansıtarak, önderliği süreç içinde sağ bir hatta sürükledi. Bu durum giderek, önderliğin ML niteliğini yitirmesine ve revizyonizme kaymasına neden oldu. Doğal olarak, oportünist ve revizyonist taktikler, proletarya partisini yenilgiye götürdü. Bu, siyasal programdan dolayı alınan bir yenilgi değil, subjektif bir yenilgidir.

Proletarya partisi de her komünist partisi içinde yaşanan iki çizgi mücadelesi ve bu çizgilere karşı proletarya çizgisini sürdürme ve mücadele etme görevini elden bırakmamış özellikle 1985 sonrasında saflarda yaşanan felsefi idealizm-mültecilik ve bu hastalıkların yol açtığı yaraları sarıp tedavi etmek, yenilgi sürecine bir son vererek, sınıf mücadelesinin kendisine dayattığı görevlerini yerine getirmek için, parti içi iki çizgi mücadelesine hız vermiş ve bunların son bulacağı bir formun hazırlıklarına başladı. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin kendisine dayatmış olduğu görevleri yerine

getirmesi, yenilginin nedenlerini ve sonuçlarını bilinçle çıkartması, hatalarının samimi bir özdeleştirisini sorumlu olduğu halkına vermesi, ML'nist olmanın vazgeçilmez kriteri idi. Bu muhasebenin en geniş yapılacağı yer, hiç kuşkusuz geniş katımlı bir formdu. Yenilgi sürecinde açılan yaraların kapatılması ancak doğru bir tahlille mümkün olurdu. Doğru konulmayan bir teşhis ve uygulanan tedavi ister istemez sonuç vermeyecektir. İlk önce hastalığı doğru tahlil etmek ve arkasından hangi tür tedavinin yararlı olacağı noktasında önlemlerin alınması ancak bu yolla mümkün olacaktır. Proletarya partisi de bu doğru olan yönü seçti.

12 Eylül yenilgi sürecinin yaralarını sarmak ve sınıf mücadelesine yenilenmiş olarak atılarak mücadeleyi yükseltmeye çalışan ML'ler, 1985-1987 yılları arasında aldığı ağır darbeler, Öncünün tarihinde aldığı en ağır darbelerdir. Öncü 1981 yılında gerçekleştirdiği 2. formunda yönetime seçilen ML lerin düşmana esir düşmeleri ve şehit olma boşluktan yararlanan bir avuç revizyonist unsurun Öncüyü büsbütün olarak mücadeleden koparmaya ve yurt dışına taşıyarak mülteciler bir grup haline getirmeye çalışan revizyonist çizgisi ile Öncünün programını temsil eden ML çizgi arasındaki mücadelenin en üst boyuta vardığı 1985-1987 döneminde ağır kayıplar vermesine neden oldu.

ML programa karşı ideolojik-siyasi ve örgütsel temelde saldırıya geçen revizyonist mültecilerin, form sürecinde öncüye karşı bilinçli tavırları, öncünün düşmandan ağır darbeler almasına neden olmuştur. Bu süreç içerisinde önder kadrolardan Hayrettin Bakış ve iki yoldaş şehit düştü. Formun yapılacağı alana zamanında gelmeyen revizyonist-mültecileri bekleyen form delegesi ve değerli kadrolardan Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Ünal Küçük-

bayrak, Ali Rıza Boyoğlu, Mehmet Kemal Yılmaz, İbrahim Polat, Zeki Uygun, ve savaşçılardan Kamile Öztürk, İsmail Doğan 21 Kasım 1986 yılında şehit düştü. 1 Ağustos 1986'da Doğan Memçil, Ali Demir, İmam Utan, Cahit Oğuz, Cumhuriyet İçöz ve dokuz yoldaş katledildi. 21 Kasım darbesinden sonra mülteci revizyonistler, çil yavruları gibi kaçarak geldikleri Avrupa'nın sıcak köşelerine geri döndüler. Bu dönemdeki diğer bazı kayıplara gelince; Ali Mete, Fecire Yıldırım, Besime Doğan, ve 20 Mayıs 1987'de Elazığ-Palu'da Kâzım Çelik, Hıdır Aykır, Cihan Taş, Ali Kaya Doğan ve Müslüm Emre gibi değerli kadrolar şehit düştüler.

1985-87'de yaşanan bu süreç ve alınan ağır darbeler, öncü açısından bardağı taşıran son darbeler oldu. Önderliğe çöreklenen revizyonistlerin siyasi ve örgütsel planda tasfiyeciliği bütünleşürerek öncüyü varlık ve yokluk noktasına getirmesine ML çizgi son verdi. 1987 Ağustos ayında mülteci revizyonistler kovuldular.

Öncünün geçmiş tarihi incelendiğinde, 1972'de önder İbrahim Kaypakkaya tarafından ortaya konan ML çizgi ile anti-ML çizgilerin sürekli bir mücadele içinde olduklarını görmekteyiz. Dönem dönem ML çizgiye karşı sağ ve dönem dönem de "sol" sapma olarak ortaya çıkan çizgilerin aktibeti, bu gün bir sır olmaktan çıkmış ve hangi bataklıklarda kulaç attıkları sergilenirken, öncünün ML çizgisi sosyal pratik tarafından tartışmasız olarak doğrulanmaktadır. Saflardan atılan revizyonistler öncüye karşı başlattıkları "haçlı seferi" nin bir sonucu olarak, siyasette yeri olmayan ve politikanın zavallılığını sergileyen tesbillerde bulundular. Ancak ML'lerin pratik mücadeleleri bunlara en iyi cevap

ber vermektir. İşte örnekleri;

1988 Mart ayında Elazığ kırsal alanlarında başlayan ve Diyarbakır Lice'ye kadar aralıksız olarak süren dört günlük çatışmada Seyfi Batar, Hüseyin Babayigit, ve Halil Kaya'nın dillere destan direnişi ve şehit düşmeleri...

1988'de İstanbul'da yakalanıp işkencelerde ser verip sır vermez tavrıyla onurumuz olan Manuel Demir'in direnişi...

1988 20 Şubat'ta Küllük Uşağı'nda Hüseyin Karataş ve üç yoldaşının şehit düşmeleri...

1989 Haziranın da önder kadrolardan Hasan Ben'in fedakârlığı ve düşman güçler karşısında ortaya koyduğu canbedeli direnişi ve aynı çatışmada şehit düşen Yeter Koç'un yoldaşlarını korumak için kendini siper etmesi...

2 Şubat 1990'da Nazimiye'de önder kadrolardan Hüseyin Demir ve Öncünün değerli üyelerinden Hüseyin Yıldız, Erdoğan Karataş ile savaşçılardan Hıdır Aksakal, Hıdır Topçu, Cemile Sevgül, Emine Ak-yüz, Aynur AN, Yazgüllu Kılıç'ın komprador patron-aga devletinin yüreğine korku salan direnişleri.

1 Haziran 1990'da Dersim-Çalbaş kuşatmasında şehit düşen Haşim Gözoğlu...

16 Eylül 1990'da Tokat Almus Gömelönü Jandarma karakolu başkınında yaralanan ve yoldaşları tarafından çatışma alanından kaçırıp 17 Eylül günü şehit düşen önder yoldaş Baba Erdoğan'ın örnek yaşamı...

19 Mayıs 1991 günü Tokat-Mecidönünde Aydın Yıldırım ve Hasan Toy'un destanlaşan direnişleri...

14 Haziran 1991'de Dersim-Hozat'ta şehit düşen A. Asker Doğan.

17 Eylül 1991'de Dersim-Zim-mek'te günlere süren şanlı direnişin yaratıcılarından Kenan İnce, Ali Ek-

ber Yıldız, Doğan Işık ve Sezai Anıl. Bu anlamda bize fazla söz düşmüyor.

Sınıf mücadelesi bugün de sürüyor. Öncünün Şehitleride bundan sonra da birbirleri üzerine düşecek ve onların bayrağını, silahını kaptan yenileri olacak. Sınıf savaşımında bundan böyle de şehitler verilmeye devam edilecek. Devrim; şehitlerin kanlarıyla gerçekleşecektir. Verilen her şehit, Öncü'yü zafere bir adım daha yaklaştırmaktadır. İsterdik ki, burada bütün devrim şehitlerini isimleri ile analım. Buna imkan olmadığı için biz yine de burada belli başlı bazılarını saymakla yetinelim.

18 Mayıs 1982'de Diyarbakır zindanın da zulme bir başkaldırı olarak kendilerini yakan Ferhat Kutay, Necmi Öner, Mahmut Zengin, Eşref Anık.

Diyarbakır ve İstanbul ölüm orucu şehitlerinden Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz, Ali Erek, Cemal Arat, Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Mehmet Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci.

Cezaevi direnişlerinde Ali Sarıbal, Adil Can, Mehmet Emin Yavuz, Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya.

Darağaçlarında; Necdet Adalı, Kadir Tandoğan, Ali Aktaş Erdal Eren, Hıdır Aslan, Mustafa Özenç.

İşkence ve çatışmalarda; Ali Uçar, Ali Haydar Aslan, Veysel Uyar, Hasan Hakkı Erdoğan, Necdet Oynargül, Recai Yılmaz, Zeki Yumurtacı, Ömer Çimeken, Atilla Armutlu, Tamer Arda, Osman Yoldaşcan, Ahmet Karlangıç, Nurettin Güler, Mazlum Güder, Cennet Değirmenci, Mahzun Korkmaz, Mehmet Karasungur, Ahmet Kesip...

Tuzla Şehitleri; Kemal Sogukpınar, İsmail Hakkı Adalı, Reha Şen, Fevzi Yalçın ve tüm devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz.

DYP VE SHP KOALİSYON HÜKÜMETİNİN ONARIM PROGRAMI, DÜZENİ ÇÖKÜNTÜDEN KURTARAMAZ!

Ülkemizde siyasal/sosyal yaşamın, tüm toplumsal sınıf ve katmanlar için kritik bir süreçte bulunduğu na vurgu yapmak durumundayız. Bu sürecin karakteristiğini çizen ana unsur, şüphesiz karşı -devrim ile Devrim Cephesindeki ilişkiler dengisinin, mevcut düzen içinde tehlike canları çaldırtacak boyutta bozulmasında ifadesini buluyor.

Komprador patron ağa düzeni için "huzur ve istikrar" içinde olmanın güvencesi olarak algılanan 12 Eylül faşist cuntasını yiyen istikrar-sızlık günümüze kadar hakim komprador sınıf iktidarları için aynı kaderi çizdi. Özellikle ANAP ve Özal dönemini noktalamış şu günlerde geriye bakıldığında görülen tablo; Komprador/ feodal düzenin ; baskı ve zulüm üzerinde azgın sömürü gerçekleştiren mekanizması, karşıtı daha güçlü bir şekilde üretmektedir. Egenemler kendi açmazlarıyla örülü bir bataklık durumundaki bu sürecin, kendileri için taşıdığı ağır riskleri görerek önlem almaya yöneldiler. Artık halktan yana tüm kredilerini tüketmiş bir ANAP yerine , hem sosyal hemde ekonomik açıdan halkta özlömlerine dair umutlar yaratacak ve kendilerine bir süre daha soluk aldırarak bir tercihe baş vurma zamanı gelmiştir. Erken Genel Seçimleri böylesi koşullarda gündeme getiren Komprador/feodal

güçlerin esas sıkıntı noktası giderek düzenden uzaklaşan geniş yığınların nasıl avlanacağı sorunu. Devrimci durumdaki gelişmenin üst boyutlarda yaşandığı bir ülkede düzenin temsil kurumu parlamento ve düzenin partileri için tarihsel/sosyal miadını doldurmuş olması gerçeği bu sorunu egemenler için yıkıcı kılan bir olgudur. Bu durumu daha da vahimleştiren bir başka durum ise, adlarından başka bir yeniliğe sahip olmayan siyasal partileri, Özellikle yıllarca iktidar koltuğunda teşhir olmuş partileri halk yığınları için cazip hale getirme şansının oldukça zayıf oluşudur. Nedenleri niçinleri/sonuçları ile birlikte daha önceki sayılarımızda değerlendirdiğimiz seçim süreci Komprador patron Ağa düzeninin bu açmazına uygun bir seçim tablosu ile sonuçlandı. Henüz öncünün ve diğer devrimci yapıların güçlü bir alternatif oluşturmadığı koşullarda ve ulusal hareketin dar milliyetçi hesaplarla payanda olması sonucu adeta sezeryanla doğurtulan koalisyon hükümetinin bileşimi, düzen kurtarıcılığına soyundu. Seçim meydanlarında parti örgütlerine tezgahlattığı "kurtar bizi baba" mizansenini ve bol keseden sosyal refah vaatleri, egemenler için en el yakan güncel sorunlara, pragmatik ve propagandif malzeme anlayışıyla yaklaşım gösteren S. De-

mirel ile seçim yenilgisini koalisyon yama olarak siyasal zafere dönüştürmeyi hedefleyen E. İnönü başkanlığında, sınıfsal özleri gibi programları da aynılaşmış iki geleksel parti, bugün seçim meydanlarındaki söylemlerine paralel düşmeyen bir icraat sürecinin ilk bir aylık döneminde kimlerin derterine ilaç olacaklarını çarpıcı biçimde gösteriyorlar.

Ülkemizin emperyalist sisteme bağımlılığı ve yarı-sömürge statüsünün getirdiği sorunları çözmeyi içermeyen çoğu demagojik reform söylemi hükümet programı uygulama olarak gündeme getirildiğinde "düze çıkma ve istikrar paketinden" zam sağanağı yağdı. Yaşam standartları ve alım gücü sürekli düşen, büyüme hızı sıfır ve sıfır altınan, paradoks oluşturan dış borç tutarı ve ondan da fazla iç borçlardan kaynak bulan ekonomik tıkanıklığı gidermek için kimlere acı reçete uygulanacağını ayaklarının tozu ile gösterdiler.

Hükümetin aristokrat tavırlı ekonomi prensesinin istikrar ve önlem paketi olarak açtığı, Pandora kutusu oldu.

"Geliyorum" diye diye gündeme sokulan zamlar, beklenilenin de üstünde olması halkın genelinde derin

bir hoşnutsuzluğa yol açtı. Düzenle bağları pamuk ipliğiyle bağlı olan yığınları beklenti içine sokarak hükümet etme taktiği güden S. Demirel de oluşan tepkiyi nötr hale getirmek için, zam politikalarını, ANAP'tan devir bir "zorunluluk" olarak ironik bir savunuyu geliştiriyor. Demirel için sorunun koyuluşu oldukça basittir. O "ANAP'ın pislğini temizliyoruz. Son zamlar altı ayın ürünü. Bu zamların ne anası ne babası biziz. Biz doğurttuk sadece." (1), diyerek, -kendi tarzı ile- "sıcak topun" yükünden sıyrılmıyor. Enflasyona dayalı sistemin mantıklı sonucu olan ve öyle gösterilen zam ihtiyacı, bugünkü somutta "zorunluluğun" hangi derecesindedir. Ya da daha basit bir deyişle, tüm kalem mallarda zam bir zorunluluk muydu? Ekonomi Bakanı Tansu Çiller'e göre zamların kaçınılmazlığı tartışılmaz, derecesinin yüksekliğine ise gerekçe hazır; ANAP'tan devranılan ekonomi ve maliye umduklarından çok daha kötüdür. (1) Acaba umduklarını boşa çıkaran hangi gizli harcamalar olmuştur da, Sayın Çiller hayal kırıklığına uğramıştı. Yanıtı belirsiz. Gerekçe olarak verili fazladan açığı ifade eden rakama, ANAP kurmayları şişirme olduğu gerekçesi ile itiraz ediyorlar. Olayın gerçekliğinden çok zamların yüksek tutulması, ikinci bir aşamada gündeme gelecek zam ihtiyacının (!) hükümeti yıpratma potansiyelini de hesaplayarak, zam psikolojisinin oluşturduğu ve günah keçisinin de hazır bulunduğu bir atmosferde, topyekün uygulamaya sokulduğunu düşünmememiz için herhangi bir geçerli neden yok. Ancak aksi için bir nedenimizi Petro-Kimya ürünleri işleyen KİT-Tüpraş'ın genel müdürü Cevat Akova'nın "Eğer karar bana bırakılıyorsa ben zam yapmam" (2) sözlerinde buluyoruz. Tüpraş'ın özelleştirme kapsamına alındığı ve kendi kararlarını alma yetkisi bulunduğunu da dikkate alırsak, Bakanlar Kurulunun

siyasal tercihle gündeme getirdiği zam direktifi, hükümetin başının ironik savunmalarını yalanlamaktadır.

Hükümetin zamların zorunluluğu ve Yüksek oranlı oluşunun kaçınılmazlığına ilişkin spekülasyonları ele veren bir başka nokta da Tansu Çiller'in "Bizim paketimiz Ocak ayında açılacak. Bu pakette kesinlikle zam olmayacak" (3) şeklindeki açıklamasıdır. Tansu Çiller aynı süreçte, enflasyonun kısa bir süre yükseleceği sonra düşeceği şeklindeki iddiasını biliyoruz. Enflasyonun yükselmesi beraberinde yeni zamları gerektirir. Enflasyonun bir süre daha yükseleceği yolundaki tespitiyle belirttiği sürecin, ilk altı aylık süre olduğu -iyimser bir yaklaşımla- kabul edersek, "kendi programlarında" zam olmamasının bir tek izahı olabilir oda, belirecek ortalama zam "ihtiyacını" da ekleyerek bir defada gerçekleştirmek!

Hükümetin ekonomik programı açısından tüme ilişkin yapılacak açıklama 15 Ocak tarihine bırakıldığı için, geniş açıdan bir değerlendirmeyi önümüzdeki günlere bırakıyoruz. Ancak program üzerinde ayrıntısından daha önemli bir noktaya dikkat çekmeyi doğru buluyoruz.

Program henüz Bakanlar Kurulunda son şeklini alıp, resmîyet kazanmadan IMF ve Dünya Bankası'nın onayına sunulması, halkın nele beklediğine somut delildir. Çünkü yüksek borçlanma oranına sahip bir ülkenin IMF ve Dünya Bankası'ndan kredi desteği alması için oldukça cazip vaadlerde bulunması gerekmektedir. Tansu Çiller'in "denk bütçe", "Devlet Harcamaları" kısıtlanmış, enflasyonun düşürülerek büyüme hızının da artış sağlanması vb. hedefler için öncelikle kaynak bulunması gerekmektedir. Yani kredi sağlamak yoluyla kaynak yaratılması ise öncelikle borç ödeme-

AKARYAKIT		TEKEL		ŞEKER	
CİNSİ	FIYATI	ÜRÜN	FIYATI	CİNSİ	FIYATI
(Litre/TL)		(TL)		(TL/KG)	
S.Benzin.....	4.341	K.Maltepe.....	3.000	Kristal (Kutu).....	3.700
N.Benzin.....	3.852	U.Samsun.....	4.000	Rafine(torba).....	3.750
Gazyağı.....	3.163	Tekel 2000.....	6.000	Rafine(kutu).....	7.400
Motorin.....	3.086	Best.....	5.700	Rafine (dökme).....	5.070
Ka.yakıtı.....	1.388	Marlboro.....	9.000	Küp(torba).....	4.800
F.oil-5.....	1.273	Camel.....	9.000	Küp(kutu).....	5.600
F.oil-6.....	993	Büyük raki.....	29.000	Küp(krom Pak).....	5.550
		75.cl.Viski.....	80.000	Küp (poşet).....	5.900
Not: İstanbul fiyatlarıdır		Not: Viski fiyatı İthal malı kapsıyor.			
ELEKTRİK		ÇAY			
Kilovati	Fiyatı	Cinsi	Fiyatı		
(Kwh/TL)		(Paket/TL)			
120 Kwh.....	450	Kamelya 100g.....	2.550		
120 Kwh üstü.....	500	Kamelya kg.....	28.200		
Sanayi için		Rize T.250g.....	7.500		
Büyük Şehir.....	430	Y.Ekstra 500g.....	14.500		
Geri yöre.....	348	Çay çiçeği 100g.....	3.100		
Diğer iller.....	410	Rize çayı 250g.....	3.100		
Köy suyu.....	148	Filiz lüks 250g.....	8.100		
Not: Köy suyu için elektrik kullanımına zam yapılmadı		Harman 125g.....	2.850		
		(Milliyet Gazetesi 20.12.1991 s.5)			

leri, özellikle dış borçların ödenmesinin garantilenmesi koşuluna bağlı olduğu genel kuraldır. Borç ödemeleri hakkında, IMF ve Dünya Bankası'nın etkili ve ikna edici söz ve güvencelerinin ardında birinci elden yüksek oranlı zamlar ikinci elden KIT'lerin satışa çıkarılması bulunmaktadır. Özellikle KIT'lerin yabancı sermayeye açık satışı IMF ve Dünya Bankası açısından ikna zeminini olmuştur.

"Orta direğe refah" vaadlerinin, işçi ve emekçi kesimlere, kemer sıkma olarak adlandırılan sömürü artışının yoğunlaşması olduğu tecrübe ile veritir. Nitekim onca balon mesajı boşa çıkaran memur maaşlarına getirilen artışın katsayısının % 20'leri aşmaması, enflasyon artış hızı ve son zamları dikkate alarak değerlendirilirse, DYP-SHP'nin ANAP'tan farklı bir ekonomi/politika izlemeyeceğinin delili olur. Hükümetin kaynak arayışında, sahip oldukları vergi borçları ile borç faizlerinin ödenmesinin lafzına bile büyük bir homurtu yükselten komprador tekelci kesimler, tüketiciye dolayısıyla halkımıza zamlar yüklenen faturalar konusunda ise, hükümete alkış tutuyorlar. Sakıp Sabancı "bunlar beklentiymiş borçlardır, beklentilmiş olduğundan dolayı şimdi ağır oldu. Aksi olsaydı zaten şaşar-dık. Türkiye'nin kendine mahsus koşulları var, enflasyon var. Bu koşullardan dolayı zamlar oldu" şeklinde hükümetin "zorunluluk" konusuna dıştan(!) destek vermektedir. Bir başka büyük baş, komprador olan Nejat Eczacıbaşı ise "KIT ürünlerine yapılan zamlar, istikrar programı ve kamuoyu açısından olumlu olmayabilir. Ancak gerekli önlemlerin alınması, sorunların daha da büyümesine ve ilaçların daha da acılaştırılmasına yol açacaktır". Bu demecileri ile halkımızı zamlar konusunda "zorunluluğa" ikna etmeye çalışan kompradorlar ortada olan yükün kendilerine en küçük bir

payda ile düşmesine ise, rıza göstermeye gönüllü değiller.

TÜSİAD'ın Yıllık toplantısında konuşan Tansu Çiller vergi-reformu ile ilgili açıklaması esnasında "önce para toplayacaklarını" ifade ettiğinde, aldığı tepkiden de anlaşılacağı üzere, güvenilir kaynak oluşturuyorlar. Birikmiş vergi alacaklarının çeyreğini tahsil edebilse 6-7, 5 trilyon nakit para ile bütçede önemli bir rahatlama yaratacaktır. Devletin toplam vergi alacağı ise 30 trilyon TL. olarak hesaplanıyor. Tansu Çiller'in Komprador burjuvazi ile, borç faizlerinin silinmesi karşılığı vergi borçlarının peşin tahsil üzerine anlaşma hesapları içinde olduğunu görüyoruz. Ancak enflasyon oranındaki yükselme eğilimi sürdükçe, vergi borçlarının peşin ödenme olasılığı zayıf görünmektedir. TÜSİAD'ın yıllık toplantısında Tansu Çiller nezninde hükümete yaptığı yönlendirme de çalışma yasaları ve ücret politikalarında, kamu ve özel sektör arasında paralellik ve aşırı sömürü koşullarının korunmasını istemeleri ve beklentileri de etkili olacaktır.

Ülke ekonomisinde etkili yabancı sermayenin toplam 5/1 oranına sahip olan ABD'nin, IMF aracılığıyla hükümet politikalarını yönlendirmesi bağımlılık olgusunun esprisi içinde günümüz koşullarının hükmetme biçimidir. IMF'nin uygulamasını istediği istikrar programı ile Tansu Çiller'in hazırladığı hükümet programı temel olarak dış borçların ödeme akışının sürdürülmesi ve ödemelerde kesintinin yaşanmaması, devletin ekonomik yaşamdan KIT'leri devreden çıkararak çekilmesi ve harcamalarını sınırlaması, yabancı sermayenin yatırım amaçlı akışı için çalışma koşullarında; emek yoğun işletmelere özgü, ucuz işgücünün yüksek kar marjında oynamaya yol açacak ücret politikalarına gidilmesi taleplerinde ifadesini bulacaktır. Buna benzer taleplerle komprador kesimlerin istemleri

mevcuttur. Kompradorların en palazlanmış kesimlerinin sözcüsü durumundaki TÜSİAD toplantılarında gerekse Sabancı, Koç vb. en kalandorlarının hükümete sundukları öneri mektuplarında dikkat çeken ortak noktalar KIT'lerin satışı, çalışma ve ücret politikası, Devlet korumasının -şirket kurtarma- kaldırılması, Banka ve Borsalara ilişkin ıslah ve geliştirme önlemleridir.

Ekonomi politikalarında kompradorların istemleri ile uyuşmayan tek bir nokta dahi bulabilmek imkansız, aramanda gereksiz olduğu DYP, SHP hükümetinin küçük üretici somutunda net görülen tavrı, kriter durumundadır. Küçük üreticinin vergi borçlarının faizlerinin silinmesi vadi, 24.12.91 tarihinde hazırlanan kararname, şartlı hale getirilerek özüne ilişkin değişim yaşıyor. Çiftçi borcunu ödemiş ya da belirli bir zaman içinde ödemeyi taahhüt ederse faizlerini silme biçimine getiriliyor. Yıllarca kırsal alanlara ilişkin sübvansiyon politikası ile oy almayı sağlayan Demirel, bugün yüzbinlerce küçük üreticinin yaşamında son derece önemli vaadlerden birine yan çizmektedir. Küçük üreticinin 2,5 trilyonu bulan alacağının 2,5 ayda ödeme vadinin akibeti de aynı sonuca uğrarsa şaşırtıcı olmayacaktır. Malum hükümet adayı olmak ayrı, hükümet olmak ayrı konulardır. Bugün kalıcı olan devlet politikasıdır ve emperyalist tekellerin istemi ile bütün üreticisini iflas ettirme politikası, desteklemeyi kaldırma, ithal ürünlerle rekabet vb. biçimlerde dönemin tercihi olmuştur. DYP-SHP koalisyonu ile oluşan hükümetin daha bir aylık süreçte emperyalizmin dümen suyuna uygun ekonomik ve siyasal rota belirlemesi, politikanın değişimsiz devam ettireceğine işarettir.

İşçi ve memur ücretlerine artış vaadi ile puan toplamaya çıkan koa-

lisyon iş icraata gelince enflasyon hızının gerisinde ve son zamlar karşısında gülünç bir Memur zammı ile yasak savmış oldu. İşçilerin düşük ücret ve çalışma koşullarına ilişkin düzenlemelerde bulunacaklarına dair parti programlarında yer alan vadeler, yine hükümet protokolünde

asgari ücret, sosyal güvenlik, işsizlik sigortası, sendikal hakların ILO standartlarına yükseltilmesi vb. gibi bir dizi konuda ilerleme sağlanacağı sözleri, hükümetin kurulmasından sonra Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı koğuuna oturan Mehmet Moğoltay'ın, on yıldır ihmal edildi-

ğini söylediği emek ve alınteri konusuna göstereceğini söylediği duyarluluk bir hoş seda olmuştur. Mehmet Moğoltay iş=ten atmaların önüne geçmek şöyle dursun, hız kazanmasına göz yummuş, vergi iadesinin kaldırılması, SSK işçi priminin 3 puan yükseltilerek işçinin sırtındaki yükün ağırlaştırılması biçiminde vadelere ters düşmüştür.

İşsizlik sigortası ve iş olanaklarının sağlanması üzerine protokolde yer alan vaad'te koşullandırılarak kuşa çevrilmiştir. Bu koşulları irade dışı işsiz kalma, prim ödeme zorunluluğu, belli bir süre bekleme ve iş aradığını iş ve işçi bulma kurumundan belgelemesi ve gösterilen işi kabul etme gibi koşullarda, baştan işlevsizleştirilmektedir. Zira işten çıkarmaların 13, 14 ve 15. maddeler çerçevesinde gerçekleştiriliyor oluşu dahi söz konusu uygulamadan yararlanmasının önüne engel olarak dikilebilecektir.

Ekonomik programa ilişkin bir aylık pratiği ve sosyal politikaları ile vaadleri arasında her hangi bir uyum bulunmayan hükümetin insan hakları konusundaki yaklaşımı, Eskişehir hücre tipi cezaevi uygulamasına göz doldurmak için olduğu her halinden belli olumlu müdahalesi dışında samimiyetsizdir. Gözaltına alınanların kaybedilmesi, işkence ve yargısız infazların kitleleştirilerek sürdürülmesi bunun açık göstergeleridir.

Hukuk reformu için taslak çalışmalarının yapıldığı bir süreçte "iyileştirme"lerin yasallaşsa dahi fiili tercihler karşısında işlev kazanamayacağı, kazandırılmayacağı, ancak Türkiye'yi insan hakları ve demokrasi sorunları temelinde uluslararası zeminlerde eleştirilerden ve yaptırımlardan korumayı hedef alan bir mantığın ürünü olduğunu görmek gerekiyor.

İşçi hakları ve iş güvenliği gibi konularda, komprador patronların

DYP'NİN PROGRAMI

- Adil gelir dağılımı gerçekleşecek.
- Çalışma yaşamı ILO standartlarında olacak.
- Eşit işe eşit ücret verilecek.
- Bütün çalışanlara sosyal güvence sağlanacak.
- Sosyal güvenlik kuruluşlarının farklı uygulamaları kaldırılacak.
- Sosyal güvenlik kesintisi oranları düşürülecek.
- Memurlar sendika kurabilecek.
- İşten çıkarmalara yasal güvence getirilecek.
- Asgari ücret vergi dışı bırakılacak.
- İşsizlik sigortası getirilecek.
- Sendikalar siyaset yapabilecek.
- Emekli olma süresi kısaltılacak.
- Süper emeklilik sistemine düzenleme getirilecek.
- Çalışma saati kısıllanacak.

SHP'NİN PROGRAMI

- 1475 sayılı İş Yasası "İsoihdam güvencesi" sağlayacak şekilde yeniden düzenlenecek. Doğrudan işverenin inisiyatifine bırakılan 13, 17 ve 24'üncü maddeler emekçilerden yana değiştirilecektir.
- Çalışma yaşamı ILO normlarında olmalı.
- Eşit işe eşit ücret verilecek.
- Bütün çalışanlara sosyal güvence sağlanacak.
- Sosyal güvenlik kuruluşlarının farklı uygulamaları kaldırılacak.
- Sosyal güvenlik kesintisi oranları kaldırılacak, düşürülecek.
- Memurlar sendika kurabilecek.
- İşten çıkarmalara yasal güvence getirilecek.
- Asgari ücret vergi dışı bırakılacak.
- İşsizlik sigortası getirilecek.
- İşçiler yönetime katılacak, sendikalar siyaset yapabilecek.
- Emekli olma süresi kısaltılacak.
- Süper emeklilik sistemine düzenleme getirilecek.
- Çalışma saati kısaltılacak.
- Lokavt kaldırılacak.
- Kamu işveren sendikaları kapatılacak.
- Sözleşmeli personel uygulamasına son verilecek.
- Hak grevi ve genel grev hakkı getirilecek.
- Yüksek Hakem Kurulu kaldırılacak.
- Kadınların ücretli doğum izni süresi uzatılacak.
- Haftada iki gün tatil hakkı tanınacak.

KAYBIN HESABI		Türk lirası
Brüt ücret		2.000.000
Uygulamadan önce		
SSK pirimi	2.000.000x%14 :	280.000
Tasarruf Fonu Kesintisi	2.000.000x%4:	80.000
Vergi muafiyeti	280.000+8.000+54.000:	414.000
Vergi matrahı	2.000.000-414.000:	1.586.000
Vergi	1.586.000 x%25:	396.500
Damga vergisi	2.000.000x %0.4:	8.000
Kesinti toplamı	280.000+80.000+396.500+8.000:	764.500
Net maaş	2.000.000-764.500:	1.235.500
Vergi iadesi (Net maaş tutarında faturaya karşılık)		79.350
Ele geçen maaş	1.235.500+79.350:	1.314.850
Uygulamadan sonra		
SSK pirimi	2.000.000x%17:	340.000
Tasarruf Fonu kesintisi	2.000.000x%4:	80.000
Vergi muafiyeti	340.000+80.000+54.000:	474.000
Vergi matrahı	2.000.000-474.000:	1.526.000
Vergi	1.526.000x%25:	318.500
Damga vergisi	2.000.000x%0.4:	8.000
Kesinti toplamı	340.000+80.000+381.500+8.000:	809.500
Net maaş	2.000.000-809.500:	1.190.500
Ele geçen maaştan kayıp	1.314.850-1.190.500:	125.350
Ele geçen net maaşa göre kaybin oranı		% 9.46

İstekler bir dönem daha mevcut uygulamanın sürmesi, toplu sözleşmelerin bu yasal zeminde bağlanması doğrultusundadır. Hükümetin, gerek emperyalist sermayenin çıkarlarının sözcüsü IMF'yi, gerekse komprador burjuvazinin sözcüsü TÜSİAD'ı çığnemesini beklemek koalisyona sahip olması imkansız misyon biçmek olur.

İşadamlarının istekleri ile siyasi ve ekonomik istikrar beklentisi birbirini dışlayan iki zıt kutup gibi duruyor. TÜSİAD İstisare Kurulu'nda, hükümete, danışma niteli-

ğinde ekonomik ve sosyal konsey kurması çağrısı "toplumsal uzlaşma" adı altında TÜSİAD'ın diğer kesimleri bu tür bir konseyde baskı altına alma planıdır. 1991 yılındaki işgücü kaybı düşünülürse TÜSİAD'ın toplumsal uzlaşmadan ne anladığı ve ne umduğu netleşecektir.

İşçi ve memuru sosyal güvence altına alacak, iş yasalarında ve ücret sisteminde rahatlatacak değişiklikler yönünde bir çalışma olmayacaktır. Hukuki bir hazırlık bir yana fiili yönelimde bunu doğrular niteliktedir.

Son bir ay içinde gündeme getirilen hukuki düzenlemeler işçilerin aleyhine olacak şekildedir. İşverenin SSK pirimleri yükünün hafifletilmesi, kıdem tazminatı uygulamasının kaldırılması yönündeki çalışmaları örnek oluşturur.

"Sosyal güvenlik", "hukuk devleti", "orta direğin rahatlatılması" gibi salvo sloganlar, yerini, hükümetin başının ağzından "devleti kurtarma", ardından baskıların katmeriyle geleceği anlaşılan "devletin caydırıcı gücünü arttırma" vb. iktidar söylemi boşuna deşildir.

İşçi, memur, küçük üretici kesimlere yönelik politikaları IMF güdümlü hükümet, hak alma eylemleri ve demokratik teleplerin karşılana-maması koşulunda, yaratılmaya çalışılan umut ve beklentilerin patlama noktasında tepkilere dönüşeceğini kestiriyor. Devrimci mücadelenin ve örgütlülüğün görece gelişkin olduğu İstanbul ve büyük şehirlere yönelik "kurtarma projeleri" anın olaylarından çok gelecek dalgaların dehşeti ile yönelinen önlemler şeklindedir.

T.Kürdistanına yönelik adım atmada, reformist söylem beklenti oluşturma ve yaratılan toplumsal psikoloji ile ulusal hareketin tabanını legal zeminlere yöneltme doğrultusunda geliyor. Ancak bu alanda da pratik gelişme paradoks oluşturmaktadır. Kürdistan'da fiili iktidar olan ordu, çözümü kitlesel sindirme ve katliamlarda aramaktadır. Kulp ve Lice de gerçekleştirilen katliam karşısında koalisyon ortaklarının hiç bir doyurucu açıklama yapmaması "Kürt realitesini", "gelişmeyi hangi noktada tutarsak kardedir" şeklinde pragmatist bir kavrayışla tanınmasından öte değildir. Koalisyon oluştururken koruculuk, kontr-gerilla, olağan üstü hal gibi sorunları halledeceğimiz imalı beyanlar ile fiili uygulama çelişkisi, komprador patron ağa partilerinin; temsil ettikleri sınıf ve

kesimlerin istekleri ile bu isteklerin karşısına dağ gibi dikilen güncel olguların arasında sıkışmış, zaman kazanmaya, kaçınılmaz noktalara gelip iplikleri pazara çıkmadan önce "ne yapabilirlerse yapmaya" yöneldiklerini görüyoruz.

DYP ve SHP'nin, oluşturdukları koalisyon hükümetinin portresini en net dış politika da söylemlerinin yüzseksen derece çark edişinde görürüz. ABD'nin Körfez Savaşı'nda Türkiye'deki üsleri kullanması, Türkiye yönetiminin Irak'a ambargo ve savaş tahrikçiliğinde Amerikadan daha keskin ve dalkavukça yaklaşımı politika edinmesi karşısında, muhalefet sözcüleri olarak gerek Demirel gerek İnönü, bu politikayı mace-racılık, savaş kıskırtıcılığı vb. açılardan eleştiri yağmuruna tutmuşlardır. Aynı ikili bugün koalisyon ortağı olarak; Irak'ı savaşmakla tehdit edebiliyor. ABD'nin Orta-Doğu politikasına angaje olmalarını yine ünlü "zorunluluklar" gerekçesiyle hoş gösterme çabasındalar.

Başbakan, ABD'ye olan borçlanmamızın ve ekonomik bağlarımızın düşündüğünden de fazla olduğunu keşfetmiş ve ekonomik bağımlılıkla siyasal zeminini doğru bağdaştırarak dış politikada birlikteliği sağlamadıkları koşulda, fena halde silkeleneceklerini itiraf etmiştir. Demirel'in itirafının özü ve kapsamını şöyle anlamak gerekiyor; genel anlamda emperyalist yeni düzen projesinin bir parçası olmak "zorunda" olan bir ülkeyiz. SB'nin tehdit unsuru olmaktan -şimdilik- çıkmış olmasından dolayı jeo-stratejik önemimizin getirdiği avantajları yitirmemek için iyi bir Orta Doğu jandarması olmalıyız. İyi bir Orta Asya taşeronu olmalıyız ki silkelmesinler bizi. Bu haleti ruhiye, uşaklık psikolojisidir. Böylesine belkemişsiz uşaklar ne onurlu ulusal politika izleyebilir nede ülke içinde demokratikleşme sağlayabilir. Ekonomik ve siyasi istikrarsızlıktan ülkeyi kurtarma gibi,

demagojik söylem dışında bir niyet taşıdıkları da söylenemez. Onlar ekonomik ve siyasi istikrarsızlık koşullarında mevcut sistemi yaşatma başarısı peşindeler. Düzenle halk yığınları arasında gittikçe açılan uçurumu, sosyal ve ulusal sorunlarda reformcu söylemle durdurmaya, beklenti ve umutlar yeşertip kopukluğa yapıştırıcı olmaya çalışıyorlar. Ancak yaşanan sürecin özellikleri geçmiş dönemlerden farklıdır. İç politik zeminde bugün yükselmekte olan mücadele silahlı iktidar mücadelesidir. Çelişkilerin keskin yaşandığı, iktidarın halk düşmanı politikaları ile derinleştirildiği koşullarda halkın umut ve özlemlerini devrimci alternatiflerde aramasını engellenebilecek hiç bir güç bulunmuyor. Ulusal hareketin uzlaşmacı sinyaller gönderdiğini görmezden gelemez. Ve reformist zeminlere yatarak kendini politik açıdan iğdiş ettiği koşulda genel devrimci mücadele için kısa vadeli zararlarını göğüslemek gibi bir sorunumuz ortaya çıkar. Ancak bu da aşılması kaçınılmaz olan bir talihsiz sonuç olur.

DYP-SHP koalisyon hükümeti, ABD'nin tüm dünyaya giydirmeye çalıştığı adı yeni, niteliği eski ve çürük bir elbisenin Türkiye cephesindeki vitrinlik malzemesidir. Hükümetin sınıf mücadelesini dumura uğratan politikalar üretme koşulları bulunmuyor. Her şeyden önce reformların altını dolduracak bir ekonomik güce sahip değil. Alt yapı yoksunluğunda reformcu söylemler yığınların özlemlerini yüksek oktavlı bir seslendirme ile, kitlelerde yansımaya bel bağlayan kısa dönem hesaplı çürük bir politikadır.

İMF ve Dünya Bankası'nın guvernörlük bahsettiği Tansu Çiller ve ekibi, DYP-SHP kabinesi emperyalist politikaların dümen suyunda ülkemize açıklık, işsizlik, devlet terörü ve kontr-gerilla saldırılarının yaygınlaştırılması dışında vaad edebile-

ceği hiç bir şey yoktur.

Ekonomik istikrarsızlık diye adlandırılan şeyin emperyalistlere peşkeş çektikleri ülkemizin üzerindeki demirden sömürü çemberi olduğunu görmek için, emperyalist tekellerin, TÜSİAD'ların, toprak ağaları ve beylerinin tefeci tüccarların hükümetten isteklerine bir bakmak yeterlidir. Ortak dil, ortak istemler hep aynı mesajı veriyorlar.

Emperyalistlere borçlardan oluşan ekonomik yükün faturası, zamlar, vergiler, enflasyon ve spekülasyonun her biçimiyle halk yığınlarına. Emperyalist tekellere ve kompradorlara KİT'lerin yok pahasına satılması, küçük üreticilere iflas, toprak ağalarına -kompradorlara vergi affı.

İşçi -memura örtülü grev ve hak arama yasağı ...demokrasi taleplerine polis jopu, kontr,gerilla kurşunu...

"Reformcu" koalisyonun ikinci ve gerçek yüzü budur.

Emperyalist zincirleri kırmaksızın, faşizmi yıkmaksızın, demokratikleşmenin hayali bile kurulamaz. İşçilerin, köylülerin tüm emekçi kesimlerin ve Kürt ulusunun gerçek kurtuluş ve bağımsızlık özlemlerinin yaşam bulacağı devrimci alternatifin yükseltilmesi silahlı devrim mücadelesinin de ete kemiğe büründürülmesidir.

-Koalisyonun Reformcu Maskesini Düşürelim!

-Devrimin Önüne Çekilmek İstenen Setleri Yıkalım!

--HALKIMIZIN DEVRİM MÜCADELESİ, REFORM MASKELİ FAŞİST KAOLİSYON HÜKÜMETİNİ DE YIKACAKTIR!

Dip Notlar:

1. 22/12/91 Güneş

2. 20/12 91 Milliyet

UZLAŞMA MI!... DİRENİŞ MI! PKK NEREYE GİDİYOR?

PKK önderliğinin çeşitli araç ve yollarla kamuoyuna yolladığı mesajlar, bir süredir, siyasal çözüm arayışı adı altında mevcut iktidarı bir takım kombinezonlara zorlama ağırlıklı sürüp gidiyor. Avrupa basını, faşist Türk basını ve kimi ilerici-demokrat dergilerde çeşitli ton ve vurgularla ama tümünde ortak özellik olarak "siyasal çözüme" yönelme ve göndermeler belirginleşiyor. Şüphesiz ulusal sorunda dahil, demokratik sorunların şiddet dışı çözüm imkanları tercihimiz olurdu. Ancak temeli "zor"a dayalı, "zor"unda baskıdan, fiziksel imhaya kadar tüm militarist biçimlerini kullanan bir faşist dikta rejiminde şiddet dışı çözüm imkanları aramak, eğer parlamentarist ahmaklık ve avanaklığın ağır etkisi değilse, "bağımsızlık" arayışında yorgun düşüp, burjuvaca bir talep olan kültürel-ulusal özerklik'e fit olarak köleliğin nefti biçimlerine eyvallah çekmektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı prestiji ve küçük-burjuvaca güce tapma zaafılığının vecdi içinde, uyarısız/eleştirisiz PKK'nın göl-

gesinde pinekleyenler için bu girişimimiz şaşkınlık ve bir nebze "kralcı" hiddetli uyandırabilir. Ne var ki dostluk; mücadele pratiğinde en ileri desteği sunmak kadar, yerinde ve zamanında yapıcı uyarı ve eleştirileri yöneltebilmektir de. Bizde endişe yaratan, faşist/burjuva basında çıkan röportörün yorumuna bulanmış demeciler değildir elbet. Ancak bu demecileri besleyen, daha çokta ilerici-demokrat basında yer alan söylem ve pratik tutumlarıdır. Hoş kimi söylem ve pratikler "taktik" ihtiyaçların ürünü gibi ifade edilmektedir. Böyle gerekçelendirilse dahi bir çok yarı-şömürge ülkede silahlı mücadele veren gerilla örgütlerinin ateşkes, yasalci siyasal pratiğe düşme vb. yönelimleri, içine girdiğimiz sürecin özelliklerinden doğan bazı sonuçlardır. İstisna nedenlere dayalı olmayan bu sonuçlar ulusal ya da sınıfsal zeminde silahlı mücadele içinde olan örgütlerin zaflarının, nesnel koşullarının güçlendiği ortamlarda öne çıktığını söylemek sanırız genel kabul görececek bir doğrudur.

Sosyalizmden geriye dönüşlerle ortadan kalkan sosyalist sistemin desteğinden yoksun olarak yürütülen kurtuluş savaşları, sadece destekten yoksun kalmanın dezavantajını yaşamıyor, aynı zamanda moral açıdan da ciddi bir kayıp içinde bulunmaktadır. Aynı zamanda bugün dünyada sosyal emperyalist kampın çökmesiyle yaşanan konjonktürel değişim; rekabet ve soğuk savaştan zaferle çıkan NATO'lu emperyalist güçler açısından yeni güç dengeleri oluşturma anlamı taşıyor. Nüfuz bölgeleri ve sömürü alanları üzerine dönen yeni denge arayışları, ezilen mazlum halklar ve uluslar için, emperyalist saldırganlığın pervasızca kol gezmesi demektir. Ki çok geçmeden Amerika; Doğu Avrupa ülkeleri dahil, dünyaya yeni bir şekil vermek için politik/askeri operasyonlarına girişti. Tehdit, şantaj veya askeri güç kullanarak sürdürülen bu hizaya getirme/teslim alma operasyonundan Ortadoğu'da en yakıcı nasibini almıştı, geçtiğimiz yıl içinde özellikle Irak karşısında hemen hemen tüm emperyalist güçlerin blok

savaş tavrı ve bunun medya araçlarıyla tüm dünya halklarına gözdağı temelinde ulaştırılması. Kendi özgücüne dayalı güvenden yoksun, sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketleri için cesaret kırıcı oldu. Bu süreçte denk düşen ateşkes anlaşmaları, silah bırakmaları ve bir çok gerilla hareketinin düzen içi konumlara kayarak siyasi intiharları yaygınlaştı.

Şüphesiz bu teslimiyet ve uzlaşma akımından etkilenmeyen, komünist ve devrimci hareketler, başlıca direniş odakları olarak mevcuttur. Ancak büyük çaplı dalgalanmalar karşısında yalpalayan ulusal ve küçük-burjuva önderlikli hareketlerin, yarı-şömürgelerde vitrin düzenlenmesine gidilerek düzenin pekiştirilmesini amaçlayan emperyalist "demokrasi ve insan hakları" programı çerçevesinde bir siyasal yaşama kaymaları belirgin bir tehlike olarak anti-emperyalist ulusal ve devrimci safları tehdit etmektedir.

Bugün ülkemizde de faşist komprador/feodal egemen sınıf temsilcileri, emperyalist efendilerinin "yeni dünya düzeni" projesine denk düşen düzenlemeler peşindedir.

Şüphesiz vitrinlerindeki demokratikleşme görüntüsü, mücadelenin zorladığı ölçülerde genişlik kazancaktır. Ne varki gerçek anlamda sorunlara demokratik çözümler için, değil ortamı hazırlamak, ulusal ve devrimci hareketin elinden kaptığı silahla, kurtuluş mücadelesini vurmak hevesindedir. Bunu tahlil ve tespitte hemfikir olduğumuzu, düşündüğümüz bir tahlil ve tespitleri anlamsız kılan "taktikler" gündemi dolduruyor. Kürt Ulusal Mücadelesi açısından kalın bir açı çizerek rota değişimi içeren süreç, ulusal hareketin önderliğince ideolojik ve politik motivasyonlarda, dar ulusal çıkarlara

kapılma ve her durumu bu "mi-henk taşıma" vurarak sonuçlar çıkarılmaya varıyor.

PKK önderliği, sosyal-emperyalist kampın dağılmasıyla beraber içine girilen süreci, başlangıcını Ekim Devrimine dayandırdığı reel sosyalizmin çöküşü olarak değerlendirmektedir. Sosyalizmden geriye dönüş sorunu gerek teorik açıdan, gerekse SB'nin tekeli bürokratik kapitalist bir yapıya dönüştüğü 1959 sonrası gelişmeler somutunda Mao Zedung tarafından parlak bir biçimde çözümlenmiş, ML hazinesi zenginleştirilmiştir. Parti içinde iki çizgi mücadelesinin olgu olarak kabulü ve sosyalizm de sınıflar mücadelesinin olgu olarak kabulü, bu sorunun aşıldığı delildir. PKK önderliğinin devrimin sosyalist inşası aşamasında tıkanıp iddiası, Stalin şahsında "ulusal sosyalizm" nitelenmesi, ML bir ustanın karalanmasının ötesinde, sosyalizmi anlamamak; yaşanan süreçlerdeki uluslararası koşulları ve toplumsal diyalektiği anlamak istememektir. O ideolojik platformda, Troçkizmin cephaneliğinden ödünç aldığı suçlamaları, Stalin yoldaşa atfettiği kabalıkta gündeme yeni bir "çözümleme" olarak getirmektedir. Sosyalizmin tarihine ilişkin "haklılığı kendinden menkul" bu tezleri baz alıp bir polemik geliştirmek belki anlamlı olabilir. Ancak bu yazıda sosyalizm anlayışından çok, dikkat çekmek istediğimiz nokta; PKK önderliğinin aslına uygun tarzda ulusal söylemi daha fazla öne çıkarması, ulusal ideoloji ile motive ettiği, kitlelerinin üzerindeki bu motivasyonun etkisini arttırmak için Ekim devriminin büyüklüğünü, işlev ve sonuçlarını çarpık bir biçimde yorumlayarak yığınlar üzerindeki sosyalizm sempatisi ve prestijini alttan alta sarsmak istemesidir.

Ekim Devrimi ve yaratıcısı Lenin'e yönelttiği saldırılarda görülen incelik ve ölçü, Stalin ve Stalin dönemindeki sosyalist inşaa ve sosyalizm pratiğine karşı çok daha pervasız ve gözden düşürme kastı oldukça açıktır. Ancak "eleştirisinin" en insafsız ve çarpık yanı Stalin'in ulusal sorun ve SB'indeki ulusal sorunun çözülmesindeki teorik ve fiili katkı ve önderliğini, sonuçtan yola çıkarak giriştiği bilinçli inkar ve tahrifatları oluşturmaktadır. Şüphesiz ki modern revizyonizmin SB'indeki iktidarı gasbetmesini, "Jozef gitti Nikita geldi" gibi basit bir izahla açıklamak mümkün olamaz. Ancak bu sürecin nasıl yaşandığını da artık asgari yeterlilikte sosyalist teori ve tarihle tanışık her militanın bilgisi dahilindedir. Değilse UKH içinde 57/60 tartışmaları ve deklarasyonlar, polemikler ve 20. kongre belgeleri incelenmesi gereken belgelerdir. Ki, dar ulusal zeminlerinin pekiştirilmesi için, pragmatistçe tarihin yeniden yazılması olmasın.

UKH içi ilişkilerde dile getirilenler, tarihi çarpıtmak için çırpanların ortak koro halinde oluşturdukları cephaneliğe aittir. Eleştiri olarak haklı mıdır? İkinci paylaşım savaşı koşullarında kimi KP'lerin aldıkları yenilgileri çizgi ve önderliklerinde aramak yerine, Stalin'e yıkmak hangi amacı besler? Proletarya enternasyonalizminde ulusal vurgu eksikliği bulanlar için bir noktaya yoğunlaşan suçlamalardır. PKK önderliğince "reel" olarak adlandırılan, modern revizyonist çizginin sosyalizmin kazanımlarını içi boşaltılmış bir kabuk haline döndürdüğü, 56 sonrası, restorasyon ve nihayet tekeli bürokratik devlet kapitalizmine tekabül eden süreçtir. Kruşçev'den Gorbaçov'a uzanan adı dışında sosyalizmle ilintisi kalmamış

bir alt-üst yapıya has bunalımları "reel"ide ekleyerek sosyalizme maletmek yaklaşımı, uğranılan düş kırıklığından bir savrulmadan çok, sosyalizmin prestijinden yararlanan ulusal hareketin, konjonktüre uyum sağlayarak yıkımından da ulusal misyonu için fayda sağlama bakış açısıdır. Özellikle ulusal soruna ilişkin ML tezlerin ve pratiğin böylesine lanetlendiği bir harekette sınıfsal söylemlerin yerini ağırlıkla ulusal motivasyona bırakması, Büyük Ekim Devriminden, sosyalizme, komünlerden, proletarya enternasyonalizmine, günümüzde halk savaşlarının sömürge ve yarı sömürge için anlamını yada önemini yitirdiğine değin, ML teori ve kurumlaşmanın tüm değerlerine saldırılması anlaşılmaz değildir.

Sizi anlıyor ancak suçlamalarınızı spekülasyon ve fayda beklentisiyle gösterilen reaksiyonlar olarak kabul ediyoruz.

Ulusal hareketin, ML söylemden yan çizmesi ve uluslararası proletaryanın teori ve tecrübeden oluşan zengin hazinesine yönelttiği saldırılarda bizi tek yanlı endişeye sevk edebilecek gelişmeler değildir. Olsa olsa bununla sınırlı kalan suçlamalar, ML'lerin 89 tarihli ulusal hareketin ideolojik-sınıfsal konum ve niteliğine dair yaptığı değerlendirmelerinin pratik süreçte doğrulanması anlamı taşır.

Ancak ideolojik-teorik zeminde dile getirilenler, daha çok ulusal hareket imajını güçlendiren ve Ortadoğu alanında kurulacak politik denklemler içinde kabul edilebilir bir kimlik belirginleşmesine hizmet ediyorsa kaygımız nesnel ve haklı zeminini bulur. Çünkü, ML'lerin ulusal harekete yaklaşımı dostça ve ittifak perspektifindedir. ABD'nin

nüfuz alanı olan bir alanda TC ve TC nezdinde ABD'ye yönelmiş ilerici bir hareketin "Yeni Dünya Düzeni" içinde kabul edilebilir bir biçime devşirilmesi, gerçek anlamda devrimin kaybı olur.

Kürdistan'da yuvalanmış işgalci bir güç olan ABD emperyalizmine, onun militarist güçlerine fiili tavır geliştirmeme "taktiği" de bir başka kaygı noktamızdır.

Son süreçte, PKK önderliğinin mesajlarındaki ağırlık "birlikte olunabileceği" temasını işlemeye yöneldi. Uluslararası gündeme yerleşen Kürt ulusal sorunu, sadece Irak Kürdistan'ı yada 36. paralel ile sınırlı ele alınmamakta, T. Kürdistan'ına ilişkin bir formül arayışı kendisini dayatmaktaydı. Bunda ABD'nin baskısı azımsanır boyutlarda değil ki, devlet içinde ABD'nin sözcüsü konumunda olan T. Özal, Kürt sorunu konusunda Türkiye'de zemin yoklamaya başlamıştı. "Damarlarındaki kan"dan tutta federasyonun tartışılmasına değin ürkekçe de olsa attığı adımlarla, Türk egemen komprador/feodal sınıfların, devrimci durum karşısında, henüz her şey geçmeden düzeni kurtarmaya yönelik adımlar atma eğilimi iyice su yüzüne çıktı. Bu gelişmeleri izleyen ve gelişmelerin paralelinde yükselen devrimci hareket ve ulusal hareketin varlığından oluşan iç baskılanma, ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin yeni düzen projesi ve AT'ye girmek için pürüzlerini giderme ön koşulundan oluşan dış baskılanma arasında iyice sıkışmış TC'yi siyasal çözümlere zorlama noktasında siyasal atağa geçen PKK, Türkiye kamuoyuna sempatik gelecek bir üslupla, birlikte olmanın yararlarından, zorunluluklarından dem vurmaya başladı. Bir noktaya kadar, "ayrılıkçılık" imajının antipatisini bertaraf etmeyi

içersede, bu tarz propagantif amaçla sınırlı hesabın tali yanı oluşturduğu süreçte izlenen pratiklede netleşti. PKK önderliği TC'yi masaya oturma amacıyla başlattığı politik atağı esas alan bir yaklaşım içindedir. TC'ye ön koşulsuz görüşme, demokratikleşme ve eşitlik temelinde birlikte kalınma teklif ediliyor.

Siyasal görüşme mesajlarının yoğunlaştığı günlerde burjuva basını kah yorum kah Talabani ağzından PKK'nın ateşkes ilan ettiği/edeceği türünden spekülasyon yazılar yayınlıyordu. 20 Ekim seçimlerine kadar bu minvalde gelişmeler yaşanırken, 20 Ekim öncesi -şimdi ki halde dahil- silahlı eylemleri yoğunlaştıran yaklaşımı, tehditle karışık siyasal çözümlere yönelmeyi zorlamayı hedefliyor. PKK'nın siyasal açıdan tanınması yönündeki bir gelişme diplomatik açıdan şüphesiz önemli bir mevzii kazanımdır. Ancak bunun kazanılması, köşeye sıkışmış imajı yaratan, aceleye getiriyor imajı yaratan ısrarlı görüşme çağrılarını ile değil, mücadelenin boyutunun, düşmanı buna zorunlu hissettireceği koşullarda olasıdır.

TC ile TC'nin herhangi bir hükümeti ile Kürt ulusal sorununda bir biçimde çözüm arayışı her halükarda demokratik, eşit vb. zemin bulamayacaktır. Salt yasallaşma, dil kültürel özerkliğin tanınması, ya da TC açısından da bir ölçüde kabul edilebilir, "Eyaletler sistemi" formülü ile göreceli düzenlenmelerin içerdiği "çözümler" UKKTH'nı oldukça ucuza egemen sınıflara terketmek olacaktır.

Her ne kadar PKK önderliği "ortaklaşa devrimi gerçekleştirmek UKM'nin en büyük özlemidir" dese de, yönelimi 20 Ekim seçimlerindeki ittifak tercihlerine bakılırsa pek

öyle değildir. Türkiye devrimci hareketini ve mücadelesini "hiç" gören kibirli tutumu, özellikle devrimci durumun yükseldiği bir aşamada PKK'yi düzen içi ittifak arayışlarına itmiştir. TC'nin ekonomik, sosyal, siyasal açıdan tıkanıklığını doğru olarak tespit ederken bu tıkanıklığın aşılması, en azından düzenden ve temsili kurumu parlamento'dan uzaklaşan yığınlarla yeniden reform vaatleri ve umutları temelinde bağ kurmak, düzeni güçlendirmek amacıyla gidilen seçimlere katılmak nasıl bir devrimci taktiktir anlamak mümkün değil.

Bir yanda devlet tahlillerinde, hükümetin yönetsel işlevi ile, ordunun ve MIT, Kontr-Gerilla vb. güçler arasında doğru orantılı bağlantı kur; Özel Savaş olarak adlandırdığın olguyu generallerin bitirebileceğini tespit et; herbirini özel savaşın devam ettiricisi misyonunu yüklediğin partilerden SHP ile -ki bu parti için herhangi bir sol yanı olmadığından sol'a bu parti ile ilgili değerlendirme çağrısı yapıyorsun- seçim ittifakı kurulmasını devrimci tavır olarak ileri sür; onayla ve bu parti ile DYP'nin kurduğu koalisyon hükümetinde destek verilmesine onay ver. Acaba bu "başarısı" tartışmalı taktiğinin açtığı yol neyin yoludur.

PKK önderliği, Türk egemen sınıfları içinde en katı devletçi ve faşist nitelikte bir parti olarak tanıttığı, özel savaşın devam ettiricisi ve UKM'ni reformize etmeyi hedefleyen SHP ile girilen seçim ittifakını akılcı taktik olarak nitelemektedir. Boykot taktiğini savunanları boş gevazlikle suçlarken yargıyı yine ulusal çıkarlar penceresinden yaptığını görüyoruz. Türkiye halkının bir hükümet dönemi daha reform/restorasyon umutları ile faşist koalisyon hükümetinin kuyruğuna takılmasına

onay vermenin başka bir izahı bulunamaz. Devrimci durumda yükselme, yığınlarda düzenden ve parlamentodan uzaklaşma olduğu koşullarda, bu uçurumu genişletmek yığınları devrimci eyleme çekmek, düzen sınırlarından taşmaya çağırarak, seçimlerin ve seçim galiplerinin teşhirlerini yapmak daha az devrimci değildir.

Meclise 20 milletvekili sokan potansiyel, boykot eylemine çekilseydi. Bu eylemlilik için devrimci hareketle eylem birliği geliştirilseydi. O hep vaad edilen ancak bir türlü esamesi görülemeyen yardım ve destek sunulsaydı, 12 Eylül döneminin, onun sivil kalıntılarının ve düzenin yenilgisinden gerçek anlamda bahsedilebilirdi.

Ancak devletin restore edilme ihtiyacı, DYP-SHP koalisyonunun böylesi bir restorasyonda, düzen kanallarını yasal siyaset zemini anlamında bir ölçüde açacağını, Kürt sorunu konusunda mevcut iç ve dış baskılara parlamento zemininden müdahaleninde sağlanarak siyasal bir çözüme varılması beklentileri ağır basmaktadır. İddianızın aksine sınıfsal zeminde şehir ve kırdaki belli bir güce ve silahlı mücadeleye sahip proletarya partisi TKP(ML) ve Devrimci Sol mücadele dostluğu geliştirebileceğimiz yapılar olarak siyaset sahnesinde çevremize topladığımız kimi tabela örgütlerinden çok daha farklı konumdadır. Bu yapıların ve mücadelelerinin bahsini bile etmezken, Türkiye devrimci hareketine yasal zeminde siyaset yapma ve kitleselleşmeyi perspektif olarak sunup HEP yapısını da halk cephesi için adres olarak ileri sürüyorsunuz.

Türkiye devrimci hareketine samimi yaklaşım ve Türkiye devrimine katılma olanağı; mevcut koşul-

larda silahlı mücadele yürüten, devrimci zeminlerde politika yapmayı legalizme ve reformizme yeğleyen parti ve örgütlerin varlığını ve mücadelesini yok saymaktan vazgeçip, ittifak yollarını aramakla mümkündür.

Eğer PKK önderliği Türkiye ve T. Kürdistan'ında ortak devrim yapmanın koşulları olduğuna hükmetmiş ve bu olanağı dar ulusal çıkarların üstünde tutuyorsa, Türkiye ve T. Kürdistan'ında mücadele zenginliği ve devrimci-ilerici yapılar arasında mücadeleyi ilerletecek birliktelikler yakalanabilir. Bu bakış açısı düzen içi çözüm ve meşruiyet arayışlarını bir yana bırakmak, komprador patron-ağa partileri dolayısı ile çeşitli egemen sınıf klikleri ile sınıf işbirliği anlamı taşıyan doğrudan-dolaylı ittifakları elinin tersiyle itmek zorundadır.

Devrimci ittifak arayışları, devrim saflarındaki yapılara "Terörist" suçlaması ve yakıştırmaları yapmaktan özenle kaçınmaktan geçer. Biz ML'ler Kürt ulusu için gerçek kurtuluşu Türkiye'de DHD ile zemin bulacağına inanıyoruz. Kürt ulusal hareketi, söylemde ifadelenmediği ortak devrim koşullarını değerlendirmek için daha alçak gönüllü ve olgun bir yaklaşımı politika edinip mücadele birliktelikleri ve pratikleri üzerine yükselcek platformları, her türlü masa başı "ortaklığa" tercih etmeyi kendisine görev saymalıdır.

Faşist SHP ile tüm köprülerin atılması, SHP-DYP hükümetinden destek çekilmesi, TC'ye görüşme çağrılarını yerine mücadelenin boyutlarının yükseltilmesi gelecekteki devrimci halk cephesinin başarısı olacaktır.

"Yapılması Gerekeni" değil, Yapmanız Gerekeni Yaptınız!

BULAŞICI BİR İLLET: "PARLAMENTO AŞKI"...

**KİMSEYİ KISA MESAFE KOŞUCUSUDUR DİYE KINAMIYORUZ. O'NA
UZUN MESAFEYİ KOŞTURMAK, GENELLİKLE YARAR
SAĞLAMAZ, TERSİNE YARIŞ PİSTİNDE GEREKSİZ
KALABALIK OLUŞTURURLAR. AMA ONLARDA
MESAFELERİNİ KOŞTUKTAN SONRA PİSTİ
TERKETMELİDİRLER. AKSİ TAKDİRDE UZUN
MESAFE KOŞUCULARINI ENGELLEMİŞ OLURLAR.
BUNU YAPACAKLARINA, PİSTİN KENARINA ÇEKİLİP, UZUN
MESAFECİLERİ ALKIŞLAMA VEYA EN AZINDAN SESSİZCE
YARIŞI İZLEME DÜRÜSTLÜĞÜNÜ GÖSTERMELİLER**

Bundan önceki sayılarımızda seçim konusunda takınılan tavırlara ilişkin olarak genel değerlendirmelerde bulunmuştuk. Bu yazımızda ise, seçimlerde biricik doğru tavır olan "boykot ve protesto" ya yönelen saldırılara değineceğiz.

Seçimlerdeki tavırlar önemlidir. 20 Ekim seçimleri son seçim değildir. Yine seçimler göreceğiz, ta ki sistemi felç edinceye kadar. Bu yüzden bugün atılan adımların ilerki dönemlerde de atılmasını önlemek için 20 Ekim seçimlerindeki tavırların gerisinde yatan anlayışları irdelemek ve varacağı hedefi göstermek büyük önem taşımaktadır.

Seçimlere katılmak amacıyla "Devrimci Seçim Bloku" adlı bir platform etrafında birleşen "parlamento severler", uğradıkları başarısızlığı içte- yani kendi anlayışlarında- arayacaklarına, kendi dışlarında aramaya koyuldular. Yüzde sıfırlar düzeyinde seyreden oy oranlarının yarattığı hüznü ve öfkeyi; gönül

verdiği kızın kendisine yüzvermesinin hıncını kızın babasından almaya kalkan "aptal aşık" misali, kendi dışındaki güçlere saldırarak dağıtmaya çalışmaktadırlar.

Başarısızlıklarını dolambaçlı yollardan ifade etmeye koyulan "Komün" dergisi, blokun içindekilere de yönelmekte ve bir tek kendilerinin kusursuz olduğunu süzülerek anlatmaya çabalamaktadırlar. Bir tek eksikleri varmış! "İnsan gücü ve maddi olanaklar"! Sorunun blok içi kısmı bizi ilgilendirmiyor. Bloktan dışa taşanlara değineceğiz.

"Komün"e göre; erken genel seçim "darbe yerine gündeme sokulmuş." Kim tarafından? Egemenler yani kompradorlar tarafından.

Egemenler darbeyi değil, seçimi uygun gördüler. Peki egemenlerin uygun gördüğü bu menüü yemek zorundamıydınız? Biçimi ne olursa olsun seçimlere katılmak; "darbe yerine gündeme sokulmuş olan erken genel seçim" menüsünü, "dar-

be" niyetine yemekten başka bir şey ifade etmez. Egemenler "darbe"yi değil "seçim"i reva görmüşlerse, "teorik yetkinlikleriyle" şişinen bu cin gibi arkadaşlarımıza düşen, egemenlerin bu "lütüflarına" iltifat etmekmi olmalıydı? Yoksa bu oyunu bozmak mı?

Egemen sınıflar seçime neden ihtiyaç duydular? Hemen hemen sorun her kesimi bu soruya verdikleri yanıtlarda ortak bir konuya işaret etmektedirler. Verilen yanıt şudur: "Egemenler içine düştükleri çok yönlü krizi aşmak için seçim silahına başvurumaktadırlar." Aşağı yukarı herkes bu noktada birleşmektedir.

Komprador burjuvalar ve toprak ağaları büyük bir kriz yaşamaktadırlar. Siyasal, ekonomik, askeri, ideolojik vb. gibi yönlerden büyüyerek gelişen kriz, kitleleri düzen partileri şahsında parlamentodan, dolayısıyla düzenden uzaklaştırmaktadır. Kitlelerin partilerden kopuşu, özünde parlamentodan ve düzen kurumla-

rından umudu kestikleri anlamını taşır. Egemenler, seçim öncesi belirgin bir biçimde yaşanan bu sürücü durdurmak ve umutları yine parlamentoya kanalize etmek için, seçimin erkene alınmasını kararlaştırdılar. Bir yıl sonraya sarkıtılacak seçimin, kendileri için handicap doğuracağını gördüler. Bu yüzden de, seçimin peşin mağluplarından ANAP eliyle seçim kararı ifşa ettiler.

Yani egemenlerin istediği açık ve net: Seçimlerle kitleleri tekrar parlamento kanalıyla düzene bağlamak. Bunun içinde insanların sandık başlarına gidip, kendi onaylarıyla önlerine sunulan şıklardan birini tercih etmelerini sağlamak. Bunda başarılı olup olmadıklarının ölçütü ise katılım oranının yüksekliği veya alçaklığıdır. Neden? Çünkü katılım oranının yüksekliğinden, düzene onay verildiği, alçaklığından ise düzenin reddedildiği anlamı çıkarda ondan. Bu yüzden de binbir türlü gürlüyle ve ceza tehditleriyle kitleler sandıklara itilir. Anlaşılan, cinliklerinden geçilmeyen "yaman sosyalist"lerimizin sandık başlarına gitmeleri için ceza tehdidine de gerek yok.

Eğer egemenler, krizden- özellikle siyasal krizden- kurtulmak için seçime gidiyor iseler; seçime katılmak, krizden kurtulmaları için egemenlere "el uzatmak" demektir. Bunun tersini iddia etmek uğruna ne denli "derin" teorik irdelemelere başvurulursa vurulsun, ortaya çıkan şey basit pragmatizm ve eklektizmden kendini kurtaramaz.

Nitekim "Komün" ün özellikle "Boycot" tavrına yönelen saldırıları bu duruma çok iyi bir örnektir. Bu saldırılarında başvurduğu gerekçeleriyle "Komün", değil devrimci kamuoyunu, kendini bile kandırmaktan aciz olduğunu gösteriyor.

"Ne var ki, esas olumsuzluk, bu çalışmanın (Devrimci Seçim Bloku çalışmasının.bn.) tümüyle dışında kalmayı yeğleyenlerden geldi." diyerek, seçimlerde uğradıkları hezimet esasta, kendileriyle birlikte ha-

reket etmeyenlere bağlayan "Komün"cü mantık, "suçlular" listesinde ilk sıraya yerleştirdiği "boykot"çular için şunları dile getirmektedir: "Boycotçu kesim; içinden geçmiş olduğumuz dünya ve ülke koşullarında, bu seçime ve seçimin üzerine oturduğu zemine en uzak olan kesimdi."

Nedir içinden geçmekte olduğumuz dünya koşulları?

Sosyalizmin "yıkıldığı", "yeni dünya düzeni"nin kurulduğu, yine bu düzenin öngördüğü gibi aşırılıkların tasfiyeye uğradığı, sorunların çözümünün mevcut düzen içinde arandığı, Lenin'in Stalin'in heykellerinin ardarda devrildiği bu dönemde ML olmanın "itici", ML tavrının ise "dogmatik" geldiği "koşullar"dan mı söz edilmek isteniyor? Ama bu Busch'ların tanımladığı koşullar değil mi? Yok eğer bu "koşullar"dan değil de, halkların içinde buldukları devrim koşullarından söz ediliyorsa o zaman iş değişir. Bu durumda, dünya koşullarına uzak duranların kimlikleri "Komün" sayfalarında rahatlıkla bulunabilir.

Halen devrimin furtuna merkezleri olan Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin bir çoğunda kıyasıya devrim savaşları yürütülmektedir. Bu mücadelelerin varlığı dahi, başlı başına "Yeni" diye sunulan kokuşuk ve buruşuk "düzen"e en iyi yanıtlardır. Proletaryanın ideolojik üstünlüğüne inananlar, yenilen darbeler karşısında kuyruklarını kısıp, düzene yamanma pozisyonu almazlar. Bu pozisyonu alanlar; proletaryanın mücadelesinden umutlarını kestiklerini ilan etmiş revizyonistler takımındır. Ve hiç bir revizyonist; reformizm ve parlamentarizmin itirafını "samimi" bir biçimde yapmaz. O sürekli biçimde ML söylemi kullanır ve zararlı fikirlerini "sosyalizm" ambalajıyla "ustaca" gizlemeye çalışır. "Komün"ün kaba demagogisi, bu "ustalık" dahi yakalamaktan uzaktır.

Ya ülke koşulları?

Ülkemiz koşulları, devrime her zamankinden daha yakındır. Gerek objektif ve gerekse subjektif koşullar, devrim tarihimizin en iyi sürecini yaşamaktadır. Olması gereken düzeyin altında bulunmasına rağmen, bugünkü düzey daha önceki süreçlerde yakalanamamıştır.

Devrimin bugünkü koşulları '73 koşullarından çok daha ilerde olmasına rağmen, yasalçılığa iltihak etmek, dönüklüğün resmidir. İ. Kaypakayanın o dönem parlamento konusunda PDA'ya söyledikleri, günümüz "Komün"çüleri için de geçerlidir. Hem de fazlasıyla.

Ülke koşullarına baktığımızda, faşizmin iktidarını, parlamentonun kaba ve uyduruk olduğunu ve faşizmi maskeleyen yaradığını, devrimci durum ve dalganın her zamankinden yüksek olduğunu, Kürt ulusal hareketinin gelişme kaydettiğini ve komünistlerin gerilla savaşını geliştirerek yürüttüklerini görüyoruz. Bunları görmemek için miyop değil, "kör" olmak gerekir. Daha geri durumlarda bile, faşizmin iktidarında seçimlere katılmayızken, devrim için bugüne kadar ulaşılan bu en elverişli ortamda sandıklara hücum etmek, devrim tekerleğine "taş" koymak değil de nedir? Ve bu durum ülke koşullarına uzak olmaktan da öte, bu koşullara yabancı olmayı açıklamaz mı? Eğer koşullar domuzuna görülmek istenmiyorsa!!

Bu baylara göre; "boykot"un ülke geneli bakımından hiç bir gerçekliği yokmuş! ve her dönem, boykot yolunu geçerli sayıyormuşuz!

Bir defa "boykot" tavrının ülke geneli bakımından biricik gerçeklik olduğunu kendileride farkında olmadan itiraf ediyorlar.

İkincisi; her dönem "boykot" diye bir saplantımız yok ama ülke koşulları bu güne kadarki seçimlerde "boykot" seçeneğini dayatmışsa, ML'lere düşen, bu gerçekliği yerinde tespit edip, buna uygun politikalar yapmaktır. Böylesi dönemlerde çokça kullandığımız "ülke olarak hiç-

bir mücadele biçimini reddetmeme" anlayışının retçisi değiliz. Ama "ilke olarak hiç bir mücadele biçiminin reddedilmemesi" ilkesinin, seçimlere ve yasalılığa balıklama dalma anlamına gelmediğini de bilmelisiniz. Bu genel ilkeyi Türkiye'nin günümüz koşullarında, seçime katılma gereksizi haline getirmek, onu kötüye kullanmak anlamına gelir. Bu ilkeyi, kitleleri parlamentoya bağlamak için kaldıraç olarak kullanmak, anlayışın oportünistliğini deşifre eder.

Seçimlere katılmayı gerektiren koşullardaki değişiklikler zırt-pırt gerçekleşmediğine göre, boykot tavrı da doğaldır ki değişmez. Her mücadele biçiminden "illa" yararlanacağız diye, dayatılan her seçime gitmek zorunda değiliz. Koşullar bin yıllık boykot gerektirse dahi, "boykot" a uymak zorundayız. Eğer devrim diye bir sorunumuz varsa...

Baylarımız "% 25"lik katılsızlık oranının, boykotçuluğa gerekçe olmadığını, olsa da hiç bir biçimde inandırıcılığı olmayacağını" tez elden ilan ederlerken, boykot tavrını benimseyenlerin bu % 25'ten pay çıkarmalarından duydukları korkuyu itiraf ediyorlar. İşte "ülke geneli bakımından" seçimlerdeki boykot tavrının biricik gerçeklik olduğunun kanıtlarından en önemlilerinden biri ağızdan böylece kaçırılıyor. Zurnanın tam da zırt dediği nokta burasıdır.

%25'lik katılsızlık gerekçe olmamış ve de olsa da inandırıcı olmamış!!! Neden gerekçe olmaya-acağına ilişkin bir tek kelime olsun açıklama yok. Olamazda. Bu % 25'lik sadece egemenlerin değil, aynı zamanda bu bayların da yanğında patladı. Bu baylara sormak gerek; inandırıcı olan % 75'lik katılım mı? Ülke gerçeğini, seçimlere katılım oranının % 75 olması mı temsil ediyor? Yoksa düzen içi "çözümlerden" umudunu kesmiş olanlar mı? Eğer katılım oranının yüksekliğine bakarak karar verecek olursak,

"boykot"u gelmesi mümkün olmayan bir tarihe ertelemiş olmaz mıyız? Bu durum da bütün direniş güçlerine düzene adapte olmayı dayatmış olmaz mıyız? Ülke gerçeğini bu ölçülerde arıyorsanız; kılavuzunuz kargadır. Baylar düzen içi "çözümlerin" çözümsüzlük olduğunu kavrayanların oranı değil %25, % 1 dahi olsa , bu oran ülke gerçeğinin sesi demektir.

Komprador burjuva ve toprak ağalarının, binbir yöntem ve dalavelerle sandığa ittiği kitle oranının yüksekliği, sadece ve sadece egemenlerin seçim komedisinde elde ettikleri sahte başarıyı gösterir. Bu başarı; kitleleri aldatma "sanat"ındaki "ustalık"larını kanıtlar. Devrimciler egemenlerin "başarılarına" ortak olamazlar. Kim ki devrimcilik adına bu oranın yükseltilmesine katkıda bulunuyor, ona utanmak yararır.

"Komün"çüler, % 75'lik katılım oranını % 74'lere çekme çabası harcamadıkları için, ama sadece bunun için dahi utanmalıdırlar.

Evet baylar, biz seçimlerdeki boykotu yüzdeler sonucuna bakarak hesaplamadık. % 1'lik bir sonuç gerçekleşmiş olsaydı dahi ülke gerçeğinin gereği "boykot"tu. Ama % 25'lik katılsızlık, "boykot"un zorunluluğunun resmidir. Hele bu oran, sizin varsaydığımız gibi devrimcilerin "müdahalesi olmaksızın" elde edilmişse, sandıklara koşan sizlerin bin kez daha düşünmeleri ve ibret almaları gerekir.

Şüphesiz %25'lik oranı kendimize mal etmiyoruz. Ama bu oran size rağmen gerçekleşmiştir. Boykotçuları, sizin varsaydığınız gibi başarısız kabul edersek, % 25'in önemi çok daha büyüktedir. Bu oran gelişmelerin ve halkın ne denli gerisinde sürüklendiğinin ibrasidir. Halkın dörtte biri şu veya bu nedenlerden ötürü, korkunç propaganda ve para cezalarına rağmen seçimlere iltifat etmiyorsa, göreviniz bu oranı daha da yükseltmek olmalıdır.

% 75 katılım oranını kendinize

kalkan yapmaya kalkışmayın çünkü batarsınız. % 75'in peşinden güme diye bir derdimiz yok. Üstelik bunun ezici çoğunluğu düzen partilerinin peşine takıldı. Ne yapalım, "çoğunluk böyle istedi" diye, gittikleri yanlış yöne bizde mi gitseydik? Yoksa onları, var gücümüzle doğru yönemi çekmeliydik? Varın bir kez daha düşünün!

Görüyorsunuz baylar; neresinden tutulursa tutulsun, anlayışımız dökülüyor...

Sizleri anlamıyor değiliz! boykotta hiç mi hiç tahammülünüz yok. SHP'yi destekleyen PKK'yı eleştirmeyip sadece "hassasiyetinizi ifade etmeniz" ve SHP'nin desteklenmesini "anlayışla" karşılamanız, buna karşın boykot tavrına dizginsiz saldırmanız gıdanızı nereden aldığımızı gösteriyor. Gıda deponuz, komprador patron ve toprak ağalarının çizdiği faşist yasaların sınırları içinde kalmaktadır. Parlamento denen ahır da, bu sınırın içine tekabül etmektedir!!!

İddiaların en komiği ise; "SHP"lilerin boykotçuluğu teşvik etmesi" saçmalığıdır. Bakın neler döküyor geleceğin parlamenterleri; "boykotçuluk; sonuçta ve bir biçimde, oyların düzen partilerine gitmesine hizmetten başka bir işe yaramadı". Devamla; "SHP"lilemiş bir çok eski solcunun, el altından boykotçuluğu teşvik etmesi boşuna değildi! Onlar biliyordu ki halk kitleleri bakımından nesnelitesi olan bu seçimde yapılacak bir sol boykot, oyların en başta SHP olmak üzere düzen partilerine akmasını kolaylaştıracaktır". Anlaşılan aşırıya kaçan "teorik yetkinlik" in saçmalama evresiyle karşı karşıyayız!

Gözü kapalı dökülen bu incileri yanıtlamak bayağı eğlenceli olacak! Ne deniyor? "boykotçuluk oyların düzen partilerine gitmesine yaramış!!!

Demek oluyor ki, boykot tavrı gerçekleşmemiş olsaydı, oylar düzen partilerine gitmeyecekmiş! "Se-

çimlere katılmayın" dedik , halk sandığa koştu ve oylar düzen partilerine gitti.! Biz "seçimlere katılım" çağrısı yapsaydık , % 25'lik katılma oranı kimbilir belki % 30'a, 35'e çıkardı! Böylece boykot yaparak boykotu "engellemiş" olduk!! Bu arkadaşlar bunca acıyı neden kendilerine rova görüyorlar! Kargalar bile "bu kadarı fazla" der gülmezler!

Bir diğer iddia "SHP"lilemiş birçok eski solcunun, el altından (ne demekse) boykotçuluğu teşvik etmesi" harikayı şahanesidir!

Biz, "SHP"lilemiş bir çok eski solcunun el altından boykotçuluğu teşvik etmesi" olayına doğrusu tanık olmadık, ama parlamentaristleşmiş yığınla eski solcunun, kitleleri açığa alan düzen bağlamaya teşvik ettiklerine tanık olduk.

Sol boykot yapacakmış ve sırf bu yüzden oylar düzene akacakmış! Ama nedense SHP tarihindeki en ağır yenilgiyi aldı.

"Boykot, ülke gerçeğiyle uyumsuz" deniyor ama en yüksek boykot oranı bu seçimlerde sağlanıyor. Yarattığımız bu deli hesabıyla kimi kandırmaya çalışıyorsunuz? Kendinizi neden bu derece zorluyorsunuz.

Baylarımız şatolarını, hayallerinde bile doğru dürüst inşaa edemiyorlar. Kapılar tavana, pencereler tabana yerleştirilmiş! Tam bir hilkat garibesi.

Yasalılığa, sosyalizm adına düzen kuyrukçuluğuna gerekçe bulmak kolay olmuyormuş. Arkadaşlar bu konuda henüz acemilik çekiyorlar. Oysa Perinçek abileri, yasalılığın daha "sağlam" gerekçeler "yaratıyor". Ondan ödünç almayı ya akıl edemiyorlar ya da kendilerine yediremiyorlar.

Seçime katılım oranının, boykot ve katılsızlık oranından yüksek oluşuna dayanarak "boykot"u "mahkum" etmeye çalışan mantık; TUSIAD anketlerine dayanarak da , kitle nabzını yakalamaktadır!

TUSIAD anketine göre, seçmenin % 60'ı partisizmiş ve gençlerin

% 50'si ılımlı devrimden yanarmış. Bu yüzden, "devrimci bir çekim merkezi neler yapmaz"mış. Bu devrimci çekim merkezinin oluşturulmaması kimbilir kaç Komünçünün parlamentoya kapağı atmasına mani oldu.

Seçmenin % 60'ının partisiz oluşu, düzenden kopuşa hazır büyük bir kitlenin varlığını gösterir. Yoksa "yeni" "legal" bir partinin kurulması gerektiğini değil. Bu veriyi doğru kabul edersek, en doğru devrimci çalışma, % 60'lık kitleyi legal bir parti aracılığı ile "yeniden" parlamento ve düzene bağlamak yerine, düzenden tam kopuşları için çaba harcamaktır. Baylarımız bu veriler üzerinde de oportünistçe fikir yürütmediler. Ama kullandıkları kriterler bizzat kendilerini yaralamaktadır. Kitleler partisiz ise, bu yeni bir parti istedikleri anlamına mı gelir? Bütün partiler (legal) neyi ifade ediyor? Düzeni değil mi? O halde partisizlik en basit deyimle düzenden soğumayı ifade etmiyor mu? Düzenden soğuyan kitleleri tekrar düzene bağlamak, düzen yardacılığı değil mi? Sonunuz PDA'dan da beter olacak.

Ya "gençlerin % 50'sinin istediği ılımlı devrim" de neyin nesidir? Reformizm bu yaştan sonra isim değiştirerek "ılımlı devrim" adını alıverdi! Reformizm, devrim diye çok kaba bir sunuluşuyla karşı karşıyayız. Arkadaşlar "devrim" kelimesine artık nostalgik takılabiliyorlar ancak. Ve "devrim"den "asla" vazgeçmeyecekleri için de , reformizmlerini ılımlılaştırılmış devrim haline getirmektedirler. Devrim uğruna! ne acılara katlanıyorlar!

"Komün"cü baylarımız, seçimlerdeki ucube tavırlarından ders çıkaracaklarına, bu ucubeliğe dayanarak "bir yasal partinin gerekliliğinin kaçınılmazlığı" sonucuna varıyorlar. Yasal parti isteği onların sorunu ama neden illa da "yeni" bir yasal parti? Ortalıkta bir sürü "sol", "sosyalist" yasal partiler dururken, yenisini kurmaya çalışmak israf değil mi? Arkadaşlara önerimiz şu; dolambaçlı yollardan gideceğinize, doğrudan SP'nin kapısını çalın. He-

definiz aynıdır. Hedefe giden yolu dolandırmak, başka hedefe gidildiği imajını yaratmaz. "Üç Dünya Teorisi" sorun yaratıyor idiyse, bu sorun da ortadan kalktı! Perinçek'in "üç dünya"da tenzilat yapıp, "kuzey ve güney" diye "iki dünya"ya yumuşak iniş yaptığını eminiz sizler de duymuşsunuz!

Ama yasalılık yapılırken "kancan" edebiyatıyla devrim şehitleri burjuva politikalara alet edilmesin...

Neymiş? Komünçülerin yasallığı, "devrimci sosyalistlerin uzun bir dönemden beri kanları ve canlarıyla elde edilmiş bir yasallık"mış. Kim kimin canı-kanı pahasına yasallık elde ediyor? Devrim ve komünizm şehitleri, sizler düzene yedeklenesiniz diye canlarını vermediler. Onlar, mevcut düzenin, bütün kurum ve kuruluşlarıyla ve de partileri ve parlamentosuyla egemenlerin kafasına, ancak ve ancak silahlı mücadele ile gerilla savaşı ile geçirebileceğini yaşam ve ölüm pratikleriyle gözlerinizin içine sokarcasına gösterdiler. İbrahim'ler, dönemler parlamenter olsun diye kanlarını döküp canlarını vermediler...

"En çabuk yoldan legal parti"ni zi, "boyunuza ve çapınıza uygun" düşen yasal partinin kurmakta "özgürsünüz". Ama devrim ve komünizm şehitlerini, burjuva çoğunluğundan beslenen anlayışınıza kaldıraç yapmakta özgür değilsiniz...

Baylarımızın hangisinin "Adalet Bakanı" olacağını bilemiyoruz ama karşılarda bizim dosyalarımızı bulacaklarından emin olabilirler...

Yüz metre koşucuları çok hızlı koşarlar. Ama sadece yüz metre koşarlar. Buna ayarlıdırlar. Maratoncular ise ağır ve tempolu koşarlar. Hızları, yüz metrecilere oranla çok daha ağırdır. Ama hedefe varmak için uzun bir yol katetmek zorunda olduklarının bilincindedirler. Yarı yolda tıkanıp kalmamak için hızlarını mesafeye göre ayarlamak zorundadırlar.

Bu baylar kendi yüz metrelerini koşular. Onlara düşen, kenara çekilmek ve uzun yol koşucularını engellemekten kaçınmaktır.

"Komün" ısrarla pistin ortası da dikilmektedir...

ORTADOĞU LABİRENTİ VE MADRİT SALONLARINDA FİLİSTİN SORUNU

2.Bölüm

"YENİ DÜNYA DÜZENİ" İÇİNDE ORTADOĞU'NUN ÖNEMİ

ABD emperyalizminin dünya pazarlarına hakim olma mücadelesinin teorik açılımı olan "Yeni Dünya Düzeni"; genel anlamda emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizinin bir başka biçimde anlatılmasına dayanmaktadır. Bu ekonomik ve siyasi krizi emperyalist-kapitalist sistem; bölgesel savaşlar yoluyla aşmaya çalışmaktadır.

"Yeni Dünya Düzeni"nin başını çeken ABD emperyalizmi, bu "yeni" açılımla hem ekonomik ve hem de siyasal alanda bir başarı sağlamak, kanlı saltanatını biraz daha uzatmaya dayanmaktadır. Dolayısıyla bu "Yeni" açılımın ekonomik ve siyasi muhtevasına değinmeden, Ortadoğu'nun taşıdığı önem anlaşılamayacaktır. Bu anlamda, ekonomik krizin aşılmasında petrolün önemi, oynadığı rol ve petrol yataklarının bulunduğu Ortadoğu bölgesinde stratejik konumlanmasının getirmiş olduğu yükümlülükler emperyalist sistem açısından aşılmayacaktır.

Ekonomik olarak ABD tekelleri büyük krizler içerisine düşmüş ve bu krizi nasıl aşacaklarının arayışla-

rı içindedirler. Bugün ABD'li ekonomi uzmanları bile, ABD'nin içinde bulunduğu iç ve dış borçlarının ödenmeyecek düzeye geldiğini açıklamaktadırlar. ABD içinde bulunduğu ekonomik darboğazı aşmak için, dünyayı "dikensiz gül bahçesi"ne çevirerek sömürü ağını genişletmeye çalışmaktadır. Bu planın bir parçası olarak, ABD emperyalizmi, kendisine ekonomik ve siyasi olarak bağımlı sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki işbirlikçi, uşak iktidarları ayakta tutmak için her zamankinden daha fazla çaba göstermektedir. Çünkü sömürünün kaymak tabakasını bu ülkelerden sağlamaktadır.

Dünya pazarları içinde tek hakim olmak için, ABD emperyalizmi elindeki pazarları korumak ve yeni pazarlar kazanmak peşinde koşmaktadır. Burada ortaya çıkan bir başka noktada, dünyada sadece ABD emperyalizmi bulunmuyor. Bu nedenle emperyalizmin yaşamsal kaynağı olan pazar, diğer emperyalist ülkelerinde temel amacıdır. 2.Emperyalist paylaşım savaşında ekonomik ve siyasi olarak çökmüş olan Japonya ve Almanya 1960'ların başından itibaren göstermiş oldukları gelişme, ABD ve diğer emperyalist ülkelerin (İngiltere vs.) pazarlarına girerek pay koparmaları, ABD em-

peryalizmi için, ciddi tehlike sinyallerini vermektedir.

Her iki Almanya'nın birleşmesi ile, ekonomik ve siyasi alanda küçümsenmeyecek prestijler kazanan Almanya, pazarlarını genişletme peşindedir. Körfez savaşı sırasında izlediği politika bunun bir göstergesidir. RSE'leri ise, ortaya çıkan son tablo ile varlıkları sona ermiş ve yeni oluşturulan devletler topluluğu ile kendini toparlamaya çalışıyor. Bunun ne ölçüde etkili olacağı ise, önümüzdeki süreç içinde göstereceği gelişmelere bağlı bir durumdur. Bütün bunlar ABD için, hem avantaj, hem de dezavantajdır. Günümüzde emperyalistlerarası ilişkiler ve çelişkiler her ne kadar "göreceli" olarak yumuşamış bir görünüm veriyorsa da, esas olarak pazar savaşımı, paylaşım ve çıkar ilişkilerinden dolayı sorun bitmemiş ve yeni sorunların çıkması, çözüm olarak giderek bölgesel savaşlardan dünya savaşına kaymaları kaçınılmazdır.

Nitekim, emperyalistlerin yenden paylaşım için üzerinde durdukları en önemli çıkar bölgesini Ortadoğu oluşturmaktadır. Bunun böyle olması bir yerde kaçınılmazdır. Çünkü günümüz dünyasında en zengin petrol rezervleri bu bölgede bulunmaktadır. Petrolün ekonomideki

yeri tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Bütün emperyalist güçlerinin petrole ihtiyacı vardır.

Bugün dünyada en büyük petrol üreticisi durumunda bulunan ABD bile İkibinli yıllarda petrol ihtiyacının %25'lik bölümünü Ortadoğu'dan karşılamak zorunda kalacaktır. Bunun yanında petrol ihtiyacının %40'lık bölümünü Ortadoğu'dan karşılayan Japonya ve yine Ortadoğu petrolerine büyük gereksinim duyan Avrupa'lı emperyalistler için, Ortadoğu'nun stratejik konumu ortadadır. Özellikle otomobil pazarında Japonya ve Almanya ile rekabet etmekte zorlanan ABD emperyalizmi; Ortadoğu'ya tek başına hakim olmak istiyor ve petrolü, bu ülkelere karşı şantaj silahı olarak kullanmak istemektedir.

Siyasi olarak ABD emperyalizmi, günümüz dünyasında her türlü gericiliğin koruyucusu, kurtarıcısı ve baş destekleyicisi durumundadır. Dünyanın her yanında cuntaları tezgahlayan, hükümetleri deviren açık ve gizli müdahalelerin başında geliyor. CIA ve Pentagon gibi örgütleri ile sonuç alamadığı ülkelerde bölge-

sel savaşlar yoluyla sonuca gitmeye çalışmaktadır. Bölgesel savaşlar yoluyla yıkıma sürüklediği ülkeleri ekonomik ve siyasi olarak teslim almaktadır. 2. Emperyalist paylaşım savaşından sonra güçlenen ABD emperyalizmi, bir çok ülkede tek söz sahibi durumdayken, Ortadoğu bölgesinde yeterince söz sahibi değildi ve bölgede bulunan bir çok ülkeyi koç başı olarak kullanarak bu bölgeye nüfuz etmeye çalıştı. Bu koç başı olarak kullandığı ülkeler aracılığıyla bölgede savaşı körükledi. Bölgedeki savaş ile, istenen sonuç alınmış ve bölgede nüfuzu artmıştır. "Yeni Dünya Düzeni" ile de bu hakimiyetini pekiştirmek istiyor. İşte bu gelişmeler sonucudur ki, Filistin sorununu çözme uğraşı içine girmiştir. Aslında sorunu çözme yolunda üzerine düşeni yaptığı söylenemez. "Siyonizmin ırkçılık olmadığı"na ilişkin olarak BM'den karar çıkartan ABD'dir. Ama Filistin sorunu ile ilgili olarak karar çıkartmaya yanaşmıyor. O halde Filistin sorununu gerçek anlamda ABD emperyalizmi veya diğer emperyalistler çözecekler midir? Hayır! Bu çıkarlarına ters düşmektedir. Ancak

İsrail'in kontrolden çıktığı ve kendi başına buyruk haline geldiği noktada "mini" bir Filistin devletini oluşturacaklardır. Oynanan oyunun kuralı budur. Yoksa gerçekten ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist ülkeler, ulusal veya çok uluslu devletlerin oluşumundan yana oldukları için değil, denetim ve sömürü ağlarını örnek için istiyorlar.

Filistin sorunu (1. bölümde ve bu bölümde vurguladığımız) bu gelişmeler seyri içinde emperyalizmin gündemine gelmiş bulunmaktadır. Bu sorunun hemen çözümünden yana değildir emperyalizm. Filistin sorununu uzun bir zamana yayma uğraşı içindedir. Madrit konferansı sırasında ABD başkanı Bush'un açıklamaları bunun bir kanıtıdır.

ABD başkanı George Bush, "görüşmeler iyi gidiyor. Bu görüşmeler Ortadoğu sorunlarına yaklaşım açısından büyük önem taşıyordu. Uzun bir yolun başındayız" diyor. Anlaşılan yolun sonu nerde ve nasıl biteceğine kendileri karar verecektir.

MADRİT KONFERANSI

Madrit konferansı arifesinde taraflar birbirleri hakkında değerlendirmeler yaparak ve sözlü salvo atışlara devam ederek gittiler. En ilginç gelişmede, Filistinlilerin bağımsız bir delegasyon olarak temsil edilmesi değil, Ürdün heyeti içinde yer almasıydı. Filistinlilerin ayrı bir delegasyon olarak konferansa katılmasına İsrail karşı çıktı ve ABD'de buna pek ses çıkarmadı.

Bu koşullarda, FKÖ'nün konferansa kabul edilmediği ve muhatap alınmadığı halde, takınması gereken tavır takınmadığı gibi, yalpalayan ve taviz veren politikasını ısrarla sürdürdü. Filistin sorunu; sorun sa-

hipleri ile çözüme bağlanması ancak ve ancak İsrail devleti ile FKÖ'nün doğrudan görüşmelerine bağlıyken, ABD ve diğer güçler ısrarla FKÖ'yü görüşmeler dışında tuttu. Filistin sorununu kimlerin kimle nasıl çözeceği (?) sorusu kendini koruduğu böylesi bir aşamada, Arafat uluslararası basın kuruluşlarına ortada olan haksızlığı ve devre dışı bırakılmasını dile getireceği yerde, tam tersi bir tavır sergileyerek şu saptamaları yaptı:

"Görüşmeye katılanların çözümlenemediklerini, uluslararası ilişkilerimiz sayesinde ben koridorlarda çözeceğim" diyor. Kimle, nasıl ve nerede? Bu sorunun çözümü net ve açıktır: Yazımızın başında da vurgusunu yaptığımız gibi, sorunun silah zoruyla çözüme kavuşturulması, meseleğin savaş yoluyla halledilmesi, ulusal sorunun görevi ve en yüksek biçimidir. Ama Arafat, savaş alanlarını bırakarak koridorlarda hem de düzenlenen konferansa kabul edilmediği halde sorunu çözme-ye çalışıyor.

FKÖ yönetimi ve Arafat, uluslararası alanda emperyalizmin güttüğü politikayı bilmesine biliyor ve ABD'nin ne zaman ne yapacağını da bilmektedir. ABD'nin yıllardır Ortadoğu bölgesinde bazı ülkeleri nasıl kayırdığını, nasıl koç başı olarak kullandığını da biliyor. Bölge ülkeleri içinde özellikle İsrail'i bir koç başı olarak kullanmış ve İsrail aracılığıyla bölge de hakimiyet peşinde koştuğunu da sağır sultan bile bilmektedir. ABD İsrail'i ekonomik ve askeri olarak sürekli olarak destekleyerek, açık yardımlar da bulunarak bugünkü konuma getirmiştir. Ama FKÖ yönetimi ve Arafat bugün, bu nesnellığı görmezlikten gelerek ABD yönetimine şöyle seslen-

mektedir.

"Başkan Bush'a, topla bütün donanmanı, yarım milyon askerini, gel İsrail'i çıkart demiyorum". Bunu Madrit konferansı arifesinde dile getirerek ne yaman bir diplomat olduğunu ispatlamaya çalıştı ve devamlı şunları söyledi; "en azından siyasal baskı, ekonomik baskı yapmasını istiyorum".

Savaşı ve savaş alanlarını terk etmenin ve umudu emperyalizme bağlamanın varacağı nokta budur. Bu bütün ulusal burjuvazinin (istisnalar hariç) sınıf karakteridir. Çünkü onda, bağımsız bir politika yoktur. Bağımsızlığı kazansa bile, bunu sonuna kadar sürdürmesi günümüz de mümkün değildir. Dolayısıyla günümüz koşullarında, ulusal (milli) burjuvazi ve küçük-burjuvazi önderliğinde devrim yapılırsa bile, yapılan devrimlerin bir üst aşamaya sıçratılması düşünülemez ve eninde sonunda emperyalizmin kucacağına gitmesi bir yerde kaçınılmazdır. FKÖ'nün bugün Filistin sorununu tamamıyla emperyalizme terk etmesi, bu evrensel olgudan ileri gelmektedir.

FKÖ'nün Filistin davasını masa başında satışa sunması, akıllara şu soruyu getirmektedir, "bir devrim ancak bu şekilde satılır." Filistin davası diplomasi kurbanı oldu. Arafat, bu duruma seviniyor mu? Görülen odur ki seviniyor. Araplar da seviniyor. Çünkü,

Filistin belası ortadan kalkıyor. Kendi sömürü düzenlerinin daha rahat sürdürme imkanlarını sağlayacaklardır. Emperyalizm bayram ediyor. Çünkü, bölgedeki çıkarlarını daha rahat koruyacak, denetimini daha iyi sağlayacak ve çözümsüzlüklerin çözümünün kendisinde olduğunu imajını geliştiriyor. Diğer yandan Peru ve Filipinlerden sonra devrime en yakın olan Ortadoğu'daki bu baş belası sorunu geçici de olsa savuşturmuş oluyor. Üçüncü nokta ise, Ortadoğu'da yeni bir dönemin başlaması halinde (ki başlamış bulunuyor) Kürt ulusal sorununun geleceği de belirsizliğe itilmiş olacaktır. Bugünden itibaren, ulusal sorunların (Kürt) çözümünde belirsizlikler ve yeni politikalar adına politikasızlıklar üretilmektedir. TC'nin "Barış Suyu Projesi" ve Ortadoğu sorununun da en azından "gözlemci statüsünde" katılmak istemesi, esasında Filistin sorununun şu veya bu ölçüde çözül-

me kavuşturulması halinde, Kürt ulusal uyanışını ve bu uyanışın getirmiş olduğu silahlı mücadelenin giderek yerini diyalogdan yana, uzlaşmacı bir seyre bırakacağını hesaplamaktadır.

MADRİT KONFERANSI FİLİSTİN ULUSUNUN BAĞIMSIZLIĞI İÇİN ATILMIŞ BİR ADIM MI, YOKSA GÖZ BOYAMA MI?

Madrit konferansı öncesi ve sonrasındaki tartışmalarda, işgal altındaki topraklarda bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasına imkan verecek hiç bir ciddi adım atılmamaktadır. Bu konferans, sorunu sürüncemede bırakmak ve son nokta da "özerklik" olacak ve bunun ötesine gitmeyecektir. Çünkü, sorunun baş sorumlusu İsrail, görüşmeler boyunca işlediği tema hep bu yönde. Hatta konferansı tehlikeye sokan girişimler içine girdi.

Ishak Şamir; (İsrail başbakanı) konferans masasında ülkesinin görüşlerini dile getirirken, son derece sert ve kırıcı bir konuşma yaptı. Saldırgan tavrını sürdürdü. Bu konferansa katılmalarını "FKÖ ile görüşmüyoruz" diyerek, sorunun çözümü yönünde ne kadar samimi olduğunu ortaya koydu.

Ishak Şamir; "Bu topraklar bizim topraklarımız. Onları nasıl değiş tokuşa tabi tutarız." diyerek toprak tavizinde bulunmayacaklarını son derece net olarak ortaya koydu. Daha sonra açıklamalarına "Araplar ile aramızda bir anlaşmazlık var. Bu toprakların kendilerine ait olduğunu söylüyorlar. Bence yanılıyorlar". diyor. Toprak tavizinde bulunmayacaklarına göre, bağımsız bir Filistin devleti nerede ve nasıl kurulacaktır?

Bu sorunun yanıtı; toprak sorununun da yattığına göre, bağımsız Filistin devleti bu süreçte hayal olarak kalmaktadır.

İsrail, hem işgalin devam etmesini istiyor ve hemde barış olmasını istiyor. Yani "savaş bitsin ama bizden başka bir talepte bulunmayın" demek istiyor. Ki bunu da gizlemiyor.

Bir İsrail üst düzey yetkilisi, konferans görüşmeleri öncesinde ve sırasında yaptığı değerlendirmede "savunma bakanlığı, Madrit'te sunulabilecek çeşitli planlar hazırlıyor, ama bu planların içinde çekilme ya da silahsızlanmaya ilişkin birşey yok. Zaten bizim buna ihtiyacımız yok ve Araplara da bu konuyu açmayacağız" diyerek, konferansın seyrini belirlemiş oldular. Bunun ötesinde masa başında yapılan konuşmalar sadece işin cisnesi idi.

Bir başka İsrail'li üst düzey yetkilisi; "Araplarla ne zaman masaya oturduksa anlaşmaya vardık, bu defa da anlaşacağız" ve devamlı "Ancak biz Filistin topraklarına özerklik tanımayı önerdik. Bu özerkliğe sahip olacakları üç yıl boyunca diğer imkanlarında görüşebileceğimizi bildirdik". Bütün bunlar gösteriyor ki, bağımsız bir Filistin devletinin kurulması yönünde gerçekçi adımlar atılmıyor, sorunun oyalanarak ve sürece yayılması planlanmaktadır.

İsrail'in sergilediği bu tutum, Filistin ulusunun kendi bağımsız devletini kurmasına imkan vermediği ve yürütülen görüşmelerin sadece bir göz boyama oyunu olduğu ortadadır.

MADRİT KONFERANSI VE TARAFLARIN DIPLOMASI OYUNLARI

Madrit konferansında, her şeyi yeni baştan başlanması gerektiği ve sorunların karşılıklı "hoşgörü içinde çözüme bağlanması" teması sürekli işlendi. Bu konferansta diplomasi'nin bütün ince marifetleri emperyalistler tarafından ortaya sergilenirken, Ortadoğu'nun bugünkü noktaya gelmesindeki kendi paylarını da ustaca gözlerden gizlemeye çalıştılar.

ABD Dışişleri Bakanı James Baker ve SSCB Dışişleri Bakanı (SSCB bu aşamada daha dağılmamıştı) Boris Patkin, yaptıkları ortak değerlendirmede özet olarak şunları dile getirdiler: Barışın gerçekten dışardan müdahale ile değil, tarafların kendi aralarında anlaşması ile mümkün olacağını... bölgede özlenen barışı sağlamada bir şans olduğunu... toprak tavizi ve müzakereleri kesici davranışlardan kaçınılması gerektiğini vurguladılar.

Eğer Ortadoğu bugün cadı kazanı durumuna gelmiş ise ve kazan durmadan kayınıyorsa, kazanın daha güçlü kaynamasında, her iki tarafın önemli ölçüde payları vardır. Bunu inkara yönelmeleri ve en önemlisi de "toprak tavizi" istenmemesi gerektiği yönünde tavsiyelerde bulunmaları, sorunun çözümünden yana olmadıklarını da ince diplomasi zerafetiyle ortaya koydular. Bundan güç alan İsrail, toprak tavizinde bulunmayı kabullenmemekte ve sorunun masa başında tartışılmasıyla sınırlı kalmasını istiyor.

Madrit konferansına gözlemci statüsünde katılan Mısır heyetinin temsilcisinin yaptığı konuşmada; "Birbirimizi suçlamaktan ve yargılamaktan vazgeçelim" diyor. Ama sorunun çözümü için somut adım atılmaktan kaçınıyor. Mısır bilinen tutarsız tavrını bu konferansta da sürdürdü.

Ürdün heyeti içinde yer alan Filistin heyeti temsilcisi Abdül Şafi; "işgal altında veya sürgünde de olsun, bütünlük içinde bir halkız ve kendi devletimizi kurmaya kararlıyız" diye belirtiyor.

"Kendi devletlerini" nasıl kuracakları verdikleri tavizlerle gözler önündedir. Bu yaklaşım ve verdikleri tavizlerle, Filistin sorununu daha ileri götürmeleri mümkün değildir. Çünkü, sorunun özü kapatılmış ve emperyalistlerin gösterecekleri yaklaşıma rıza göstereceklerini hiç çekinmeden vurguluyorlar.

İsrail başbakanı Şamir, Araplardan bir toprak talebi olmadığını dile getirdi. Bu yöndeki tahrik edici konuşmaya karşılık, Arap ülkeleri ve Filistin sorununa iyimser yaklaşım göstermesi düşünülemez. Bununla vurgulamaya çalıştığı ise bellidir. Yani "siz bizden toprak talebinde bulunmayın, bizde sizden toprak talebinde bulunmayacağız" demek istiyor. Bu gösteriyor ki, bağımsız bir Filistin devletinin kurulması İsrail tarafından halen kabul edilmiş değildir. Sorunu sadece uluslararası alanda sürümce mede bırakmak, zamana yaymak ve olmazsa "otonomi" ile işi bitirmek niyetindedirler. Bunun yanında Ürdün'de Filistin toprakları üzerindeki "toprak talebinden" vazgeçtiğini açıkladı.

Suriye ise, her zamanki bilinen tavrını konferans sırasında da sürdürdü. Sorunun odak noktasını oluşturan Filistinlilerin bağımsız bir devlet kurmaları yönünde ısrarcı olmak değil, ara çözümleri ön plana çıkaran yaklaşım içinde oldu. Bu ara çözümlerde net değil, bulanık bir şekilde dile getirdi. Örneğin, "Museviler'den dört bin yıl önce geldikleri topraklarda Araplarla birlikte yaşadıklarını" vurgulayarak, bu topraklarda Musevilerin yaşam hakkı bulunduğunu ve bu hakkı neden Filistinlilere tanımadığını soruyordu konferansta. Bu hakkın "bağımsız bir Filistin devleti mi", "Özerklik mi?", "Otonomi mi?" hiç bir belirti yok. Bütün bunların diplomasi oyunlarından öteye gitmediği açık.

Madrid konferansı, Filistin sorunu açısından pek bir kazanım sağlamadı. Sorun net olarak ortaya konulup tartışılmadığı gibi, çözüm-yeni bir perspektifte getirmedi. Filistin sorunu masaya yatırıldı ve kan kaybı devam ediyor. Emperyalistler aracılığıyla yada Arap milliyetçiliği desteği ile çözüm aramak, çözümsüzlüğün içinde boğulmaktır. Filistin sorununda bu çözümsüzlük içinde boğulmak istenmektedir. Bunun ilk adımları da atılmıştır. Diğer adımlarda ardi sıra atılacaktır.

İKİLİ GÖRÜŞMELER NEYİ ÇÖZER?

Madrid konferansından sonuç çıkmadı. Taraflar bu kezde ikili görüşmelerle birbirlerine el-ense çekmeye, güçlerini ölçmeye yönelik nabız yoklama turlarına çıktılar. Sorunun çözümsüzlük içinde yüzdüğü bilinmesine biliniyor, "ama bir de bu yolu denemekte yarar var" biçiminde oyalama taktikleri sürüyor. Birbirlerine nazlanmaları hep işin cilvesidir.

İkili görüşmelerde de bilinen görüşler bir kez daha tekrarlandı. Filistinliler düş kırıklığına uğradıklarını gizlemediler. Madrid'te sürdürülen ikili görüşmeler sonuçsuz kaldı. İkili görüşmelerin ikinci turu ABD'de devam ediyor ve ortaya net bir sonuç çıkacağı noktasında da hiç bir taraf iyimser değildir.

Bütün bunlar gösteriyor ki, Filistin sorununun çözümü, ne uluslararası konferanslarla, ne de ikili görüşmelerdedir. Çözümü; savaş meydanında silahların namlusundadır. Çözümü; Filistin ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesinde yatıyor. Tabi İsrail'in hakkını tanıyarak. Bunun dışındaki bütün çözümler, çözüm değil, çözümsüzlük olacaktır.

ULUSAL SORUNLARIN ÇÖZÜMÜ:

Günümüz çağdaş dünyasında ulusal sorun, son tahlilde sınıf mücadelesi ve anti-emperyalist müca-

dele sorunudur. Bugün, her ırktan (beyaz,sarı,siyah) işçiler, köylüler, devrimci aydınlar, anti emperyalist burjuva (milli burjuva) unsurlar, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlere ve onların uşaklarına karşı mücadele sorunu ile karşı karşıya dırlar. Burada sorun, şu veya bu ırktan, yada ulustan yana olmak değil, ezilen halklardan ve uluslardan yana olmak mı yoksa bir avuç emperyalist yada gericiden yana olmak mı? sorun budur.

Marksist-Leninist sınıf tutumu, ezilen ulusların ve proletaryanın devrimini geliştirici, güçlendirici ve başarıya götüreceği olan tavırlardan yana olma sorunudur.

Emperyalizmin halk düşmanı ve zorba niteliği değişmemiştir. Ne var ki, "Yeni Dünya Düzeni" teraneleri ile, kafaları bulandırmaya yönelik taktikler içindedirler. "Yeni Dünya Düzeni" tam olarak oluşsa bile ulusal sorunun çözümü ve proletarya devrimlerinin niteliğinde her hangi bir değişiklik sözkonusu değildir. Emperyalistler, sosyalizmin güçlerinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin çığ gibi (Filipinler, El salvador, Peru ve Afrika ülkelerindeki hareketlenmeler) büyümesinden korkuyor. Güçlerini birleştirip sömürücü amaçları için yürüttükleri mücadeleyi sürdürmek üzere hummalı çabalara girişiyor ve her yerde gelişen her türlü mücadelenin konumunu sarsmaya ve etkisini zayıflatmaya çalışıyorlar.

Çağımızda insan toplumunun tarihi gelişmesinin esas içeriğinin ve esas yönünün, artık emperyalizm tarafından belirlenmesi sorunu ortadan kalkmıştır. Sorunların çözümü ve kalıcı olması artık, emperyalizm tarafından belirlenmesi sözkonusu olmadığı gibi, çözümün anahtarı proletarya devriminde yatmaktadır.

Bütün bu söylemler ışığında, Filistin sorununun çözümü; Ortadoğu varyantında gerçekleştirilecek olan bir devrimde yatmaktadır. Filistin ulusu; emperyalistlerce kendisine dayatılacak her türlü çözümün kalıcı olmadığını görmeli ve ulusal savaşı yükseltmelidir.

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ'NDE HALK DEMOKRASİSİ YOLUNDA GENÇLİK HÜRMEK DİRENİŞİ ŞEHİTLERİNİ ANDI!

Gençliğin sınıf mücadelesi ülkesimizdeki devrimci sınıf mücadelesine paralel olarak gelişmektedir.

Uludağ Üniversitesinde bu süreç kendini en belirgin özellikleriyle göstermektedir.

Yaşanan bir takım olaylar içinde olumsuz bir takım nüveler barındırmasa da sonuç itibarıyla büyük kazanımları da taşımaktadır. Kazanımlarımız, başarılarımız ve hatalarımızla gelişip, perçinleşmekte, daha atak daha duyarlı ve nitelikli bir gençlik yaratma yolunda ilerlemekte.

Bu süreç içinde Uludağ Üniversitesi İ.İ.B.F.'nin önderliğinde Görükle Kampüsü yurtlarında yemek boykotu yapıldı. Bir ayı aşkın süren bu eylemlilik, jandarma, idare, sivil polis baskılarına rağmen başarıyla sonuçlandı.

Bir çok istemlerimiz kabul edildi. Bunlardan telefon sayısının artırılması, tabldot sisteminin getirilmesi, yemek fiyatlarının indirilmesi, hemşirenin yurtlarda bulundurulması gibi diğer istemlerimiz zorla kabul ettirildi. Bunun yanı sıra, jandarmanın okuldan gitmesi, yurt çevresindeki duvarların tel örgülerin kaldırılması gibi istemlerimiz reddedildi. Fakat bu tür istemlerin ancak kitlesel eylemliliklerle kazanılacağını bildiğimizden bu istemler üzerinde diretilmedi.

Tüm bunlar bize şunu gösterdi ki, birliğin ve proleter bilincin önünde duracak hiç bir gücün olmayacağıdır. Bizim bu proleter bilinci geliştirmemiz kitleleri bu ışık doğrultusunda harekete geçirmemiz gerekir.

Uludağ Üniversitesinde bunların

dışında pek çok şey yaşandı. Bunlardan biri de boykot kazanımlarıyla iyice azgınlaşan idarenin ve jandarmanın aramıza sivil güçlerini uygulamalarıydı. Bu oyunları da gençlik tarafından bozuldu ve bu ajanların cezalandırılmasıyla kendini somutlaştırdı. Fakat biz şunu da biliyoruz ki, bu tür ajanlar, muhbirler, provokatörler durmayacak, azgın saldırılarına yenilerini de ekleyerek üzerimize gelecekler. Biz yine biliyoruz ki, bunların düzenlerini korumak için en yakınımıza dahi gelebileceklerini, bizi içten yıkmak isteyeceklerini kısaca düzenlerini korumak için ellerinden geleni yapacaklarını. Bizler bunlara sessiz kalmayacağız. Kalmamalıyız.

Kasım ayında gündemde olan birçok konu vardı. Eskişehir tabutlukları, cezaevlerindeki faşist baskıların artması, ayrıca 22 Kasım 1986'da proleter direnişçilerin, bu halk savaşçılarının katledilişinin 5. yıldönümü. Bizler bu proleter direnişçilerin, bu halk savaşçılarının yolunda bir gençlik olarak bu katliamı unutmamak, unutmayacağız.

Bu olaylarla ilgili olarak HDYG'nin İ.İ.B.F.'de, Rektörlükte, ve Tıp fakültesinde yazılmaları oldu. (*)

Bu yazılmalarda göze batan belli başlı sloganlar şunlardı;

-Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Yaşasın Halk Savaşı!

-22 Kasım'ın 9 Kızıl Direnişçisi Ölümsüzdür!

-Eskişehir Gömütlerine Hayır!

-Cezaevlerinde Faşist Baskılara Son!

-Kahrolsun Faşist Diktatörlük,

Yaşasın Sürekliliği Sağlanmış Gerilla Savaşı!

-Faşist Rektör Jandarma ile birlikte Defol!

-Yaşasın Halk Demokrasisi Yolunda Gençlik!

-22 Kasım Şehitleri Ölümsüzdür!

gibi yaklaşık yirmi tane slogan HDYG tarafından sahiplenildi. Bunun yanın da rektörlüğün kapısından tutun da Atatürk büstüne varana dek yazılan HDYG yazıları tüm kampüsü rengarenk bir hale getirmişti.

Yazılmadan hemen ertesi gün kampüs kapısında yapılan kimlik kontrolünde beş kişi gözaltına alındı. Fakat bu gözaltılarla bizleri yıldıramayacaklarını onlarda biliyorlar. Arkadaşlarımız ifade vermeyecek ve gözaltı süresince açlık grevine giderek tavırlarını net olarak ortaya koymuşlardır.

Bundan sonra da daha nitelikli ve özverili bir sürece girmeli ve proleter harekete layık bir gençlik olmalıyız.

YAŞASIN HDYG

Uludağ Üniversitesinden bir grup HDYG'li

(*) 22 Kasım günü yazılama yapılırken Tıp Fakültesi, Fen Edebiyat Fakültesi, İ.İ.B.F., Mühendislik Fakültesinde gece bekleyen bekçiler tarafından engellenmek istenmiştir. Fakat yazılama yapan arkadaşlar bekçilerin üzerine yürümüştür, jandarma çağrımları engellenmiştir. Nitekim ertesi gün Rektör jandarmaya liste hazırlayıp vererek 5 öğrencinin gözaltına alınmasına neden olmuştur.

DEMOKRATİK DEVRİM VE DEMOKRATİK HALK İKTİDARI ÜZERİNE NOTLAR

Aslında sorun, proleter dünya görüşünün yaratıcıları tarafından bütün çıplaklığıyla ortaya konulmuş olmasına rağmen, zaman, zaman, kendilerini ML olarak lanse eden bir takım çevreler, gruplar ve ne üdüğü belirsiz kişilerce masaya yatırılıp iğdiş edilmeye, özünden sapıtılmaya çalışılmaktadır. Günümüz de dört bir koldan Marksizm-Leninizm'e yöneltilen pervasızca saldırılar karşısında komünistler elbetteki susmayacak, çakar atmaz silahlardan çıkan mermilere göğüslerini siper etmesini bileceklerdir. Sol elleriyle taşıdıkları kızıl bayrağı kitlelerin gözüne sokarcasına ileri doğru itekleyen; sağ elleriyle taşıdıkları beyaz bayrağı arkalarına saklayan riyakarlara karşı mücadele edilmedikçe, iki yüzlülükleri açığa çıkartılmadıkça, kitleler içerisinde yaratılan kafa bulanıklığının ve bu sayede düşmanın, kitleleri daha kolay yedeklemesinin önüne geçilemez. Özellikle günümüz de bu çok daha can alıcı bir sorun olarak komünistlerin önünde durmaktadır. Bu bilinçle hareket eden komünistler, Marksizm-Leninizm'e pervasızca yöneltilen saldırılara karşı, ML bilimi ışığında siyasi ve ideolojik mücadele immesine daha bir hız vererek kızıl bayrağın göndere çekilmesi için omuzladıkları tarihi sorumlulukları yerine getirme azmi ve çabası içerisinde olmaktadır.

Günümüz de, yani emperyalizm ve proleter devrimler çağında, kapitalizmin daha da belirginleşen dengesiz ve eşitsiz gelişimi doğal ola-

rak her ülkenin olgunluk derecesinin farklı olmasını beraberinde getirmiştir. Yani, kapitalist üretim tarzı, üretim ilişkileri, üretim güçleri her ülkede değişik olgunluk dereceleri göstermektedir. Bu gerçek durumdandır ki proleteryanın, ülkelerin mevcut iktisadi ve siyasi durumlarına göre iktidarı ele geçirme ve iktidara geliş yöntemleride her yerde bir ve aynı değildir. Kimi ülkelerde proletarya diktatörlüğüne geçmeden önce DHİ sürecinin yaşanması ve durmaksızın sosyalizme geçilmesi gerekirken, kimi ülkelerde direkt sosyalist devrim gündeme gelmektedir.

Ülkelerin konjonktürlerine iktisadi ve siyasi konjonktürlerine göre proletarya diktatörlüğüne geçişin farklı koşulları ve yolları şu şekilde kendisini göstermektedir.

1-Güçlü olarak gelişmiş üretici güçlere, yüksek bir düzeyde merkezileşmiş üretime, özgül ağırlığı nisbeten önemsiz olan küçük işletmelere, eski ve yerleşik bir küçük-burjuva demokratik siyasal sisteme sahip olan yüksek derecede gelişmiş emperyalist ülkeler (ABD, Fransa, Almanya, İngiltere vb.). Bu ülkelerde programın baş siyasi talebi, proletarya diktatörlüğüne doğrudan geçiştir.

2-Sanayisi belli ölçülerde gelişmiş, fakat sosyalizmin bağımsız inşası için yeterli olmayan, hem ekonomide ve hem de siyasi üst yapıda feodal ilişkilerin önemli derecede varlığının mevcut olduğu, emperyalizme bağımlı yarı-sömür-

ge, yarı-feodal ülkelerde programın esas siyasi talebi direkt sosyalizme geçiş değil, DHD yoluyla, önce demokratik Hİ'nin kurulması ve sosyalizmin ön şartlarının oluşturulmasından sonra sosyalizme geçiştir.

Proleter dünya devriminin bir parçası olan Yeni Demokratik Devrimin gerekliliği ve zorunluluğu nedeniyle günümüzde üçüncü bir devlet sistemi ortaya çıkmış oluyor. Bu devlet sistemlerini Mao Zedung şu başlıklar altında toplamaktadır. "1-Burjuva diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler.2-Proletarya diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler.3-Bir kaç devrimci sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler." (MZ.C.2, SE)

Her hangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için şunu belirtmekte yarar var. Devlet sistemleriyle, biçimlerini birbirine karıştırmamak gerekiyor.

Birinci sistem, tüm burjuva ve feodallerle burjuvazinin ortak diktatörlüğü altındaki devlet biçimlerini kapsar. İster oligarşik, ister monarşik, ister faşist diktatörlük ne biçimde olursa olsun hepsinin dayandığı tek nokta, bir avuç azınlığın mutluluğu için milyonların sömürülmesi, talan ve yağmacılıktır. Birinci sistemde devlet, sömürücü hakim sınıfların geniş halk yığınları üzerindeki baskı aracıdır.

İkinci sistem, sömürünün ortadan kaldırıldığı geniş halk yığınlarına gerçek anlamda demokratik bir ortamın yaratıldığı, kızıl bayrağın

da herkesin emeğine, herkesin ihtiyacına...göre şiarının yazıldığı, proletaryanın burjuvazi üzerindeki baskı aracı olarak sosyalist devlet sistemi.

Üçüncü olarak; "sömürge; yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerin devrimlerinde benimsenmesi gereken geçiş döneminin devlet biçimidir." (age). Yani bir kaç anti-emperyalist, anti-feodal sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki yeni demokratik devlet sistemi.

Aslında sorun, sınıfların devlet aracını kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanma sorunudur. İktidarı kim veya kimler ele geçirmişse, devleti kendi çıkarları doğrultusunda onlar kullanacaklardır. Yönetim biçimine gelince "Şu yada bu sınıfın düşmanlarına karşı çıkmak ve kendini korumak için, siyasi iktidar mekanizmasını hangi biçimde düzenleyeceği sorunudur. Kendini temsil edecek uygun bir siyasi iktidar organı olmayan hiç bir devlet yoktur. Çin, artık bir halk meclisleri sistemini benimseyebilir; bu sistem milli halk meclisinden başlayıp eyalet, il, bölge, kasaba halk meclislerine kadar iner ve her düzeydeki meclis kendi yönetim organlarını seçer." (MZ.SE.Cilt. 2). Anlaşılacağı gibi devlet sistemi, iktidardaki sınıfların diktatörlüğüdür. Yönetim sistemi ise "kendini temsil edecek uygun bir siyasal organ"ın baştan aşağı oluşturulmasıdır.

Yeni Demokratik Halk Cumhuriyetinin, devlet sistemi, DHD'nde çıkarı olan ve DHD yolu ile iktidara gelen bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğüdür. Yönetim sistemi ise, demokratik merkezîyetçiliklerdir.

Şimdi buraya kadar aktardığımız ön genellemelerden sonra, DHD ve DHİ meselesini biraz daha yakından

irdeleyelim. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, bir takım çevreler ve kişilerce sorun çarpıtılmaya ve iğdiş edilmeye çalışılmaktadır. En önemlisi Burjuva Demokratik Devrim ile, Yeni Demokratik Devrim'in aynı kefeye konulmasıdır. Günümüzde YDD'i halen "kapitalizmin biçimleri arasında" değerlendiren, yani YDD'i proleter dünya devriminin bir parçası olarak değil, kapitalizmin bir başka biçimi, "nispi burjuva demokrasisi" biçiminde değerlendirenler var. Örneğin Komün dergisinin sayfaları arasında kimi yazarlarca yazılmış bu ve benzeri değerlendirmeler mevcuttur. Yine Mao Zedung yoldaşa yöneltilen saldırıların başını çeken AEP'çi oportünist ve reformistlerin mantığı böyle işlemektedir. YDD'in öz olarak BDD ile aynılaştırılması tezleri Stalin'in Ekim Devrimi öncesi yaptığı değerlendirmelere dayandırılıyor. Oysa Stalin yoldaş 1925 de Yugoslav milliyetçilerine karşı sürdürdüğü polemiklerinde, "bir kere daha milli mesele üzerine" adlı makalesinde, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimlerin eski sınıflamadan çıkarak proleter sosyalist devrimin bir parçası haline geldikleri teorisini tekrar tekrar açıklığa kavuşturmuştur. YDD ile BDD'leri aynılaştıranlar, yaşanan tarihi gelişmeleri görmeyen ve görmek istemeyen dogmatiklerdir. Dogmatikler, bir tarihi süreç içerisinde yapılmış değerlendirmelerden peşpeşe alıntılar sıralayarak çokça doğru şeyler yaptıklarını sanmaktalar. Oysa diyalektiğin temel gereklerine aykırı hareket ettiklerinin farkında bile değiller. Onlar bir tarihi durumda doğru olanın bir başka süreçte yanlış olabileceğini akıllarına bile getirmiyorlar. Örneğin Ekim Devrimi öncesi milli mesele sorununa yaklaşım da böyledir. Yani 1912'lerde konuya ilişkin,

Stalin şöyle demektedir; "Yükselen kapitalizm şartlarında milli mücadele burjuva sınıfları arasında bir mücadeledir". Fakat aynı Stalin daha sonra şartların değişmesiyle (bir yanda savaş, diğer yanda Ekim Devrimi'nin gerçekleştirilmiş olması) "milli meseleyi burjuva demokratik devrimi meselesinin bir parçası olmaktan çıkartıp, proleter sosyalist devrimi meselesinin bir parçası haline geldiği" tespitini yapmaktadır. Bunu kabul etmemek gülünç olmaz mı? Olur. Öyle ise aynı şey YDD içinde geçerlidir. Bu mesele neden özünden sapıtılmak, iğdiş edilmek isteniyor. Açıktır, devrimi imkansızlaştırmanın teorik kılıfıdır. Başka bir anlamı yok bunun.

Burada biri BDD, diğeri YDD olmak üzere iki devrim türünden söz ediyoruz. Eğer ikisi aynı öze sahip olsalardı, iki ayrı devrim türünden söz etmek gereksiz bir şey olurdu. BDD'leri burjuvazinin ya da kapitalizmin çıkarlarını temsil ettiği bir devrim türüdür. Bir anlamda genel olarak kapitalizmin, feodalizme karşı zaferidir. Ama artık bu türden devrimler çağı çoktan tarihe karışmıştır. Özellikle Ekim Devrimi ile birlikte, dünya proletaryasının ve ezilen halkların çıkarlarını temsil eden proleter sosyalist devrimler çağı pratik olarak ortaya çıkmıştır. Bu devrimin öncü gücü proletarya, müttefikleri de emperyalizme ve feodalizme karşı olan halk sınıf ve katmanlarıdır. Dünyanın her hangi bir köşesinde emperyalizmi feodalizmi ve emperyalizmin uşağı burjuvaları hedef alan proletarya önderliğindeki bir devrim türünü, BDD'lerle özdeşleştirmek kadar saçma bir şey olamaz. Çünkü YDD, kesinlikle burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplumun kurulması değil, proletaryanın öncülüğünde

devrimci sınıfların ortak diktatörlüğüdür. Direkt proletarya diktatörlüğü yerine, DHİ'nin sosyalizme geçiş süreci olarak benimsenmesi çokça arzu edilen bir şey midir? Hayır. İrademiz dışında yaşanması gerekli ve zorunlu bir süreçtir. Sosyalizme geçiş sürecidir. Komünizmin bir alt evresi olan sosyalizmi yaşamadan, komünizme geçiş şartları tamamlanmadan, nasıl ki komünizme geçilmiyorsa, bu da aynı öyle bir durumdur. Şimdi şöyle bir şey denebilir mi? "Komünizmle sosyalizm öz olarak birbirinden farklı şeylerdir". Bu iddia ne ölçüde saçma bir iddia olursa, YDD'in, sosyalist devrimin bir parçası olmadığı iddiası da o kadar saçma olur.

"Ne varki, 1914'deki birinci emperyalist paylaşım savaşının patlak vermesinden sonra ve 1917'deki Rus Ekim Devrimi'nin sonucu olarak yeryüzünün altında birini kaplayan topraklar üzerinde sosyalist bir devletin kurulmasıyla, Çin'in BDD'inde bir değişiklik meydana geldi. Dünya devrimi sınıflamasına giriyordu ve bunun bir parçası idi.

Bu olaylardan sonra Çin BDD'i bir değişiklik geçirmiş ve BDD'lerin yeni sınıflamasına dahil olmuştur. Devrimci güçlerin mevzilenişi açısından bu devrim proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır." (MZ. age)

Aslında bu kadar açık ve net olan bir durumu saptırmanın altında yatan gerçek niyet "tek devrim teorisini" savunmaktan başka bir şey değildir.

"Tek devrim teorisi" Demokratik Devrim sürecini yaşamadan Sosyalist Devrime atlama teorisinin bir ürünü, Troçkist bir teoridir. Aslında bu mantık devrimi imkansızlaştırma, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin öncülüğünü

burjuvaziye bırakarak, burjuvazinin denetimi altında kapitalizmi pekiştirmek istemekten başka bir şey değildir. BDD'ler ile YDD'lerin özünün bir ve aynı olduğunu söylemenin başka bir anlamı yoktur.

Aynı teorisyenler Çin'de de türememişler miydi? Bakınız MZ onlara ne diyor: "Birbirinden kesinlikle ayrılan bu iki farklı devrim aşamasını kasten birbirine karıştıran bazı kötü niyetli propagandacılar Üç Halk İlkesinin her türlü devrime uygulanabileceğini (Üç Halk İlkesi, Sovyetler Birliği ile ittifak, KP'si ile işbirliği, köylülerle ve işçilere yardım ilkesidir. bn.) ve dolayısıyla komünizmin varoluş nedeninin ortadan kalktığını kanıtlayabilmek için, sözümona tek devrim teorisini savunmaktadırlar. Sanıyoruz YDD'nin özünü inkar edenlerin gıdalarını nereden aldıkları rahatlıkla anlaşılacaktır.

Komün dergisi yazarlarından Murat Yorulmaz ve Cemil Toprak adlı kaleşörlerin şu iddiaları bütün bu gerçeklerden sonra ne kadar ciddiye alınabilir? Şöyle diyorlar:

"İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü" yoldaşların göstermeye çalıştığı gibi özde sosyalist bir diktatörlük değil, demokratik küçük-burjuva cumhuriyettir. Bu diktatörlük kapitalizmin temellerine dokunmayacaktır."

"Kapitalizmin temellerine dokunmamak", "özde sosyalist diktatörlük olmamak" yani kapitalist olmak, pes doğrusu! Mao Zedung'un

"devrimin birinci adımı ya da aşaması, kesinlikle, Çin burjuvazisinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplumun kurulması değildir ve olmazda..." ifadesinden ve sık sık vurguladığı, "YDD, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır." sözlerinden acaba ne anlıyorlar? Bunun da ötesinde Çin gibi bir dizi yarı-feodal, yarı-sömürge, sömürge ülkelerde yaşanan devrimleri bu arkadaşlar göremeyecek kadar körler

mi acaba? Bizce hayır. Komünizmin önüne geçmeye çalışan çokça "bilinçli" kişilerdirler.

Sonuç olarak özü itibarıyla YDD ve DHİ meselesinde şunları vurgulamak istiyoruz.

1-Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devletin yönetim biçimi, sınıf mevzilenişi, ekonomisi, siyaseti tümüyle bu yapı üzerinde şekillenir. Ve bu şekilleniş emperyalizmden bağımsız değildir. Bundan dolayıdır ki, bu tip

ülkelerde YDD'nin hedefi, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmdir. Yani emperyalizmin güdümünden kurtulmuş gerçek anlamda bağımsız, feodalizmi ekonomik, siyasal ve kültürel olarak tasfiye etmiş, emperyalizmin bütün mal varlıklarına karşılıksız el koymuş, kamulaştırılan bu zenginliklerin halkın menfaatlere sunulan bir devlet sistemi

hedeflenmektedir YDD ve durmaksızın sosyalizme geçmeye.

2-Mevcut ekonomik siyasal yapılanmalarından dolayı bu tip ülkelerde devrim kendi tarihi süreci içerisinde iki ayrı devrimci süreci yaşamak zorundadır. Birinci aşama YDD süreci -ki bunun, tarihe karışmış BDD süreci ile bir ilişkisi yoktur- ikincisi proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşaatı sürecidir.

3-YDD toplumsal niteliği bakımından eski tür bir BDD değil, yeni türden proleter sosyalist dünya devrimlerinin bir parçasıdır. Ancak sosyalist devrimin kendisi de değil, sosyalizme proletarya önderliğinde geçiş evresidir.

4- YDD, proletaryanın önderliğinde bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü altında sosyalizmin inşaatı için milli kapitalizmi geliştirmeyi hedefler. Bu yüzden YDD sürecinde milli burjuvazinin sol kanadı devrimin ittifakı olarak iktidar da yer alır. Çünkü milli burjuvazinin bu kesimi pazarda söz sahibi olmak için emperyalizme karşı çıkmaktadır. O sömürüye değil, sömürüden önemli paylar veya pazarı direkt kendisinin sömürmek istemesinden dolayı emperyalizme karşı çıkar. Oldukça kaysak bir sınıftır. Kim güçlü ise onun yanında olur genellikle. Bu anlamıyla DD sürecinde, devrimin

müttefikleri arasında yer alır. Ancak belirttiğimiz gibi devrimin öncü gücü proletaryadır, temel gücü yoksul köylülüktür. Diğer küçük burjuva katmanlar da proletaryanın en yakın dostları, devrimin müttefikleridir.

5- YDD ve Hİ'nin hedeflediği ekonomik sistemde, bankalar, demir, hava ve deniz yolları, büyük şirketler, postane v.b. bütün giri-

şimler ister emperyalistlerin, ister yerli uşakların denetiminde olsun; bunların, halkın refah koşullarına hükmetmeleri engellenerek karşılıksız kamulaştırılacaktır. Feodal toprak ağalarının ellerindeki toprak, topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılacak ve giderek tarım da kooperatifleşme yolu tutulacaktır. Sanayi de milli kapitalizmin, proletarya öncülüğünde ve halk diktatörlüğü denetimi altında geliştirilerek sosyalist ekonomik gelişmenin önü açılacaktır. "Hiç bir zaman Avrupa- Amerika tipi bir kapitalist toplum kurmamalı ya da eski yarı-feodal toplumun yaşamasına izin vermemeliyiz." der Mao yoldaş. İşte YDD ve Hİ'nin kaçınılmaz olarak kuracağı ekonomik ve siyasal ilişkiler özü itibarıyla bunlardır.

Proleter sosyalist devrimleri açısından zorunlu olarak yaşanması gereken bu devrim sürecini, bu iktidar biçimini, proleter sosyalist devrimin bir parçası olmaktan kopartıp, kapitalist devrim tipi olan ve artık proletaryanın ve ezilen halkların kurtuluşu için geçer akçe olmayan, tarihe karışan BDD'lerine bağlamak hangi aklın kârıdır. Veya ikisinin aynı öze sahip olduğunu iddia etmek kimlerin, hangi sınıfların çıkarıdır. Açıktır ki burjuvazinin. Diyeceğimiz şudur ki, doğruları ters yüz etmek bu güne kadar kimseye bir şey kazandırmadı. bundan böyle kazandırmayacaktır. YDD ve DHİ yaşanmamış bir olay değil, oturup masa başında saçma sapan teoriler icat edeceklerine yüzlerini Çin'e, Vietnam'a Kamboçya'ya vb. ülkelere çevirsinler. Bakalım bu bakarkörler ne görecekler.

ULUSLARIN DOĞUŞU VE BİÇİMLENİŞİ

VI. Bölüm

İhsan Doğru

Bunu biraz açalım:

Almanya destekli gerçekleşen bu hareket, iktidarın biçiminde özde bir değişiklik yaratmayarak, biçimsel bir değişiklik (hükümet değişikliği) yaratmaktan öteye gidememiştir, çünkü ; bu hareketin lider kadrosunu oluşturan "aydın" ve subayların önemli bir kısmı feodal sınıf kökenli olup, kendi sınıflarından bağlarını koparamamışlardır, çünkü;bu "devrimin" esas amacı ülkede azda olsa bir anayasal rejimi (1876'da kurulan meşrutiyet) kurarak bazı küçük çaplı reformlarla imparatorluğun dağılıp parçalanmasını önlemek, eşdeyişle "toprak bütünlüğünü korumak" içindi.

Türk olmayan halkları "milli baskıdan kurtaracaklarına" dair söz vermelerine karşın, bu vaatlerini yerine getirmedikleri gibi milli baskının dozunu daha da arttırarak sürdürdüler. Başka bir deyişle imparatorluğun denetimindeki uluslarda (özellikle de Balkanlarda) ivedilik kazanan "milli meselenin çözümü" için herhangi, bir olumlu adım atmadıkları gibi, bu baskılarını daha da bir yoğunlukla arttırdılar,

Ki aynende öyle yaptılar. Daha açıkçası, "1876 Kanun-i Esasiye (1. Meşrutiyet)" değiştirmeden aynen yürürlüğe koydular.

Türk olmayan halkları "milli baskıdan kurtaracaklarına" dair söz vermelerine karşın, bu vaatlerini yerine getirmedikleri gibi milli baskının dozunu daha da arttırarak sürdürdüler. Başka bir deyişle imparatorluğun denetimindeki uluslarda (özellikle de Balkanlarda) ivedilik kazanan "milli meselenin çözümü" için herhangi, bir olumlu adım atmadıkları gibi, bu baskılarını daha da bir yoğunlukla arttırdılar, çünkü;

Sınıfsal ve ideolojik yapısı gereği feodal sisteme dokunmayarak onu koruyorlardı. Eşdeyişle bu sınıf yapıları gereği köklü ekonomik ve sosyal reformlarda yapamadılar/yapamazlardı.

Bu hareket ulusal bir karakterde taşımıyordu. Çünkü, Almanya'nın denetiminde gelişti. Daha açıkçası; batılı kapitalist devletlere olan bağımlılıklarını (özellikle Almanya'ya) daha da arttırdılar.

Bu hareketler kendi bünyesinde anti-emperyalist bir nitelik taşıdığı gibi, harekete önderlik edenlerin kendisinde de ne bir ulusal bilinç, ne de bir ulusal karakter olduğu söylenemez. Hatta kendilerine "Türk müsünüz?" diye sorulduğun-

da, "hayır, biz Türk değiliz", "Osmanlıyız, müslümanız" vb. yanıt vermekteler. Bu da gösteriyor ki, bu hareketin öncülerinde ulusal bir bilinç dahi yoktu.

Sonuç olarak:

"Jön Türk Hareketi", ne sosyal, ne ekonomik ne de ulusal bir hareket olmayan; tamamiyle hakim sınıf klikleri arasında bir hükümet dalaşması sonucu ortaya çıkan Almanya destekli bir harekettir. İşte bu bağlamda, eşdeyişle, "ne halk ne de ulusal bir karakter" taşımayan hareketler, kelimenin bilimsel anlamıyla bir "devrim" diye tanımlanamazlar...

"Jön Türk (Genç Türk) Hareketi"ne ilişkin özet görüşlerimizi sunduktan sonra, 20. y.yıl başlarındaki diğer gelişmelere tekrar dönelim.

Osmanlılar (Türkiye, 1. Dünya savaşına Alman emperyalistlerinin yanında saf tutarak katılmadan önce 1911,12 yılları arasında Balkan Savaşlarında ağır yenilgilere uğradılar. Tarihte "BALKAN SAVAŞLARI" diye bilinen bu savaşta, Osmanlı devletinin denetimindeki (siyasi ilhak altında) bütün Balkan ülkeleri ulusal bağımsızlık savaşını başarıyla sonuçlandırarak imparatorluktan tümüyle koptular. Ki daha BALKAN SAVAŞLARI öncesinde de (19. y.yıl sonlarında) imparatorluktan kopup başka ülkelerin denetimine giren Balkan ülkeleri söz konusuydu. Sözgelimi: BOSNA ve HERSEK'in (Her iki cyaletide 1878 yılında Avusturya'nın gecici işgali altına girmiti.) Avusturya Macaristan tarafından ilhak ve BULGARİSTAN'da tamamiyle imparatorluktan kopmuştur.

Osmanlı devleti bu yıllarda (1911-12 arası) yalnızca Balkan ülkelerini yitirmekle kalmadı, keza Afrika'daki (imparatorluğa bağlı) topraklarını da yitirdi. Balkan uluslarından yediği ağır darbeler, yenilgilere Afrika'daki topraklarının yitimi de eklenince imparatorluk tümüyle çökmüş oldu. Yalnız bu arada Kuzey Afrika'da topraklarının ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşları sonucu imparatorluktan koptuğunu söyleyemeyiz. Eşdeyişle, ulusal bağımsızlıklarını kazanarak imparatorluktan kopmadılar. Tam tersine başka ülkelerin denetimi (işgali) altına girdiler. Şöyle ki, Eylül 1911 yılında Osmanlı imparatorluğuna bağlı olan Trablus ve

Girne Osmanlılarla İtalyanlar arasında yapılan savaşta Osmanlı garnizonlarının (ordu birliklerinin) ağır yenilgi ve bozguna uğraması sonucu İtalya'nın denetimine geçti, eşdeyişle İtalyanlar işgal etti. Bunu zaten Lozan antlaşmasıyla (1912'de) resmileştirmiş oldular. Ve böylelikle Osmanlılar Afrika'daki son toprakları da (fethettikleri) yitirmiş oldular.

Gerek ekonomik bağımlılık./ çökmüştük./ çürümüştük, gerek bunun sonucu olarak gelişen siyasi bağımlılık./ bunalımlar ve gerekse de ilhak ettiği toprakların tümünü (Ermenistan, Kürdistan'ın Türkiye parçası hariç ki bunlar üzerinde de siyasi otoritesinin kaldığını pek söyleyemeyiz.) yitirmesi sonucu imparatorluk miadını (ömrünü) tamamiyle doldurarak çökmüş oldu böylelikle.

Şimdi burada bir durup bin düşünmek gerek. Daha açıkçası Osmanlı devleti birinci emperyalist savaşa Alman emperyalistlerinin yanında saf tutarak katılmadan önce böylesine her yönlü kötü bir grafik çizirken, hem de kapitalizm daha henüz gelişmeye başladığı (Türkiye ve diğer Asya ülkelerinde) emperyalist devletlerin bütün dünyadaki sömürgeleri kendi aralarında paylaştığı koşullarda nasıl oluyor da hala kalkıp Türkiye'yi "sömürgeci devlet" kendi denetimindeki ülke ve uluslar da sömürge -ki görüldüğü gibi denetiminde (işgali altında) ülke ve uluslarda kalmamıştı pek diyebiliyoruz/denilebiliyor? Bu düpedüz saçma bir tanımlama değil mi? Üstelik Lenin'in Türkiye için "yarı-sömürge" dediği dışında ve hatta "sömürge olma yolundadır" diye belirttiği bir ülke için, ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında (Doğu Avrupa ve Asya'da) başka eşdeyişle, geçmişte fethettiği ülkeleri "sömürgeleştirdi", "sömürgeleridir", "sömürgecidir" diye tanımlamak saçmalığın dikalası değil mi?

Bu arada yeri gelmişken yüz yılımızın en büyük öğretmeni Lenin yoldaşın 1917'lerde 1. emperyalist savaş üzerinde yaptığı bir değer-

lendirmede "Mezopotamya'yı" (Dicle-Fırat arası = Kürdistan) İngiltere'nin sömürgesi, olarak tanımladığını da belirtmeden geçmeyelim.

Kürdistan'ın gerek 23'ler öncesi, gerekse 23'ler sonrası, (günümüzde) Türkiye'nin sömürgesi olmadığını, daha açıkçası ulusların doğuşu ve şekillenmesinden önce Osmanlılar tarafından bir kısım toprakları işgal edilen Kürdistan'ın bu aşamada (Doğu Avrupa-Asya'da ulusların şekillenmesi aşaması = 19. y.yıl ve 20.y.yıl başları) Türkiye tarafından sömürgeleştirilemediğini daha bir netlik ve açıklıkla algılamak/algılanması için Lenin'in söylediklerini aktarmakta büyük fayda var.

"...Barış şartları gereğince İngiltere sadece başkalarından aldığı toprakları değil, (Afrika'da Alman sömürgeleri vs, Türk toprakları, Mezopotamya vs.) bütün 'kendi sömürgelerini' (abç) de derhal ve kayıtsız şartsız terketmelidir." (17)

Görüldüğü gibi Mezopotamya diye bilinen Kürdistan'da ne İran, ne de Osmanlıların bir etkinliği söz konusu değil.

Evet, Kürdistan "1638 Kasr-Şirin" Antlaşmasıyla İran ve Osmanlılar tarafından her ne kadar ikiye paylaşılmışsa da, her iki devletin Kürdistan üzerinde ekonomik ilhak gerçekleştirilmesini bir kenara bırakalım (bunu yapmasını/gerçekleştirmemesine gücü elvermiyordu çünkü) siyasi otoritesini de kelimenin tam anlamıyla sağlayamamıştı. Özerk bölge ve cyaletlerin varlığı "asker ve vergi vermemeleri" bunun somut göstergesidir. Adı geçen devletler Kürdistan üzerindeki siyasi otoritelerini emperyalizmle birlikte (1914) daha bir yitirdiler. Yukarıya İngiltere'nin Mezopotamya üzerindeki etkinliğini bu nedenle aktardık. Bu iki devlet Kürdistan üzerindeki siyasi otoritesini 1923 Lozan antlaşmasıyla (oda bir kısım üzerinde eşdeyişle, geçmişte denetiminde bulundukları bir kısım toprakları İngiliz-Fransızlara bırakarak şimdi ise Irak ve Suriye'nin denetimindedir siyasi bu topraklar] ancak tekrar sağlayabildiler.

Yine Lenin yoldaşın "Mezopotamya'da iktidar boşluğu vardı" demesi, bizim bu tezlerimizi doğrulamaktadır/güçlendirmektedir.

Şimdi burada Kürdistan'ı "sömürge" Osmanlı ve İran devletlerini de "sömürgeci devletler diye nitelendiren tüm mentalite sahiplerine -tüm mentalite sahipleri diyorum. çünkü hepsinin de konuya ilişkin versiyonları (tanımlamaları) üç aşağı beş yukarı hemen hemen aynıdır.- Soralım: "Kürdistan nasıl bir sömürge"ydi de İngiltere'nin sömürgesi durumuna dönüştü? Eğer Kürdistan üzerinde askeri (siyasi) ilhaklara bakarak "Kürdistan'ın sömürge olduğunu" söylüyorlarsa bu büyük bir yanılgıdır. Yazımızın akışı içerisinde (geçen bölümlerde) de vurguladığımız gibi "her askeri işgal sömürgeleşmeyi gerektirmez. Bunun tamamlanması için ekonomik ilhakın da olması şarttır" diye somut bir belirleme yapmıştık.

Bırakalım Türkiye'nin -İran sömürgeler edinmesini/ sömürgeleri korumasını, bir kenara kendileri dahi Lenin'in dediği gibi "sömürge olma yolundaydılar", ki fazla geçmeden Türkiye 1. dünya savaşı sonrası bir kısım topraklarının işgale uğraması sonucu "sömürge, yarı-sömürge" durumdaydı -ona dönüştü. Daha açıkçası Lenin yoldaşın söyledikleri/öngörülere gerçekleşmiş oldu böylelikle. Buna göre, yani "sömürge" bir devletin "sömürgesi" olabilir mi? Bu teoriye bırakalım insanların gülmesini, kargalar bile güler! Çünkü kendileri emperyalist devletlerin "yarı-sömürge"si durumundadır. Bunun ekonomik alandaki ifadesi ise ekonomik ilhaktır. Ekonomisi ilhak altında olan bir ülke ya da ülkeler başka ülke ya da uluslar ilhak edebilir mi hiç? Böylesi bir statükoya sahip ülke ya da ülkeler, başka ulus ya da ülkeleri ilhak (ekonomik olarak) etmek için ekonomik koşulları elvermediği gibi, buna efendisi emperyalist devletler de müsaade etmezler. Çünkü, tabiatlarına ters düşer.

Devam Edecek

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE VE DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTELERİNİN PROGRAM TARTIŞMALARI

ÖN AÇIKLAMA:

Halk Demokrasinin 10. sayısında, Halk Demokrasisi Yolunda Gençliğe açık mektup yayınlanmıştı. Genel olarak açık mektup, HDYG'nin aşması gereken bir takım eksiklikleri ve bazı tavsiyeleri içeriyordu. Temelde "Halk Demokrasisi perspektifi, gençliğin -özelde öğrenci gençliğin- sorunlarına nasıl projeksiyon olacak?" sorusunu HDYG'nin cevap olacak önerilerini programlaştırıp tartışmaya sunma noktasındaki çabasını hızlandırması gerektiğini vurguluyordu. Tesbit edilen eksiklikler ve sunulan bazı tavsiyeler yerindeydi.

HDYG'nin önceden sınırlı da olsa bu eksikleri giderme yönünde çabası vardı. Fakat ağır aksak işlediği, daha doğrusu çalışmanın ürünlerinin tartışmaya sunulmasında ağır davranıldığı bir gerçeklikti.

Mükemmeliyeçi anlayışın hakim olduğu bu gecikmeyi bir ölçüde gidermek için bu sayımızda HDYG'nin "Türkiye Gençlik Hareketinin Kısa Tarihçesi" başlıklı bir dizi yazısına yer verdik.

Ayrıca bizim için bağlayıcılığı olmayan, genç okurlarımızın bir tartışma yazısını yayınlamaya, hem bu konuda tartışmaların olumlu sonuca varmasını sağlamak, hem de genç okurlarımızı yazmaya teşvik etmek istedik.

HALK DEMOKRASİSİ

EĞİTİMİN NİTELİĞİ

Toplumsal kültürü bir kuşaktan ötekine aktaran ve sürekliliğini sağlayan eğitim, çocuğun doğumuyla, yürümesinden, konuşmasından, nesnelere tanımlamasından tutalım da; bireyin ahlak, dinsel, ideolojik, politik v.b. bir bütün olarak kültürel kişiliğinin oluşmasının her alanında yer edinen bir olgudur. Geleceğin sağlıklı bir toplumunu, daha yüce bir insanlığın yaratılmasını sağlayacak olan eğitim, toplumların tarihsel kültür hazinesi üzerine kurulacak ve yeni tip insanın

oluşumunda rolü kuşkusuz büyük olacaktır. Eğitim, toplumun üyesi olan bireyi, toplumun bilgi, değer ve davranış ilkelerine göre biçimlendirmeyi hedeflediğine göre, toplumda egemen olan düşünce yani toplumdaki egemen sınıfın düşüncesine göre biçimlenir ve gelişir. Eğitim derken onun oluşumunda, gelişiminde ve işlevinde eğitimin sınıfsal özünü gözden uzak tutmamak gerekir.

Toplumların tarihinde bilginin gelişmesi ve eğitimle kuşaktan kuşağa aktarılması sürekli aynı hızda ve yönde olmamıştır. Sınıfların ortaya çıkması ile birlikte toplumların tarihinde alt-üst oluşlar olurken, aynı zamanda durmaksızın hep ileriye doğru dönen tarihin tekerleği bilginin önündeki sınıfsal karakterdeki setleri yıkmış, kimi zaman sel çöküntüyle insanlığın ufkundaki bilinmezliği daha da aşmış aydınlığa kavuşturmuştur. Ancak sınıflı toplumlardaki bu dönemsellikler, toplumların tarihinde yeni bir döneme yol açmış ve kendine uygun toplumsal değerler yaratmış, bilginin önündeki engeller kırılmış derken, toplum bir dönem sonra yeni alt -üst oluşlara gebe olmuştur. Toplumlarda yeni ile eski arasında süregelen sınıf savaşları sü-

rekli yeni olanın zaferiyle sonuçlanmış, böylece her zaman ileriye doğru bir gelişim oluşmuştur. Her toplumsal dönüşüm sürecinde toplumun egemen sınıfları, değişim istemine ve eylemine karşı büyük bir direniş göstermişlerdir. Ne varki koşullar olgunlaştığında, en acımasız yöntemlerle karşı koymalar değişimi engelleyememiştir. Yeni ile eski arasındaki çatışmada (ki yeniyi üretici güçler, eskiyi üretim ilişkileri oluşturur. Bu çatışma da üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin sonucu olarak görülür.) eğer eski olan üretim ilişkileri hakimiyetini sürdürebilmiş olsaydı, ne kölelik rejimi yıkılabilirdi, ne feodal düzen kurulabilirdi, ne de kapitalizmden bahsedebilirdik. Toplumsal gelişme insanların iradesine bağlı subjektif bir olay değildir. Nesnel bir olgudur. Bu gelişim insanın irade ve bilinciyle durdurulamaz. Bunun içindir ki, toplumlar kapitalizme ulaşmış ve oradan da sosyalizme geçiş durdurulamamıştır. Bugün egemen sınıflar bunu engellemek için her türlü yöntemlere başvurmakta ve bunu yaparken bilimsel olguları ikiyüzlü çarpıtmakta, bilimsel gerçekleri yanılsamalarla doldurmaktadırlar. Bilgi; insanın toplumsal yaratılışından ve tarihsel gelişiminden kaynağını alır, diğer bir söyleyişle üretim ve sınıf savaşımıyla biçimlenir. "İnsan bilgisi, aslında onun maddi üretim faaliyetine bağlıdır." (MAO) Bu da maddi yaşamla sıkı sıkıya bağlı olan siyasal ve kültürel oluşumunu sağlar. Bunlar biri diğerinden ayrılmayan değişmeyen bir bütünlüğü ifade eder, bütünlüğün özü maddi koşuldur. "Sınıf savaşımı insan bilgisinin gelişmesi üzerinde özellikle derin etkiler yapar. Sınıflı toplumda herkes belli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve her düşünce biçimi istisnasız bir sınıfın

damgasını taşır" (Mao) "İnsanların varlığını belirleyen şey bilinçleri değil, tam tersine onların bilinçlerini belirleyen toplumsal varlıklardır" (Marks).

Gerçekte de insan bilgisinin doğruluğu, toplumsal pratikte (maddi üretim sürecinde sınıf savaşımında, bilimsel deneylerde) beklenilen sonuca ulaşırsa anlaşılır. Bu bilgi ile pratik arasındaki, bilme ile yapma arasındaki ilişkidir. Bilginin insan bilincindeki gelişimi de toplumlarda olduğu gibi sürekli ve sıçramalı bir yol izler. Bilginin ilk aşaması olan, şeyler arasındaki dış ilişkiler (bilginin algısal veya algı ile izlenimler aşaması) şeylerin özelliklerini, bütünlüklerini, iç ilişkilerinin henüz algılanmamış durumdaki bilgi zihinsel ilk izdüşümdür. Daha ileri aşaması bilginin yargılama ve usa vurma ile mantığa uygun çıkarımlarda bulunma (soyutlama) durumudur. Bu durumda şeyler kavramlara denk düşüldükçe şeyliğini yitirerek, özelliklerine uygun tanımlanmalarla ifade edilirler. Bilgi algılama ve tanımlama sürecinde yargılama aşamasına evrimsel gelişim gösterir. Bu aşama şeylerin içi ilişkilerini, dış etkileşimini, doğadaki konumlanışını tanımlama, yorumlama durumundaki bilgidir. Bilginin iç bağlantısal yolla akla uygun bilgi aşamasından çıkarımlarda bulunma bilginin derinlemesine -belirli süreçte- bütün yönleriyle ele alınıp, şeylerin evrimsel gelişiminde, değişimde hangi biçimlendirmelere girebileceği veya gireceğini görme aşaması bilginin bütünlüğünü tamlar. "Belirli bir gelişme aşamasındaki belirli bir nesnel süreç hakkındaki insan bilgisi tamamlanmış kabul edilir" (MAO) "Bir şeyi bilmek için, bütün yönlerini bütün bağlantılarını ve ara bağlantılarını iyice kavramamız, incele-

memiz gerekir. Bunu tam olarak asla başaramayacaksa çok yanlışlık, yanlışlıklara ve katılığa karşı en iyi güvencedir." (LENİN) Bu da belirli bir süreçte bütünlük arzeden bilginin, yeni çelişkileri doğrurması ve yenilere gebe olmasıdır. "Herşey kendi iç çelişkileri ve savaşımaları yoluyla ilerler ve gelişir." Marksist felsefe için bilgi sadece dünyayı açıklayabilmek değildir, amaç dünyayı değiştirmektir. Algısal ile akla uygun bilgi, nitelikçe birbirinden farklıdır, ama birbirinden ayrı değildir.

"Marks, kapitalist düzende insanlığın kazandığı bilgilerin sağlam temeline dayanıyordu. İnsan toplumunun gelişim yasalarını inceledikten sonra kapitalizmin gelişmesinin kaçınılmaz özelliğini, bu gelişmenin komünizme götüreceğini anladı ve bunu yalnızca -burası önemli- kapitalist toplumun en keskin en ayrıntılı, en derin bir incelemesini yaptıktan, eski bilimin ürünü olan her şeyi bütünüyle özümledikten sonra kanıtladı." (LENİN)

Toplumları oluşturan insanlar, üretimde aldıkları rollere ve bu rollerin sonucu olarak, üretim sonucu oluşan ürünü toplayışlarına ve üretim araçlarının konumlanışına göre sınıflara ayrılırlar. Bu yapı içinde diğerlerinin emeğini mülk edinebilen sınıflar bu üretim ilişkilerini ebedileştirmek (sürekli kılmak) amacıyla, toplumsal ilişkilerin diğer alanlarını da uygun bir tarzda düzenlerler. Üretim araçları üzerindeki mülkiyetini "hukuk" kurallarına bağlar ve hukuklarını koruyacak şiddet ögesini de "devlet" biçiminde örgütlerler. Devlet açık şiddet görevini görürse egemen sınıfın topluma empoze ettiği ideolojik yapılanmalarda (din, aile, vb. olgular) kısaca kültürel, ideolojik ve siyasal kimliğin kazanımında

emeği sömürülen kitleleri afyonlama ve egemenlerin "hukukuna" boyun eğdirme görevi üstlenir.

Bugün için kapitalist sistemde oluşturulan, yaratılan her değer, her kurum emekçilerin mülksüzleştirilmesi ve daha çok sömürülmesi amacıyla yöneliktir. Burjuvazi eğitimin her alanında bu düzenin devamını sağlamak, değişmez bir yapı olduğunu göstermek, halkların ezilmesinin, sömürülmesinin özünün kavranmasını engellemek için, kendi hukukunu, ideolojisini ve siyasal zihniyetiyle bilimsel gerçeklikleri binbir türlü riyakarlıkla, yalanla, dolanla, yanılsamalarla doldurmakta ve çarpıtmaktadır. Bütün eğitim kurumlarına bu işlevi yüklemiştir. Bilimsel gerçeklik kavrandığı ölçüde ilerleme sağlanabilir.

Kapitalist toplumda öğretilen her kelime burjuvazinin çıkarlarına uydurulmuştur. Kapitalist düzende eğitim kurumlarında işçi ve köylü çocukları burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmek amacıyla eğitilirler. Burjuvazi elinde bulundurduğu tüm ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, dinsel v.b. alanlardaki gücünü proletaryaya, halka karşı kullandığı gibi, düşünsel olarak halkın bir bütün olarak insani, ahlaki değerlerini yozlaştırarak, uyuşturarak toplumun düşünce hayatının gelişmesini önleyecek yöntemlere başvurur. Bugün burjuvazi bilimsel gelişmenin, toplumların evrimsel gelişmesinin önünde engeldir. Proletarya önündeki bu seti kökünden sarsacak bir çağdadır. Bugünkü aşamaya ulaşmış toplumda doğru bir anlayışa ulaşma ve dünyayı değiştirme sorumluluğu, tarihsel bir gerçeklik olarak proletaryanın ve onun partisinin omuzlarına yüklenmiştir. "Eskinin yerini yeninin alması evrenin genel sürrekli değişmez bir yasasıdır." (MAO) M-

L'ler, öznel yanılgılardan kaçınmayı ve somut koşulların somut tahlili ilkesinden hareketle çelişkileri tespit etmeyi ve çelişkiler arasındaki somut iç bağlantıları araştırmayı öngörür, bu da bilimsel bir metottur. Diyalektik materyalist bilimin yöntemidir.

EGEMEN SINIFLARIN EĞİTİM POLİTİKASI

Eğitim bir üst yapı kurumu olarak, üzerinde yükseldiği alt yapının ve egemen sınıfların hizmetinde, onların sınıf çıkarlarına ve iktidarlarının devamına yönelik bir öz taşıır.

Ülkemizde eğitimin niteliği faşist-feodal-şovendir. Bunun nedeni nedir? Başta da belirttiğimiz gibi eğitim, her zaman için egemen olan sınıfların -hangi toplumsal yapıda olursa olsun- hizmetindedir. Ülkemiz; burjuva demokratik devrimini gerçekleştirememiş ve zamanında (emperyalizm öncesi) feodalizmi tasfiye edecek iç dinamiklere sahip olmaması sonucu feodalizmi iç başkalaşım yoluyla da- tasfiye edememiş, komprador kapitalist üretim ilişkileriyle feodal üretim ilişkilerinin iç içe geçmişliğinde ifadesini bulan ve kapitalizm öncesine denk düşen yarı-feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu, emperyalizmin yarı-sömürgesi konumunda bir iktisadi-sosyal yapıya sahiptir. Ülkemizde, bu iktisadi-sosyal yapının şekillendirdiği emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğü hüküm sürmektedir. İşte böylesi şartlarda eğitim, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hizmetindedir.

Bugün Türkiye okullarında verilen eğitim, Türk-İslam sentezi ile

yoğrulmuş, yorumlayamayan, düşünemeyen, araştıramayan, verilenle yetinen, apolitik, her söyleneni yerine getiren, sorgulamayan robot insanlar yetiştirmeye yöneliktir. Böyle bir eğitim ile yetişen gençlik ki bu ta ilkokuldan başlar- kadercidir, kadercidir çünkü dini bir eğitimle yoğrulan gençlik olayların bilimsel araştırmasını yapmak yerine "Allah'ın işidir" der kenara çekilir sorgulayıcı değildir. Çünkü ona göre "Allah nasıl yazmışsa öyle olur." Hatta kimi üniversitelerin kapılarına "Yaratmak Allah'a mahsustur" kimi ders kitaplarında ise bilimsel bilgiler yerine "Allah'ın hikmetleri" olarak gösterilmektedir. İçinde bulunduğumuz uzay çağında, gelişmiş ülkeler uzayın derinliklerinde araştırmalar yaparken, ülkemizde Kur'an sayfalarının satır aralarında araştırmalar yapılmaktadır. 12 Eylül sonrası yaptırılan İmam Hatip Liselerinin oranı normal liselerin oranını çoktan geçmiştir. Açılan İlahiyat Fakültelerinin oranı da az değildir. Din bir afyon gibi çocuk doğduktan itibaren çocuğa enjekte edilmekte, egemenler de onu kendi okullarında kendi isteklerine uygun bir şekilde yetiştirmektedir. Politikadan uzak yozlaşmış bir gençlik yetiştiren bugünkü eğitim elbetteki gericidir.

T.C. okullarında ilkokuldan itibaren faşist ve şoven ideoloji çocukların bilinçlerine kazanmakta, bu üniversite de dahil olmak üzere bütün okul hayatı boyunca böyle devam etmektedir. Hitler, Mussolini ve Franko'nun Türkiye'deki ayağı M.Kemal'in faşist düşünceleri öğrencilere empoze edilmektedir. İşte! büyük kurtarıcı! Ulu önder! bilmem ne zaddın, Seyid Rıza, Şeyh Sait ayaklanmalarında döktüğü kan, ve Karadeniz'de M.Suphi'leri katlettiği hâlâ bilinçlerdedir. İşte bu şah-

sın faşist niteliğini sergilediği kendisinin bir kaç sözü; "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Ne mutlu Türküm diyene" Bu sözleri sarfeden M.Kemal'in "en-üstün ırk Alman Irkıdır" diyen Hitler'den farkı var mıdır? "Türkün Türkten başka dostu yoktur" sözü ile de, koyu bir Türk milliyetçisi olduğunu, dünya halkları arasında dostluk değil düşmanlık tohumları ektiğini açıkça göstermiyor mu? M.Kemal'in bu faşist düşünceleri ve sözleri ülkemizde, Kuran'daki dualar gibi çok küçük yaşlardan itibaren çocuklara ezberletilmektedir. Bunların dışında, verilen eğitim egemen ulus şovenizmiyle donatılmıştır. Böylece, kendilerinin dahi inanmadığı "Türkiye de yaşayan herkesin Türk olduğu" anlayışla hareket eden egemenler, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlere mensup azınlıklar üzerindeki milli zulüm ve asimilasyon politikasında en büyük araçlardan biri olarak eğitimi kullanmaktalar. Ant içmeyi alfabeden önce öğreten, "Ne mutlu Türküm diyene" sözleriyle biten, kişiyi kendi ulusuna ve ulusal benliğine yabancılaştıran eğitim anlayışıyla çeşitli milliyetlerden gençliğin beyni egemen ulus şovenizmiyle yıkanmaya çalışılmaktadır. Bu anlayışın sonucu olarak Kürt ulusu ve diğer azınlıkların anadilde eğitimden tutun en ufak haklarına kadar gaspedilmektedir.

Özcesi, emperyalizmin varlık nedeninin ortadan kaldırmamak amacıyla bilimsel ve teknolojik gelişmelere kapalı eğitimin amacı düzene uygun yumuşak başlı uşaklar yetiştirmekten fazla öteye gitmemektedir. Diğer bir yazımızda eğitim kurumlarının günümüzdeki sorunlarını ele alacağımızdan konumuzu burda bağlayarak diğer bir konuya geçiyoruz.

ÖDÜ VE DHÜ'LERİ ÜZERİNE

Programımızın konusu, devrimin belli bir aşamasını temel kabul ederek bir bütünlük içinde her somut duruma uygun perspektifler belirlemek ve bunu genel devrimci mücadele ile birleştirmektir. Anlaşılacağı üzere genel, uzun vadede ve devrimin ileri bir aşamasını temel alan ve asli olan programın yanı sıra, buna hizmet edecek, gelişmesini sağlayacak, önündeki engelleri kaldıracak, her somut duruma uygun politikamızı dile getirecek olan tali programdır. Her şeyden önce programlar nesnel somut durumu temel alıp, doğru analizden hareketle pratikte başarı sağlayacaktır. Ülkemizin siyasi ve iktisadi yapısı, önümüze farklı iki program koymayı gerekli kılıyor. Sözü ettiğimiz programlardan birincisi, DHD (Daemokratik Halk Devrimi)'nin sorunu ve onunla çözümü sağlanacak olan DHÜ (Demokratik Halk Üniversitesi)'leri programımız; ikincisi ise Kapitalist düzenle sınırlılığı ifade eden ve ona özgü olan ÖDÜ (Özerk Demokratik Üniversite)'ler perspektifimizdir. Bu programlardaki asli, tali veya strateji-taktik durumlarına geçmeden önce sözünü ettiğimiz iki kavram üzerinde irdelemelerde bulunalım. Nedir? ÖDÜ: Görüldüğü üzere üniversiteyi tanımlamamızda özerklikten ve demokratiklikten söz ediyoruz. O halde nedir özerklik?

ÖZERKLİK: Belli bir konuda, belli bir çerçeve dahilinde kendini idare etme; yani, siyasi erkten, egemen sınıflardan-sistem içi olmak üzere-belirli alanlarda ve belli bir sınır dahilinde kısmi bağımsızlığı özerklik olarak tanımlıyoruz. Diğer bir söyleyişle üniversiteye gerek örgütlenme, gerekse görevlerini yerine getirme sürecinde siyasal ik-

tidar ve onun kontrol yada etkisindeki resmi veya gayri-resmi çevrelerle öteki güç odaklarının dolaylı ya da dolaysız herhangi bir müdahalede bulunmaması, üniversitenin, iç yapısında yer alan birim ve kuruluşların tüm organlarının seçimle oluşturulması ve demokratik katılımın sağlanması, her tür bilimsel araştırmanın ve bunların topluma sunulmasında herhangi bir zorlayıcı, yasaklayıcı ve cezai müeyyidenin bulunmamasına özerklik diyoruz. Özerklik siyasi erkin elinde bulundurduğu sistemden bağımsızlığı ifade etmez, onun bir parçası durumdadır. Yalnızca belli parçalarda özerklik dediğimiz kısmi serbestlik söz konusudur.

Özerklik kavramı ilk olarak 1789 Fransız burjuva demokratik devrimi sırasında burjuvazinin ağzından düşürmediği ve avazı çıktığı kadar bağırdığı, özgürlük, bağımsızlık, hür düşünce, bilimsel buluş v.b. taleplerinin yanısıra burjuvazi eğitim kurumlarının da özerk olmasını istiyordu. Feodal krallık, bilimin, üretici güçlerin, düşüncenin gelişmesinin önünde engeldi ve burjuvazi bunu yıkmaya çalışıyordu. Bunda da ileri ve devrimciydi. Ancak bu alt-üst oluş sırasındaki burjuvazinin talepleri, çok geçmeden, gene burjuvazi tarafından sınırlandırılmaya başlandı. Burjuvazi kendi egemenliğini pekiştirdikten sonra Kapitalist üretimin gelişmesiyle, emeğin toplumsallaşması bilim ve teknikteki ilerleşim sonucu kapitalizm görkemli gelişmesini tamamlayarak genel bunalm evresine, emperyalizm dönemine girdi. Bu Emperyalist evrede artık burjuvazinin eski söylemlerinden eser kalmamıştı. Dev uluslararası te-kellerle, askeri yığınaklarla burjuvazi halkların, sömürge ulusların kurtuluşu önünde engel ve burjuvazi

bunlara karşı tahammülsüz olmaya; bastırılmasında her türlü yonteme başvurmaya başladı. İleri Kapitalist ülkeler kendi burjuva demokrasilerini geri kalmış ülkelerin emekçilerinin sırtında yaşatmaya çalışırken kendi demokrasilerini geri ülkelerde vahşete, kan dökücülüğe, zulme ve her türlü şiddete dönüştürmektedirler. Lenin şöyle diyordu: "Emperyalizm işler; köleleştirme, yağma ve zorbalık sistemi demek olan kapitalist sömürge sistemine ve sermayeye karşı yığın savaşını verme noktasına vardığı zaman "uygar" Avrupa "siyaset adamları"nın, anayasalcılık okulunun sıralarından geçmiş kişilerin nasıl hayvanlaşverdiğini giderek daha sık daha özenlikle ve daha keskin bir biçimde gözler önüne seriyor" (Lenin, ulusal sorun sf 33). Görüldüğü üzere günümüz dünyası, ileri Kapitalist-Emperyalist ülkelerin kendi sistemlerine özgü burjuva demokrasileri ve geri ülkelerdeki kan ve vahşet üzerine kurulu faşist diktatörlüklerle yönetilen bir sisteme sahip.

Konumuz açısından ele alırsak, ÖDÜ, burjuva demokrasilerinin geçerli olduğu sisteme özgüllüğü ifade eder. Burada şunu da belirtelim ki, buradaki özerklik burjuvazinin ilk ağızda söylediği sınırsız; özgürlük, bağımsızlık, bilimsel ve teknik gelişme, büyüme şiarını yükselttiği dönemdeki, özerklik istemiyle içerik yönünden aynı değildir. Burjuvazi bugün kendi lehine eski söylemlerinin sınırlarını daraltmış; özerk eğitim kurumlarına daha çok sömürü daha çok kâr için eğitim işlevini yüklemiştir. Lenin şöyle diyordu: "Kapitalist toplumda şu ilke geçerlidir: Ya soyarsın, ya da o seni soyar; ya birisi için çalışırsın ya da o senin için çalışır; ya köle sahibisin ya da kölesin. Böyle bir toplumda

yetişen insanlar, daha beşikteyken belli bir psikolojiyle, bir takım alışkanlıklarla, düşüncelerle şartlanırlar". Burjuvazi eğitim kurumlarına işte tamda bu işlevi yüklemiştir.

Konumuza devam edersek, bizlerin talep ettiği özerklik, burjuva demokrasilerine özgüllüğü ifade edeceğine göre, yani sınırları ileri kapitalist ülkelerin düzeniyle belirleneceğinden, tümden bir değişim ifade etmeyeceğinden her şeyden önce kapitalist düzen sınırları çerçevesindedir. Bundan dolayı düzen içi reformist bir taleptir. Düzen sınırlarını aşmayan reform, köklü değişimlere yol açmayacağından, sistem içindeki işlevini şu veya bu şekilde yerine getirecektir. Konunun daha açıklık kazanabilmesi için bir bütünlük içinde devrimci ve reformcu taktik nedir ve bizlerin yaklaşımını, konunun sonunda ayrı bir başlık altında ele alacağız. Konumuza dönersek. Tarihi bir gerçeklik olarak, bugün için burjuva demokratik devrimleri çağı kapanmış, geride kalmıştır. Günümüz dünyası emperyalizm ve proleter devrimler çağındadır. Ülkemiz özgülünde bu nesnel gerçeklikten hareketle, burjuvazi devrimci neteliğini yitirdiğinden, burjuva demokratik devriminin geçerli olmayacağı, proleter devrimleri çağında, burjuvazinin bunu başaramayacağından, bugün için önümüzdeki devrim, KP önderliğinde yapılacak olan DHD'dir. Şunu doğru olarak söylemek gerekir. ÖDÜ burjuva devriminin bir sorunudur. Diğer bir deyişle burjuva devrimiyle çözümlenecektir, DHD sonrası proletaryanın özerklik diye bir sorunu olmayacaktır. Özerklik istemi, olsa olsa burjuvazinin ve diğer gerici sınıfların talebi olacaktır. Bundan dolayı özerklik, yani ÖDÜ'yi DHD'nin sorunu olarak görmek, bu devrimle çözüm-

leneceğini öne sürmek (sanki bizlerin devrim sonrası özerklik istemi olacakmış gibi) yanlıştır. Zaten bizler için ÖDÜ burjuvazinin, fedalizmin eğitimi gerici karakteri ile sınırladığı, eğitim kurumlarında bu sınırı genişletmek, mevziler elde etmek, düşüncelerimizi topluma sunabilmek bu yoldaki engelleri gücümüz oranında kaldırmak biraz rahat soluk almayı sağlamaktır. Başkaca birşey değildir.

Ülkemiz özgülünde, burjuva devriminin bir sorunu olan ve bugün için böyle bir devrimin gerçekleşmeyeceğini, önümüzdeki devrimin DHD olacağını ve bunda da ÖDÜ diye bir sorunumuz olmayacağını söylediğimiz halde yani gerçekleşmeyeceğini bildiğimiz ÖDÜ talebini neden önümüze bir program olarak koyuyoruz? Her şeyden önce şunu doğru koymak gerekir ki, bir program oluşturulunca temel olarak göz önüne alınacak husus gerçekleşebilme ölçüsü değildir. Kuşkusuz bunun payı büyüktür ve bu nitelik bizlerin asli olarak önümüze koyduğumuz DHÜ'ne özgüdür. Programa asıl biçimini, niteliğini veren nesnel gerçeklik ve subjektif durumdur. Program belirlenirken strateji olarak alınan bir olgu yanında, onu geliştirecek, önündeki engelleri kısmen veya bir bütün olarak kaldıracak olan taktik olgular belirlenirken esas alınacak nokta bu taktikten nasıl yararlanılacağıdır. Yoksa bir bütün olarak gerçekleşip gerçekleşmeyeceği değildir. Belirtmek gerekir ki reformist taleplerle devrimci talepleri yerli yerine koyarsak; reformcu talebi devrime hizmet ettiği ölçüde destekleyeceğimizi bilirsek ve bunu hiç bir zaman devrimci taleplerin önüne konamayacağını kavırsak; aynı zamanda devrime giden yolda reformunda red edilemeyeceğini, her

iki talebinde diyalektik bir süreçte bütünlük arzettiği sürece doğru bir perspektif oluşturacağını kavırsak; sorunu anlamakta güçlük çekmeyeceğiz. Biz HDYG olarak, toplumsal bir gerçeklik olarak, sorunun devrim sorunu olduğunu kavrayarak programımızı bu perspektifle hazırlayıp önümüze koyarız. Taktik sorunlarda önümüze koyacağımız programın bir bütün olarak gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine göre ele alırsak şimdiden irili ufaklı demokratik hakları ve mevzileri reddetmek anlamına gelir. Bir bütün olarak ÖDÜ talebimizin gerçekleşeceğini düşünürsek, önümüzdeki devrimin burjuva demokratik devrim olması gerekmez mi? O halde bugün için biz emperyalist işgallere son diyoruz ancak şunu çok iyi biliyoruz ki, emperyalizm var oldukça emperyalist işgaller yaşanacaktır. Örneğin bizler genel af, işkenceye son, kahrolsun faşizm, kahrolsun milli zulüm-yaşasın halkların kardeşliği, yaşasın ulusların bağımsızlığı ve tam hak eşitliği vb, sloganlar atarken şunu çok iyi biliyoruz ki Kapitalist-Emperyalist sistem var oldukça dünya emekçilerinin sömürsünün katmerleşeceğini, zulmün, vahşetin, işkencenin geri ülkelerin temel yönetsel karakteri olacağını, bu ülkelerde Faşizmin kurumsallaştığını ve her türlü demokratik hakların, örgütlenmelerin hiçbir zaman tam anlamıyla sağlanamayacağını, burjuva demokrasilerinin geri ülkelere lüks kalacağını ve varlık koşulunun bu ülkelerdeki sömürü ve talan olduğunu, sırtını baskıcı rejimine dayandığını biliriz. İşte ÖDÜ talebimizi de bu bağlamda ele almak gerekir. Genel olarak devrimci ve Sosyalizm yandaşı ya da komünist olmak yetmez diyor Lenin: "... Her belirli anda bütün zinciri tutmak için kavranması gereken halkayı bütün gücüyle kavramayı ve

ikinci halkaya geçişi sağlamca hazırlamayı bilmelidir..." benzer konuda Stalin şunu diyor: "Bugün mücadele biçimleri sorununda önümüze koyacağımız taktik talepler uğruna çalışmalarımız kitlelerin devrimci mevzilere yerleşmelerini; kitlelerin milyonların devrim cephesine sevkini, bunların cephede düzenlenmesini kolaylaştıran ve sağlayan savaşım ve örgüt biçimlerine ön planda yer vermektir... Devrimci hareketin kabarına ve alçalmalarına göre taktik mücadeleleri reddetmek öncüyü sayısız yedeklerinden ayırma tehlikesi yaratır... Belli bir alanda "her ne koparırsan kârdır" sözünün doğru olduğunu bazı koşullarda genel olarak reformaların ve özel olarak uzlaşma ve anlaşmaların gerekli ve yararlı olduğunu bolşeviklerde herkes kadar bilir" (Leninizmin ilkeleri: Josep.W.Stalin sf 92-95)" Bundan dolayı açıktır ki, burada önemli olan reformların ve uzlaşmaların kendileri değil insanların, bu anlaşma ve reformlardan nasıl yararlandıklarıdır." (age sf 95)

Eğitim, Kapitalizmde burjuvaziye, halk diktatörlüğünde ve Sosyalizmde İşçi sınıfına yöneliktir ve ona hizmet eder. Proletaryanın sınıf mücadelesi içinde öncünün görevi; devrimci, iktisadi ve siyasi dönüşüm içinde kitleleri eğitmek komünist toplum yaratma yolunda bütün olanaklarını, bu arada eğitim kurumlarını kendi ideolojisi yönünde seferber etmektir. Eğitimin sınıflar üstü bir işlev görmesi olası değildir. Sonuç olarak bir çarkın dişlerinden biri keskin ve sivri olabilir, bir diğeri köreltilmiş, temel işlevini diğer dişli gibi yerine getirmiyordur. İşte özerklikle sağlanacak olan budur. Yeri gelmişken özellikle her sistemde, sınıflar üstü bir anlayışla bilimin özgür, bağımsız bir ortamda geliş-

ceğini savunan bazı görüşler (sözde bunu da her koşulda özerklikle sağlamış olacaklar) sınıfsal bakıştan ayrıklıklar içindedirler. Hele özerkliği devrim sonrasına koyup (burada sözü edilen devrimin ne olduğu teorik tutarlık açısından önem taşımaktadır). Savunan görüşlere yanıt olarak Lenin "Proletkült" (Bak proletarya kültürü II.not) IO. Kongresinin karar taslağı üzerine söylevini aktarıyoruz:

"1- İşçi ve köylülerin Sovyet cumhuriyetinde her türlü öğretim, genel olarak politik eğitim alanında olsun daha özel olarak sanat öğreniminde olsun, daima proletarya diktatörlüğünün hedeflerini zafere ulaştırma, yani burjuvaziyi devirmek, sınıfları ortadan kaldırmak, insanın insan tarafından sömürülmesine son vermek için yapacağı sınıf mücadelesi ruhuyla yoğunlaşmalıdır.

2- Bu nedenle, Öncüsü komünist parti tarafından olduğu kadar, genellikle Çeşitli Proletarya örgütlerinin bütünü tarafından temsil edilen Proletarya, halk eğitiminin bütün alanlarında en etkin ve en önemli yeri olmalıdır.

3- ... Komünist Manifesto'nun yayınlanmasından beri, Marksist dünya görüşünün, devrimci Proletaryanın çıkarının, görüş ve kültürünün tek doğru anlatımı olduğunu tartışma götürmez biçimde kanıtlanmıştır.

4- Marksizmin devrimci proletaryanın ideolojisi olarak taşıdığı tarihi önem, bu ideolojinin burjuva çağının kazandırdığı kültürel değerleri bir yana itmek şöyle dursun, tersine, ikibin yıldan fazla bir geçmişte olan insan kültür ve düşüncesinde değerli olan en varsa bir araya getirmesinden ve yeniden göz-

den geçirmesinden ileri gelir. Ancak bu temel üzerinde ve bu yönde yapılacak bir çalışma her türlü sömürüye karşı mücadelenin en yüksek aşaması olan proletarya diktatörlüğünün deneyiyle canlılık kazanırsa, gerçek proletarya kültürünün gelişimi olarak kabul edilebilir.

5- Bu ilkeye kesinlikle bağlı kalan Rusya "Proletkult" kongresi ne şekilde olursa olsun ayrı bir kültür yaratmak, uzmanlaşmış örgütler içinde kapanık kalmak, Halk Eğitim Komiserliği (HEK) ve "Proletkult"un çalışma alanını sınırlandırmak yada HEK'e bağlı kuruluşlar içinde "Proletkult"u özerk hale getirme eğitimlerini teorik bakımdan yanlış ve pratik bakımdan zararlı bularak reddeder. Tersine kongre, bütün "Proletkult" örgütlerini kendilerini tamamen HEK'e bağlı "kuruluşlar örgütünün yardımcı organları olarak kabul etmeye Sovyetler iktidarı (daha özel olarak HEK)'lerinin ve Rusya KP'nin genel yönetimi altında, proletarya diktatörlüğünün görevlerinin bir parçası olan vazifelerini yerine getirmeye çağırır"

Görünüşü kurtarmak için ML'den dem vuranlara, devrim sonrası özerkliği savunanlara işte Lenin'in yanıtı budur.

"Sınıflı toplumda herkes belli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve her düşünce biçimi istisnasız, bir sınıfın damgasının taşıdır" MAO, bunu derken insanlığın, yarattığı bütün değerlerin sınıf karakteri dışında ele alınamayacağını belirtmiştir. Mao devrim sonrası şunu diyor: "... Son zamanlarda siyasi ve ideolojik çalışma zayıfladı, eğitim bölümleri siyasi çalışmayı yönlendirmiyor. Eğitim bölümleri yönlendirmezse kim yönlendirecek? Yüksek Eğitim Bakanlığı

ğı siyasi çalışmaya yönlendirmelidir. Kanımca KP bunu yönlendirmelidir"

Yukarıda sözünü ettiğimiz sınıfsal bakımdan ayrık görüşlere ustalarından sunduğumuz bu alıntılarla yanıt vermeye çalıştık. Sınıflar üstü alemlerde gezinen bu görüşler; bilimin temel gelişmesinin mihenk taşının, günümüzde sınıf savaşımının (Karşıtlığı) olduğunu görmemektedirler. Anlaşılması gereken bilimin gelişmesine engel olan sınıfın hangisi olduğunu tespit etmek ki bu ML'lerce edilmiştir-bilimsel ilerlemenin hangi sınıfın yapacağı-günümüzde bu Proletaryadır-kavramaktır. İşte bu özü kavramayan bu görüşler siyaset esnaflığı yaparak görünüşü kurtarmak için sözüm ona "devrimci" kararlar alıp ve sloganlar söyleyip, yazıp çiziyorlar. Özü kavramadıklarından, somuttan ayrık olduklarından teorileri pratikte yer edinmeyerek büro çekmecelerinde durmaya mahkumdur. "Diyalektik Materyalizm, pratikte hiç kimse kendisini ondan kurtaramayacağı için evrensel olarak doğrudur" (MAO). Buda bilimin temel gelişme yasasıdır. Bir gerçeklik olarak, sınıflı toplumda var olacak her gelişme, her çelişme, her olgu sınıflar dışında (üstünde) gerçekleşmez, bundan ayrık düşünmek, bir niyet, bir dilekten öteye, hiçbir toplumsal gerçeklik değeri yoktur. Özerklik üzerine uzun uzadıya durmamızın nedeni, öğrenci gençlikte bu konuda çokça yanlışlıkların olmasıdır.

Konumuzun girişinde de belirttiğimiz gibi belirli alanlardaki kısmi bağımsızlığa özerklik demiştik. O halde kastettiğimiz alanlar nelerdir? Özerklikle, üniversitelerde mali, idari ve bilimsel alanlardaki siyasi erkten bağımsız hareket etmeyi hedefliyoruz.

-Mali Özerklik: siyasi erk, üniversitelere mali destek sağlayarak, bunu bir baskı aracı olarak kullanmaktadır. Üniversitelerin mali giderlerinin karşılanmasıyla siyasal iktidar, kendi sınıf çıkarları yönünde üniversite eğitimini şekillendirmektedir. Üniversiteye sağlanacak mali kaynakların iktidarın insiyatifinden alınması, bu baskı aracının etkisini kaldıracak, en azından sınırlandırmış olacaktır. Üniversitelerin mali kaynak yaratılmasında hiçbir kişi, kurum ve kuruluşa bağlı olmaması; Anayasal düzenlemelerle üniversitelerin mali kaynaklarının güvence altına alınması gerekir. Bütçeden ayrılan payın, döner sermayeye sağlanan miktar, diğer gelir getirici üniversite menkul ve gayri menkullerinin bu güvenceye tabii olmasıdır.

- İdari Özerklik: Üniversitenin iç yapısında yer alan birim ve kuruluşların görevlerini akademik çalışma ilkelerinin gerekli kıldığı özgürlük içerisinde yerine getirebilmesi için, demokratik yoldan ve özellikle tüm organlarının seçimiyle oluşturulması ve demokratik katılımın sağlanması için uygun bir biçimde yapılması; üniversiteye gerek örgütlenme, gerekse görevlerinin yerine getirme sürecinde, siyasal iktidar ve onun kontrol ya da etkisindeki resmi veya gayri-resmi çevrelerle öteki güç odaklarının dolaylı ya da dolaysız herhangi bir müdahalede bulunmamasıdır. Her türlü yönetim işlemi (ceza, azletme, atama, disiplin ve denetleme) yetkisi her halükarda seçenlerde bulunmalıdır. Siyasal iktidarın üniversite yönetiminin oluşturulmasında şu veya bu imtiyazı olmamalıdır.

- Bilimsel Özerklik: Bugün için kapitalist insanın tamamlandığı ülkelerde veya hâlâ feodalizmin bağrından tümden kurtulmamış geri ül-

kelerde, burjuvazi eğitimin her alanını kendi egemenliğine almış ve almaya istençlidir. Bununla kendi ideolojisini, kültürünü, sınıf çıkarını, kısaca çalıp çırpmanın, daha çok kar ve sömürünün, ne kadar asalet, fazilet, erdemlilik olduğunu insanlığın bu temel yasadan kurtulamayacağını sözde bilimsel olarak topluma empoze etmeye, toplumsal gerçeklikleri çarpıtmaya, yalan dolanla hasır altı etmeye çalışmaktadır. Bunu yaparken her türlü bilimsel çalışmayı kendi sınıf çıkarını gözeterek kendi egemenliğinin sürdürmeye çalışmaktadır. Burjuvazi bilimsel ilerlemenin bugün için toplumların tarihsel bir gerçekliği önünde engel olarak yer almaktadır. Eğitim kurumlarında da kendi egemen resmi ideolojisinin sürekliliğini sağlamak için mali ve idari yönden üniversiteleri kendi elinin altında tutmaya çalışarak bilimsel gerçekliklerin kendi ideolojik potasında yorumlanmasını veya tümden bertaraf edilmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Görüldüğü üzere mali ve idari olarak sağlanacak özerkliğin doğal sonucu olarak bilimsel özerklik elde edilecektir. Bilimsel özerklikle kastettiğimiz; her türlü araştırma ve sonuçların, herhangi bir sınırlandırmaya veya cezai yaptırıma, yasaklamaya tabii tutulmaması, serbestçe yapılmasıdır. Bilimsel çalışmada bulunan bir kimse böyle bir ortamda, özgürce çalışma yapıp, düşüncelerini, araştırma sonuçlarını ifade etme olanağını bulabilecektir. Her türlü bilimsel gerçeği korkusuzca topluma, öğrencilere sunabilmelidir; bilim adamı bundan dolayı herhangi bir araştırma, inceleme sonucunda herhangi bir yaptırımla karşılaşmamalıdır.

DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE:

ÖDÜ'den söz ederken birde 'demokratik' kavramından bahsediyoruz, bunun üzerinde de kısaca duralım. Yukarıda sözünü ettiğimiz özerkliğin bir sonucu olarak demokratik bir üniversite sağlanabilir. Demokratiklik üniverstenin mali, idari ve bilimsel konulardaki işleyişinde yöneticilerin eşit, imtiyazsız ve gerçek anlam da nitel durumlarına uygun yerlere atanmasının seçimle yapılması, üniversitedeki her bir organın bu şekilde oluşturulmasıdır. (üniversite senatosu, disiplin kurulu, rektör ve dekan seçimleri, kantin, yemekhane ve yurt idaresi, vb.) birimlerin üniversite çatısı altında bulunanların tam eşit katılımlarıyla ve azletme yetkisinin iç ilişkiye tabii olması, kısaca yerinden yönetim ilkelerinin sağlanmasıyla ÖDÜ oluşturulmuş olacaktır. Polisin hiçbir ad altında ve hiçbir gerekçeyle üniversite bünyesinde yeri olmamalıdır. Demokratik ortam bilimsel bir çalışmanın ön koşuludur. düşüncelerin serbestçe çatıştığı, hiçbir kimsenin ideolojik ve siyasi düşüncelerinden dolayı baskıya uğramadığı bir ortam demokratik sayılabilir. Öğretim üyeleri ve öğrenciler hiçbir gerekçeyle düşüncelerinden dolayı disiplin edilmemelidirler. Üniversitelerde ve yurtlardaki gerici disiplin yönetmelikleri kaldırılarak işleyiş tümden bu birimlerde bulunanların ortak iradeleriyle sağlanmalıdır. Her türlü örgütlenme hakkı (öğretim üyelerinin, öğrencilerin, yurt, yemekhane, kantin vb. çalışanlarının) tanınmalı, dernek kurmanın önündeki her türlü yasal ve fiili engeller ortadan kaldırılmalı; öğrenci derneklerinin toplantı ve çalışmalarını yapacakları bir yer sağlanmalıdır. Bütün bunlar güvence altına alınmalıdır-şunu çok

iyi biliyoruz ki en iyi güvence, kitlenin kendi hakkını korumasıdır, yani kitle güvencesidir-örgütlenme hakkı hiçbir şekilde ve gerekçeyle siyasi erkin sınırlandırmasına yer veremeyecek bir biçimde anayasal düzenlemeyle tanınmalıdır. Sınav sistemi ve sınıf geçme bir bütün olarak amaç haline gelmiş durumdadır. Amacın bilimsel çalışma ve üniversiter eğitim olduğu unutulmadan, gerici sınav sistemi (not verme) ve sınıf geçme yalnızca durum değerlendirmesi olarak kalmalı, öğrencilerin şu veya bu şekilde ders almaları engellenmemeli, okuldan atılmaları son verilmelidir. Atılanların özlük hakları tanınmalıdır. Sınıf geçme ve diploma amaç olmaktan çıkarılıp nitel birikimin bir sonucu olmalıdır. Derslere devam zorunluluğu olmadan dersin işleyişi demokratik, öğrencilerin katılımıyla tartışmalı olmalıdır. Öğrencilerin barınma, beslenme ve ulaşım sorunu; bugün özellikle dar gelirli, işçi ve köylü öğrenci gençliğin sorunları arasında önemli bir yer tutmaktadır. Bütün bunlar üniversitelerin kendi kaynaklarından sağlanacak olanaklarla giderilmelidir. Hiçbir şekilde ve ad altında öğrencilerden (harç vb.) eğitim gideri alınmamalı, üniversiter eğitim parasız olmalıdır. Özellikle özel statülü ve yeni üniversite modellerinin gündemde olduğu bir dönemde bu talepler daha da önem kazanmaktadır. (bu konuyu ayrı bir başlık altında ele alacağız). Eğitimin Faşist-Feodal-Şoven niteliğine son verilmeli; kürt ulusal kültürü üzerindeki şoven baskıya ve her türlü asimilasyon politikasına son verilmeli ve buna karşı mücadele edilmelidir. Ana dilde eğitim verilmeli, ulusal azınlıkların kendi kültürlerini geliştirip zenginleştirme önündeki engeller kaldırılmalı bunlara olanak tanınmalıdır. 12 Eylül'le üniversitelerden uzaklaştırı-

lan, öğretim üyelerinin tekrar eski özlük hakları tanınmalı ve bunun önündeki yasal engeller ortadan kaldırılmalıdır. Öğretim üyelerinin akademik görevlerini layıkıyla yerine getirebilmeleri için zorunlu olan "bilim, sanat ve düşünce özgürlükleri" ile mesleki güvenceleri sağlanmalıdır.

memeliyiz; sorunu bütün yanlarıyla görmemek, yalnız parçayı anlayıp bütünü anlamamak dar bakış açısıdır.

Sonuç olarak reformist talepleri, devrimci talepler içinde ele alırsak ve parça-bütün, ağaç-orman ilişkisini bilinçlere yer edinirsek ÖDÜ ve DHÜ diyalektiğini doğru algulamış oluruz.

DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTESİ

Eğitim bütün sistemlerde üst-yapısal bir kurum olarak egemen sistemin hizmetindedir. Bu anlamıyla bugün eğitimin niteliği faşist-feodal-sövendir. Bugün eğitimin amacı ise komprador burjuvaziye ve emperyalizmin ülkemizdeki acentalarına yumuşak başlı uşaklar ve yetenekli işçiler yetiştirmektir. Yani kendisi için gerekli olan teknokrat ve bürokratlar sağlamaktır. Bu sistem sürdürüldükçe eğitimin bu niteliği ve amacı değişmeyecektir.

Eğitimin devrimleştirilmesi, proletaryanın ve geniş emekçi halk yığınlarının hizmetine sunulması için Komprador Burjuvazinin ve toprak ağaları iktidarının devrilmesi ve DHÜ'nün kurulması şarttır. İşte ancak o zaman eğitimin amacı yumuşak başlı uşaklar ve yetenekli işçiler sağlamaktan çıkacaktır. Eğitimin zorunluluktan zevk haline dönüştüğü; eğitim ve öğretimin genelde halkın özeldde proletaryanın hizmetine sokulduğu, öğretimin gerektirdiği tüm beceri, teknik ve yasal-

rın çok yönlü yetişmeyi sağladığı, bir alanda ihtisaslaşmayı değil, bütün alanlarda bilgi (teorik, pratik, teknik vs.) sahibi olunabildiği ve gerektiğinde alanın değiştirebildiği proletaryanın ideolojisine ve geniş halk yığınlarının hizmetine sokulduğu bir niteliğe bürünecektir.

Demokratik, Halk Üniversitelerinde;

- Kafa ile kol emeği arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıracak eğitim anlayışı benimsenecektir.

- Lenin'in deyimi ile "Hayattan ve siyasetten ayrılmış bir eğitim, yalan ve ikiyüzlüdür" Bu anlamıyla öğrencilerin siyasi hayata katılımı geniş işçi ve köylü yığınlarıyla bütünleşmesi sağlanacaktır.

- Bütün ulusların kardeşliği temelinde bir eğitim politikası güdülecek, herkes kendi ana dilinde eğitim yapacaktır.

- Halk için eğitim politikası güdülecek, bilim halkın hizmetine sunulacaktır.

- Okul yaşamla, üretimle bütünleştirilecektir.

- Çok yönlü gelişme sağlanacak, kişinin kendisine ve topluma yabancılaşmasını engelleyecek eğitim yapılacaktır.

- Genel olarak ele aldığımız bu kavramları tartışma süresince daha da zenginleşip gelişeceği inancıyla tüm HDYG'ten arkadaşların katkılarını bekliyoruz.

TÜRKİYE GENÇLİK HAREKETİNİN KISA TARİHÇESİ

Türkiye'de gençlik hareketinin tarihçesini kaleme alan devrimci demokrat yazarların genelde 1960'lı yılları konu edindiği gözleniyor. Bunun böyle olması normal, gerçekte 60'lı yıllar gençliğin mücadelesinde tarihte önemli ilerlemelerin katıldığı bir dönemdir. Bu dönemin önemi, gençliğin mücadelesinin hakim sınıflardan bağımsız, ona karşı bir karaktere bürünmesinde yatar. Türkiye gençlik hareketinin (özellikle öğrenci gençlik) kısa ve öz tarihçesini ele alacağımız bu yazıda; gençlik mücadelesinde niteliksiz çarçmaların yaşandığı bu döneme gelinceye kadar hangi toplumsal gelişmelerin yaşandığı, bu gelişmelerin gençlik üzerindeki etkileri, 60'lardan günümüze kadar gençlik örgütlenmeleri ve mücadelesi konularına değineceğiz.

1. Emperyalist paylaşım savaşının Alman emperyalizminin yenilgiyle sonuçlanması üzerine, savaşta Almanya'nın yanında yer alan Osmanlı İmparatorluğu da savaşın galibi emperyalistler tarafından paylaşılmaya başladı. Bu işgal hareketine karşı Anadolu'da kendiliğinden bir halk hareketi gelişti. Daha sonra bu hareketin önderliğini komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi olan Kemalist hareket

ele geçirdi. Sınıf niteliği gereği anti-ışgalcılıktan ileriye gitmeyen "güdük anti-emperyalist" karakteriyle Kemalist hareket, işçilere, köylülere ve bir toprak devrimi imkanına karşı gelişmiştir. Kurtuluş savaşıyla sömürge topraklar kurtarılmış, yarı-sömürge yarı-feodal yapı ise aynen muhafaza edilmiştir. Savaş sonrası Kemalistler ilk zamanlar bazı demokratik hareketlere ses çıkarmazken, kısa süre sonra hayır işleriyle uğraşan doğrudan devlet kontrolü altında çalışan burjuva dernekler dışında, hemen hemen tüm dernek ve sendikaları kapattılar, her türlü gösteri eylem ve grevi yasakladılar, tüm azınlıklar ve Kürt ulusu üzerinde azgın Türk şovenizmini körükleyip, asimilasyon ve baskı politikalarını hayata geçirdiler. Kemalist hareket Kurtuluş Savaşı döneminde M.Suphi'nin kurduğu TKP'nin halk üzerindeki etkisini kırmak için sahte "TKP" kurdurtmak, dönem dönem çıkarları gereği Sovyetler Birliğine şirin gözükmek gibi ikiyüzlü politikalarını savaş sonrasında sürdürmüştür. "Köylü milletin efendisidir" demiş, ağzına 'toprak reformu' lafını dahi almamış, aksine toprak ağalarını güçlendirmiştir. İkiyüzlü politikalarıyla, demogojileriyle; savaş sırasında eşsiz kahramanlıklar gösteren

halkımızın işgalcilere karşı taşıdığı milliyetçi duygularını savaş sonrası ortamda kendi potasında eriterek kendi ırkçı-şoven çizgisine sokmaya çalıştı. Bunda da büyük oranda başarılı oldu. Kemalist hareket, kendi ideolojisini toplumun tüm gözeneklerine yayabilmek için halkevleri, halk odaları kurdurtmuştur. Eğitim-öğretim kurumlarıysa zaten Kemalist resmi ideolojinin borazanlığını yapmaktaydı. Zamanın TPK'sininde Kemalizmin şakşakçılığını yapması, alternatif olma çabasına girmemesi kitlelerin büsbütün Kemalizmden bağımsız, O'na karşı örgütlenmeler yaratamamasını sağladı.

İşte böylesi şartlarda GENÇLİK, Kemalizme tabi oldu, onun çerçevesini aşamadı. O'nun kurduğu halkevlerinde, derneklerde çalışmış, çabalamış, enerjisini Kemalistlerin sözde "çağdaş uygarlıklar seviyesine ulaşma" demogojilerinin peşinde harcamış, genel olarak Kemalist ideolojinin yaygınlaştırılması işlevini görmüştür.

Belirtmenin yararı var. Türkiye proletaryasının ölümsüz önderi İ.Kaypakaya'nın Kemalizmin sınıfsal niteliğini ortaya koyup köklü bir eleştirisini yapana kadar -hatta daha sonrada- gençlik hareketi -genelde

devrimci hareket- bilinciyle orantılı olarak farklı biçimlerde olsada Kemalizmin etkisinde kalmıştır. Tabiki gençlik başlangıçta Kemalist hareketin örgütlenmeleri içinde tamamen O'na bağımlı iken, sonradan ondan bağımsız örgütlenmeler içinde fakat O'na "sosyalistlik" adına 'ilericilik' misyonları biçerek Kemalist ideolojiden etkilenmiştir.

Cumhuriyetin kuruluşundan 1945'e dek gençliğin saman alevi gibi parlayıp sönen milliyetçi duyguların izlerini taşıyan birkaç protesto ve kampanyanın dışında önemli bir hareketlilik görülüyor. Belli başlı protesto ve kampanyalar: 1916'da kurulan Milli Türk Talebi Birliği (MTTB) önderliğinde, 1924'te Belçikaya ait tramvay şirketini protesto gösterisi, 1934'te Bulgaristanı protesto gösterisi, 1928-29'larda 'vatan- daş Türkçe konuş', 'yerli malı kullan' 1937'de 'Hatay Türktür' kampanyaları vd.

1929 bunalımı sonrası ülkemizde Alman emperyalizminin ekonomik ve siyasi gücü yeniden artmaya başlamıştı. Buna paralel olarak "ikinci emperyalist dünya savaşı yıllarında Alman işbirlikçisi hakim klik, koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girmiştir. Bu klik içeride işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere, dışarıda da SSCB'ne ve İngiliz-Fransız-Amerikan bloğuna karşı Alman faşizminin yanında yer almıştır. Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel olmuştur. "(I.K.) Sovyet Kızıldusunun Nazileri bozguna uğratması sonrası Almanya'nın yenileceğinin anlaşılmasıyla Türk hakim sınıfları açıkça İngiliz-Fransız bloğundan yana tavır almaya başlamıştır.

2. Emperyalist savaşın başlangıcında ülkede ırkçı-turancı kesimin güçlendirildiği, ilerici basınını susturulmaya çalışıldığı, ırkçı-turancı ke-

simlerin ilerici muhalefetin önüne çıkartıldığı gözleniyor. Fakat dünya çapında güçler dengesinin değişmesi, hakim sınıfları ırkçı-turancı kesimlere göstermelik olsa da tavır almak zorunda bıraktı. Bu dönem sol yayınları basan matbaalara, satan kitapvevlerine karşı şiddet hareketine girişilmiştir.

2. Emperyalist Savaş sonrası, savaşa geç girdiği için yıpranmayan, savaş yıllarında güçlenen ABD'nin tüm dünya da olduğu gibi ülkemizin iktisadi-siyasi yapısında da ağırlığı arttı. 1946'ya kadar bütün hakim sınıfları temsil eden CHP içinde ABD'nin ülkede etkisinin artmasıyla yeni gelişmeye başlayan ABD'ci komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri ikinci büyük klik olarak CHP'ye hakim kliğin karşısına dikilmiştir. Hakim sınıfların çeşitli emperyalistlere bağlı kanatlarının oluşması, hakim sınıfların örgütlenme özgürlüğünü kendi sınırlarını aşmayacakları şekilde genişletmele-ri anlamına gelen "çok partili" döneme geçilmesine neden oldu. CHP, esasen komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Avrupalı kliğinin partisi, DP ise Amerikancı kliğinin partisi olmuştur. 1950 seçimlerinde kendini halka "umut" olarak gösteren, yıllardır süren yoksulluğun biteceğini iddia eden ve halkın iyi tanımadığı DP, kitlelerin CHP'ye olan nefretini kullanarak yeni olmanın verdiği masumiyetle halkı kandırmayı başardı ve hükümet oldu. İktidarı boyunca iddia ettiği gibi Türkiye'yi Amerika'nın eyaleti haline getirmeyi başardı. "Muhalefetteyken 'demokrasi' havarisi kesilen komprador büyük burjuvazi ve toprak ağası klikleri iktidara geçtikleri zaman en azılı halk düşmanı kesilmişlerdir. "(I.K.) DP'de iktidara geldiğinde halk düşmanı yüzünü göstermekte vakit geçirmemiştir. Bu sırada "Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi bendinde boğan kararsız orta burjuvazi, bu

muhalefeti bir müddet DP kuyruğuna taktıktan sonra DP'nin faşizan uygulamaları karşısında, tekrar muhalefetteki CHP katarına takılmıştır. Proletarya önderliğinde bağımsız güçlü bir halk hareketinin yaratılmamış olması, işçi sınıfının emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetinin komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin bazen birini bazen diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır. "(I.K.)

CHP, DP'nin genelde halk üzerindeki özeldyse aydınlar ve gençlik üzerindeki baskılarını ustaca kullanmış, gençlik içindeki muhalefeti kendi potasında toplamak için Siyasal Bilgiler Fakültesinde SBP/Fikir Kulübünün kurulmasına önayak olmuştur. Gençliğin bu dönem akademik demokratik örgütleri çoğalmıştır. Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı, bir takım öğrenci derneğinin oluşturduğu TMTTF ile bazı dernek ve sendikaların biraraya gelmesiyle gerçekleşmiştir. DP'nin, uyguladığı zorbalıklara muhalefeti bastırmak amacıyla oluşturduğu "Tahkikat Komisyonları" nı da eklemesiyle gençliğin tepkisi iyiden iyiye arttı. Gençlik hükümeti protesto eylemlerine girişti; 28-29 Nisan'da İÜ'de öğrencilerin gerçekleştirdiği kitlesel gösterinin kana bulanması (Turan Emeksiz'in 'güvenlik güçlerinin' açtığı ateş sonucu ölmesi), ardından 555K (5.ayın 5'i saat 5'te-Kızılay'da gösteri) diye bilenen kitlesel eylemlerin yaşanması toplumsal çelişkileri büsbütün keskinleştirdi. İstanbul ve Ankara'da üniversiteler kapatılıp, sıkıyönetim ilan edildi.

"Yukarıdaki şartlar komprador büyük burjuvazinin muhalefetteki kliği CHP ile orta burjuvazinin geniş kesimleri arasında 'kısmi burjuva demokratik haklar' talebi etrafında bir ittifakın doğmasına yol açtı. CHP, muhalefetin önderliğini ele aldı ve orta burjuvazinin ve gençliğin

heyecanlı atılımını, kendi iktidarı yönünde ustalıkla kanalize etti. 27 Mayıs darbesiyle iktidarı ele geçirdi. Darbenin öncülere, sadık İnönü'cülerdir. "(I.K) Bu süreçte" orta burjuvazinin hızı henüz kesilmemişti; onun atılımını kendi iktidarları için ustalıkla kullananlar, iktidarı ele geçirdikten sonra, bu hızı kesmek için, onu cepheden karşılamadılar. O zaman kolları burkulabilir, bilekleri incinebilir, kendileri sendeleyebilirdi. Bir tabiat kanununu ustalıkla politikaya uyguladılar, hareketin doğrultusunu kendilerini uydurarak, onu önce yavaşlattılar, sonrada durdurdular. Yani orta burjuvazinin sınırlı taleplerini de içeren bir anayasa hazırlayarak bir yandan daha ileri bir atılımı boğup kendi iktidarlarını muhafaza ettiler. "(I.K) CHP'nin süreç içinde Anayasada yer alan "kısmi burjuva demokratik hakların" kullanımını engellemeye çalışarak gerçek niteliğini gözler önüne sermesiyle gençlik üzerindeki etkisi sona ermeye başladı. Artık gençlik hareketi, kendisine "sosyalist" maskesi takmış bir orta-burjuva akımı olan TIP'in insiyatifinde gelişmeye başlar. O sıralar TIP'in Anayasanın sınırlarını zorlayan reformist talepleri bile gençliğin ve aydınların ilgisini ve desteğini almaya yetiyordu. Bu dönem TIP'in dışında gençliği etkileyen küçük burjuva aydınların oluşturduğu YÖN hareketini görüyoruz. 1961'de çıkmaya başlayan YÖN dergisinin çevresinde toplanan küçük burjuva aydınlar, Kemalizm'i devrimcilikle özdeşleştiriyorlar. "Kemalizmin 6 oku Türk sosyalizminin temel taşıdır. Faşizm ve benzer ideolojiler, komünizm belası, ancak böyle bir ideolojiyle önlenbilir" diyerek 'sosyalistlik'lerinin Kemalist devletçilikten başka birşey olmadığını açıklamış oluyordular. 1950'de Kemalist devrimin kesintiye uğradığını, 27 Mayıs'ın ise bu kesintiye son veren bir 'devrim' olduğunu savunarak halkın gelişen mücadelesini, komp-

rador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının klikleri arasındaki çatışmadan başka birşey olmayan 27 Mayıs'ın sınırları içine hapsediyorlardı. YÖN hareketinin bağrından MDD çizgisi doğdu. MDD çizgisi, ülkede yaşanan devrim sürecinin milli ve demokratik içeriğe sahip olduğunu; emperyalizmin, toprak ağalarını toplumsal gelişmenin önündeki engeller olarak görüyordu. MDD çizgisine göre, MDD sosyalizm için gerekli ama yeterli olmayan bir geçiş süreciydi. Kemalizm değerlendirmesi YÖN hareketinden farklı olmaması, içinde cuntacı eğilimleri taşımasını sağlıyordu.

Dünya çapında sosyalizmin prestij kazanması, Marksist eserlerin Türkçeye çevrilmesi gençliğin ülke sorunlarını Marksist bir bakış açısıyla yorumlama çabasına girmesini sağladı. Gençlik-fikir klüpleri kurarak buralarda örgütlenmeye başladı. İstanbul'da Ankaradaki üniversitelerde fikir kulüplerinin kuruluşları birbirini izler. 1965'te Kozlu Kömür ocaklarındaki grevi desteklemek amacıyla Fikir Kulüplerinin düzenlediği kitlesel yürüyüş sivil-faşistlerin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Bu eylem sonrası gençliğin merkezi bir örgütlülüğünün gerekliliği kendini açıkça hissettiriyordu. Nitekim 1965 sonbaharında Fikir Kulüpleri birleşerek "Fikir Kulüpleri Federasyonu" oluşturdu.

Gençlik hareketinin politik eylemliliğinin artışı gösterdiği oranda hakim sınıflar tarafından örgütlenen sivil-faşistlerin saldırılarıyla karşılaşması gençliği zora karşı zorla karşılık vermeye itti. TIP'in, gençliğin silahlı savunmaya geçmesine karşı çıkması, gençlik hareketi üzerindeki etkisini yavaş yavaş kaybetmesine neden oldu.

Başlangıçta FKF yönetiminde TIP etkindi. 1968'de MDD'ciler yönetime geldi. Az bir zaman sonra Tip'in FKF'yi ele geçirmesiyle -

TIP'in aktif mücadelenin önünde engel olmasına karşı çıkan, başını Deniz Gezmiş'lerin çektiği- MDD'ciler FKF'den koparak Devrimci Öğrenci Birliğini (DÖB) kurdular. 1969'daki FKF 3.Kurultayında TIP ile MDD'ciler koalisyon oluşturdular. DÖB üyelerinin katılımıyla militan tabanı genişleyen FKF TIP'in politik olarak etkisizleşmesi dolayısıyla 1969 boyunca gerçekleşen bütün anti-emperyalist kitle eylemlerinin önünde rol oynayan tek örgütlü kitlesel güç haline gelmeye başladı. 16 Şubat 1969'da işçiler ve gençlik ortak bir şekilde büyük bir gösteri düzenledi. 'Kanlı Pazar' olarak tarihe geçen bu gösterinin faşistlerin saldırısıyla kana bulanmasından sonra gençlik daha da radikalleşmeye başladı. Radikalleştiği oranda daha militan bir örgütlenme ihtiyacı kendisini hissettirdi. FKF'nin Ekim 1969'da yapılan 4.Kurultayında FKF, Devrimci Gençlik Federasyonuna döndü. Bu aşamadan sonra FKF, TIP ve MDD çizgisinden farklı bir siyasi anlayışa sahip, farklı grupların bulunduğu Kitle örgütü olmaktan uzak bir yapıya döndü.

1967'de Mao Zedung önderliğinde, ÇKP içindeki kapitalist yolculara karşı başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) birçok ülkedeki gençlik kitlelerinin de kendi ülkelerindeki gericiliğe karşı başkaldırmalarında dış etkeni oluşturmuştu. 68 gençlik hareketi emperyalist ülkelerde büyük çalkantılar yaratmasına rağmen politik anarşizme ve kendiliğindencilığe yönelmesi, işçi sınıfına yabancılaşmasına ve sonuç itibariyle eriyip gitmesine neden olacaktı. Tabi ki dünya çapında yükselen gençlik hareketi, Türkiye'de de ideolojik-politik yankısını buldu. Fakat emperyalist ülkelerdeki aksine sonuç itibariyle ülkemizde devrimci örgütlenmenin gelişip yaygınlaşmasına neden oldu.

65 sonrası öğrenci gençliğin politikleşen eyleminin rotası anti-em-

peryalist nitelikteydi. Kuşkusuz gençliğin -başlangıçta, anti-emperyalistliği, anti-Amerikancılıkla sınırlamak gibi sığ kavrayışlar olsada- emperyalizme karşı kitlesel bir şekilde bilinçli karşı koyuşu olumlu bir atılımdı. Bu dönemde "Ulusal Petrol Kampanyası" "NATO'ya Hayır Kampanyaları", 6.filyo protesto gösterileri gençliğin anti-emperyalist eylemliliklerinden bazılarıydı.

Öğrenci gençlik akademik sorunlarına da sahip çıkmış, eğitim sisteminin düzenle olan bağını ortaya koyup 'öğitimde devrim', 'özerk-demokratik üniversite' perspektifleri doğrultusunda da üniversitelerde boykotlar, işgaller örgütlemiştir.

Öğrenci gençlik kendi eylemleriyle de yetinmemiş, işçilerin, köylülerin her türlü eyleminde yerini almıştır.

Gençlik hareketlerinin liderleri bu dönem sonunda öğrenci gençliğin dışına taşıp halk hareketine önderlik edecek çeşitli siyasi hareketler doğdu. Artık Türkiye'de elli yıldır süren pasifist, parlamenterist eğilimlere darbe vuran silahlı mücadele anlayışı gelişip güçleniyordu. Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş'lerce THKO, Mahir Çayan'larca THKP/C, İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarınınca THKP'nin sağ çizgisinden koparak Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML oluşturuluyordu.

Ülkede ekonomik ve siyasi krizin şiddetlenmesi, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi hakim sınıfları askeri darbeye yöneltti. 12 Mart 1971'de gündeme gelen askeri faşist darbe devrimci harekete yöneldi, faaliyet yürüten devrimci örgütlerin önderleri, militanları dağ başlarında, sokak ortalarında kurşunlandı. İşkencelerden geçirildi. İdam edildi, cezaevlerine tıkıldı. Sıkıyönetimle birlikte başlıca hedeflerden biri olan üniversite gençliğine yönelindi, yüzlerce öğrenci tutuklandı, dernekleri kapa-

tıldı.

Toplumsal muhalefetin tekrar gelişmesine koşut olarak, gençlikte mücadelede yerini almaya başladı. FKF ve DEV-GENÇ'ten kalan gençlik önderlerinin gençliğin yeniden örgütlenmesinde önemli bir yönlendiriciliği oldu. 12 Mart sonrası ilk kurulan devrimci gençlik örgütü İYOKD oldu. İYOKD'nin ilkeleri o sırada İleri dergisinde şöyle açıklanıyordu: "Anti faşist, anti-emperyalist olmak, gençliğin acil talepleri uğruna mücadele etmek, anti-reformist olmak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, anti-militarist ve anti-şovenist olmak, demokratik merkezîyetçiliği savunmak, geçmişin mirasına sahip çıkmak, halktan soyutlanmamak, örgütsel bağımsızlığı titizlikle korumak, devrimci görüşün gençlik üzerinde egemen olması için çalışmak." İYOKD bütün siyasi anlayışları bünyesinden toplayıp, siyasi mücadele ile akademik faaliyetleri birleştirerek kısa sürede kitleselleşti. İYOKD gündemi belirleyen bir çok soruna tavrı olarak kampanyalar örgütledi. Bunlardan bazıları; genel af kampanyası, NATO'ya hayır kampanyası, özerk üniversite kampanyası, özel okulların devletleştirilmesi kampanyası.

Aynı dönemde Ankara'da Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim-Derneği (ADYÖD) kuruldu. Dernek tarafından düzenlenen tartışmalar da silahlı mücadeleyi savunanların ortak muhalefetiyle dernek yönetimi genişletildi. Yeni oluşturulan yönetim farklı siyasal anlayışlara sahip devrimci öğrencileri kapsıyordu. İYOKD Şubat 1975'te, ADYÖD Aralık 74'te kapatıldı. Bu derneklerin kapatılmasından sonra, solda düşüncü farklılıklarının derinleşmesiyle gençlik, bırakalım Türkiye çapında, aynı ilde bile ortak gençlik örgütleri kuramadı. Farklı anlayışlar, aynı çatı altında merkezi örgütlenmeler yaratma yerine, kendi gençlik

örgütlerini kurmaya yöneldiler. Bu oluşturulan gençlik örgütleri de gençliğin somut taleplerinden çok kendi anlayışlarının sloganlarını haykırmaktan başka birşey yapmamışlardır.

Hakim sınıflar halkın gelişen mücadelesini bastırabilmek amacıyla sivil faşistleri devreye soktular. Sivil faşistlerce katliamlar gerçekleştirildi. 16 Mart 1978'de İÜ önünde 7 öğrenci sivil faşistlerce katledildi. Yine 1 Mayıs 1977, Maraş, Çorum'da vb. katliamlar, sivil faşistler tarafından MIT, CIA ortaklığında halkı sindirme çabalarıdır.

Dünya çapında yaygınlaşan ekonomik bunalımın Türkiye'ye de yansımalarıyla, ekonomik, siyasi krizin üst boyutlara varması, IMF reçetelerini gündeme getirdi. 24 Ocak kararıyla kanunlaşan IMF reçetelerinin, sınıf mücadelesinin had safhaya vardığı o günkü şartlarda hayata geçirilmesinin imkanı yoktu. Ancak ve ancak askeri faşist cuntayla, halk muhalefetinin bastırıldığı, her türlü demokratik hakların gaspedildiği şartlarda hayata geçirilebilirdi. Nitekim öyle oldu. 12 Eylül 1980'de tarafsız devlet imajıyla, ABD'nin izniyle "sağ-sol çatışmasını önlemek", "kanunları tesis etmek" demogojileriyle askeri faşist cunta yönetime el koydu.

12 Eylül'ün halk muhalefetine etkileri, özellikle gençlik üzerindeki etkilerini, 12 Eylül'den günümüze gençlik hareketinin gelişen sınıf mücadelesine paralel olarak gelişmesi, bağrında taşıdığı zaafı olumlulukları başka bir yazı da kaleme almaya çalışacağız.

-HDYG-

-Devam edecek-

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ'NDE JANDARMA- İDARE İŞBİRLİĞİNİN BİR ÖRNEĞİ VE JANDARMANIN ESTİRDİĞİ TERÖR

Bugün kamuoyunda sürekli olarak çeşitli iletişim araçlarıyla Türkiye'nin demokrasi yolunda dev adımlarla ilerlediği, toplumdaki sıkıntıların pek muhtemel zamanda çözüme kavuşturulacağı mesajları işleniyor. "Yargı da büyük reform", "ekonomide is-

tikrar", "enflasyonda tek rakam", ve "Kürt ulusuna şefkat ve yumuşaklık", "üniversitelerde özerklik", vb. paketler adı altında iki yüzlüce söyleyler halka çekiliyor. Halkın büyük bir kesimi de bütün bu söylenenlerin gerçekleşeceğine inanmasa da

bir beklenti içinde. Koalisyon hükümetini oluşturan her iki parti seçim öncesi üniversitelerin özerkliğinden dem vuruyorlardı. Bugün içinse bu partilerin iki yüzlü politikalarının pratikte ne yönde yol aldığını görmek mümkündür. Bunların örneklerini bü-

lik kontrolü yapmak istemesine öğrenciler karşı çıktı. Daha sonra jandarma toplantı dışındaki öğrencileri okuldan çıkararak okulu işgal etti. Anfi-

bulunan öğrenci arkadaşlara müdahale etmek üzere geldiğinde sandalyelerden oluşturulmuş barikatla karşılaştı. Öğrencilerin direnişini kıramayan jandarma görüşme talebinde bulundu. Görüşme öğrencilerin iki talebi öğrenci temsilcileri tarafından iletildi. Birincisi; jandarmanın okuldan çıkması, ikincisi ise; sözde okulun sorumluluğunu üstlenmiş olan dekan ile görüşülmesi. Jandarma bu taleplerin gerçekleşmesinin öğrencilere verebilecek bir taviz olduğundan hareketle kabul etmedi. Bunun üzerine jandarma saldırı, öğrenciler de direniş kararı aldılar. Dışarda kalan öğrencilerin de dekanla görüşme talepleri olumlu sonuç vermedi. Dekan adeta öğrencileri karşısına alarak jandarmanın kendisinin güvenliğini sağladığını vurguluyordu. Jandarmanın saldırması üzerine öğrenciler direndi. Jandarma bir süre barikatı aşamadı.

Ancak daha sonra gaz bomba-

ları ve yangın söndürücülerle barikatı aşabildi. 45 dakika süren çatışmada çok sayıda öğrenci yaralandı. Bunun yanı sıra bir astsubay, beş er olmak üzere toplam altı kişi öğrencilerin direniş sonucu yaralandı. 69 arkadaşımız tutuklanmak üzere arabalara götürülürken bu kez dışardaki öğrenci arkadaşlar taşlarla jandarmaya saldırdı. Bunun sonucunda arabaların farları, okul kantininin de camları kırıldı.

Ertesi gün idare-jandarma işbirliğini ve bunun sonucu jandarmanın estirdiği terörü protesto etmek için forum, yürüyüş ve eğer müdahale edilirse taşlı-molotof kokteylli saldırı düzenleme kararı alındı. Bunun üzerine İHD ve HEP'ten milletvekillerinin de katılımıyla yürüyüş gerçekleşti. Jandarma bu yürüyüşe müdahale etmedi. Bu arada dekanın tutumunu protesto etmek için Dekan Özer Serper'in arabasına molotof kokteylli ile saldırı düzenlendi. Alev alan araba daha sonra görevlilerce söndürüldü. Forum ve yürüyüşte "jandarma defol", "jandarmadan hesap soracağız" şeklinde sloganlar atıldı.

Gözaltına alınan öğrenci arkadaşlardan 10 kişiye poliste iş-

kence yapıldı. Bunlardan ikisi daha sonra rapor aldı. Siyasi şubedeki polislerce bazı öğrencilere muhbirlik yapmaları için zorlamalarda bulunuldu. Gözaltına alınan 69 öğrenciden 16'si tutuklandı.

Bütün bu eylemler oluşturulan Devrimci Eylem Birliği'nce gerçekleştirildi. Uzun bir süre dir sağlanamayan bu eylem birliği gelecek açısından olumlu bir adım oldu. Bu eylem birliği içinde "Halk Demokrasisi Yolunda Gençlik(HDYG), Yurtsever Devrimci Gençlik, Dev-Genç, Genç Komünistler Birliği, Militan Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik ve Devrimci Gençlik" yer aldı.

20 Aralık günü Devrimci Eylem Birliği bir karar aldı. Bu karara göre İİBF kantinin de kısa bir konuşma ve alkışlarla birlikte "jandarma defol, jandarmadan hesap soracağız" sloganlarıyla fakülteden yaklaşık 300 metre uzaklıkta bekleyen jandarmaya taşlı ve molotof kokteylli saldırı düzenlenecekti. Eylem eksiksiz uygulandı. Cemselerin camları kırıldı. 200 kadar jandarma kaçtı, jandarmadan yaralananlar oldu. Bu eylem sonrası gözaltına alınan arkadaşımız olmadı. Bu esnada GKB duvarlara yazılama yapıldığından dolayı Devrimci Eylem Birliği'nden çıkarıldı.

23 Aralık günü sabahı 30'un üzerinde askeri araçla, kampüs özelde İİBF ve yurt jandarma tarafından işgal edildi. Aynı akşam yurda operasyon çekilerek 20'ye yakın öğrenci gözaltına alındı. Bu olayı protesto etmek için yine aynı akşam derslere girilmemesi yönünde çalışma ya-

pıldı. Ertesi gün kuşlama yapılarak bütün öğrencilere olay duyuruldu.

Sonuç olarak eylemin devrimcilerin birliğini sağladığı için olumlu bir adım olduğu gözleniyor. Birkaç olumsuzluk bunu gölgeleyecek durum da değil. Diğer yandan eylem öğrencilerin en doğal haklarına canla başla sarılmalarının bir örneğini vermiştir. Bu eylemle pasif eylem biçiminden uzaklaşıp daha yaptırımcı, mücadeleci eylem türlerine yönelmiş olması diğer bir olumluluktur. İdarenin özellikle Dekan Özer Serper'in faşist niteliği öğrencilerin yasal haklarını dahi dipçikleme yönündeki gayretleri öğrencilerin meşru direnişle karşılaşmış olması bundan böyle öğrencilerin hak gasplarına kolay kolay razı olmayacaklarının güzel bir örneğini sergilemiş olması açısından diğer üniversitelere örnek niteliği göstermiştir.

Bundan sonraki süreçte Devrimci Eylem Birliği'nin güçlendirilmesi bir zorunluluktur. Dekan'ın faşist niteliği öğrenciler arasında iyice teşhir edilmelidir. Jandarmanın kampüse müdahale-

lesi öğrenci yığınlarını karşısında bulacak şekilde öğrenciler arasında bir çalışma yürütülmelidir. Bizlerin birakalım yeni haklar elde etmeyi varolan haklarımızı dahi koruyabileceğimiz örgütlülükler yaratamadığımız gün gibi açık önümüzde durmaktadır. İşte güçlü örgütlülükler yaratma yönünde canla başla seferber olmamız bir dilek olmaktan çıkıp pratik bir olgu olması artık ertelenemez bir görevdir. Tüm üniversiteli arkadaşların bu yöndeki çabaları desteğimizi yanında bulacaktır.

-Gerici-Faşist-Feodal- Şoven Eğitime Son!

-Jandarma Defol!

-Üniversitelerde Jandarma-Polis İşgaline Son!

-Yılgınlık Yok, Direniş Var!

-Yaşasın Öğrenci Gençliğin Devrimci Eylem Birliği!

-Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelemiz!

-Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri!

BURSA'DAN HALK DEMOKRASİSİ YOLUNDA GENÇLİK

Karanlık bir ülkenin Mart geleceği adına

Merhaba

Tüm siyasi devrimci tutuklu yoldaşlarımızın 92 yılını kutlar, devrim kavgasında başarılar diliyor ve gelecek yılların kendi ellerimizle özgür yaratılması umuduyla,

en güzel özgürlük dolu yılların bizlerin olması dileğiyle hoşçakalın.

Dersim Cumhuriyet Lisesi'nden

Kader

EKONOMİK İFLASIN YÜKÜNÜ TAŞIYANLAR, BU YÜKÜ ATMASINI DA BİLECEKLERDİR!

Kutlu Taşta İşçi kıyımına karşı direniş...

Kamu Çalışanları (Eğit-Sen, Tüm-Bel-Sen, Tüm Haber Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm-Ray-Sen, Tarım-Sen, Maliye-SYK, PTT SYK)'dan uyarı eylemleri!

"Dünya, işçilerin elleriyle kurulmuş. dünya, toplumsal asallıklara ve aylıklara değil, biz işçilere aittir. Kapitalist dünyanın bugünkü yöneticileri geçicidir.

Dünyanın gerçek sahibi, yarının sahibi proletaryadır. Ve proletarya dünyanın her ülkesinde kendi tarihi haklarını elde etmeli, egemenliğini kendi eline almalıdır."

(Dimitrov)

12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının dört elle sarıldığı 24 Ocak kararları ekonomiyi belirlemede temel rolü oynamaya devam ediyor. DYP ve SHP koalisyon hükümetinin 24 Ocak ekonomi politikasının dışında başka bir alternatiflerinin olup olmadığı noktası halen belli değildir. Her ne kadar yeni ekonomik paketlerden söz ediliyorsa da, bugün uygulanan ekonomik politika 24 Ocak kararlarından başka bir şey değildir. Bu ekonomik politika, günümüz koşullarında iflas etmiş durumdadır. Dış ve iç borçlar ve borçların faizleri çığ gibi büyümektedir. İç ve dış borçların faizlerinin ödenmesi için yeni IMF reçetelerine gereksinim duyulmaktadır. IMF'nin her yeni reçetesinin faturası da sürekli olarak işçiye, köylüye ve dar gelirli memura kesilmiştir/kesilmektedir.

Bu faturanın yeni zamlarla birlikte bir kez daha hangi kesimlere kesildiği ortadadır. Seçim meydanlarında ve koalisyon turlarında "zamlar mümkün olmadıkça yapılmayacak, yapılsa bile ücretlerde de ayarlanmaya gidilecek" deniliyordu, ama ücretlerde yeni ayarlanmaya gidilmedi, sadece memur kat sayısında bir ayarlanma yapıldı ve o da zamların çok altında kaldı.

Koalisyon hükümetin programında yer alan "demokratikleşme" teraneleri, hükümetin kuruluşundan bu yana yerine getirilemedi. "Demokratikleşme programı" içinde yer alan "memura sendika" hakkı tanınmıyor ve üstelik bu kesime yönelik polisyne saldırılar yoğunluk kazanıyor. Basın açıklamalarını engelleme, dayak ve gözaltına almalar devam ediyor. "Demokratikleşme"nin hangi yönde işlediği görülüyor. Eğitim-Sen'in kongresi Valilikçe engellendi. Kamu-Senin yaptığı basın açıklaması esnasında polis saldırı ve bir çok memuru dayaktan geçirip gözaltına aldı.

Bütün bunların yanında, 1992 yılının bu ilk ayları işçi ve memurlar açısından son derece önem taşımaktadır. Toplusözleşme görüşmeleri, sendika kongreleri ve kat sayı artışları şimdiden gündemi belirlemiş bulunmaktadır. Gündemin böylesine yüklü olmasına rağmen, işçi kıyımı

na karşı direnişler devam ediyor. "İstihdam" paketleri, işten atılmaların gerekçesi olmaktadır. Enflasyon basını almış gidiyor, ama işçi ücretlerinde herhangi bir iyileştirmeye gidilmediği gibi, işten atılmalarla maliyeti daha da düşürüp, tatlı karlarına yeni karlar katmaktadır egemen sınıflar. Sendikalar ise, kendi iç sorunlarıyla boğuşmakta ve kendilerine karşı gelişen demokratik muhalefeti pasifize etme, devre dışı bırakma hesapları ile uğraşıyorlar. Hükümetin ekonomik politikasına ve bu politikanın uygulanışına karşı mücadele gözden geçiriliyor. Birçok sendika, bugün hükümetin "iyi niyetli" olduğu noktasında birleşiyorlar. Bunlar, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin ekonomik yapısını göremiyorlar ve yanılıyorlar. Bu tür ülkelerin ekonomilerinin sürekli krizde olduğu, ekonomiyi geçici de olsa rahatlama için, ücretlerin sürekli aşağı çekildiği ve enflasyonun ise durmadan yukarılara tımandığının gerçekliğini göremiyorlar. Bir çok sendikacı da, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarının mücadelesini verme yerine, kendilerinin nasıl orada sürekli kalacaklarının ve ağıllıklarını nasıl sürdüreceklerinin ince hesaplarını yapıyorlar.

TOPLUSÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNDE ÜZERİNDE ISRARLA DURULMASI GEREKEN SORUN: 6 SAATLİK İŞ GÜNÜ SORUNUDUR!

Bugün dünyanın bir çok ülkesinde artık 8 saatlik iş günü yerine 6 saatlik iş günü uygulandığı halde, ülkemizde bu sorun ciddi olarak gündeme getirilmiyor ve mücadelesi verilmiyor. Önümüzdeki toplu sözleşme döneminde, müzakeresi ya-

pılması gereken en önemli sorun, 6 saatlik iş gününün sağlanması olacaktır.

6 saatlik iş günü temel bir hak olarak ele alınmalı ve bunun mücadelesi verilmelidir. Her iş kolunda çalışan işçi, toplusözleşme ile ilgili görüş ve önerilerini sunarken, 6 saatlik iş günü maddesi temel baz olarak ele alınmalı ve görüşlerini bunun üzerine oturtmalıdırlar. 6 saatlik iş günü ile; üç vardiyalı çalışan bir iş yeri, 4 vardiyalı olacak ve bu yolla da kısmi de olsa işsizliğin önüne geçileceği gibi, bu alanda yeni bir hakkında kazanılması sağlanmış olacaktır. Bunun içinde, bunun mücadelesi şimdiden ele alınmalı ve bu konuda gerekli olan eğitim çalışmalarını iş yeri komiteleri üstlenmeli ve işçi sınıfının ufku genişletilmelidir.

KUTLU TAŞTA İŞÇİ KİYIMI

Kutlu Taş'ta 1991'in Mayıs'ında 100'ün üzerinde işçi hiç bir hukuki hakları gözetilmeksizin işten çıkarıldı. Gene aynı günlerde Yol-İş sendikası kendilerine muhalif bir işçi temsilcisinin temsilcilik sıfatını geri aldı. Sendika ağaları kendi koltuklarını sağlamlaştırmanın yanı sıra bugüne değin işçilerin hiçbir hukuki haklarını dahi sahiplenmediler, savunmadılar. İşçileri işverenin insafına bıraktılar. Oysa işçiler görüşte örgütlü idiler, bir sendikaları vardı "Yol-İş". Bugüne kadar Yol-İş sendika ağaları işçilerin tüm taleplerine karşı "elimizden bir şey gelmiyor, bu durumda hiç bir şey yapılamaz, size kalmış bir şey" gibi hiçte gerçekte böyle olmayan işçilerin en doğal, meşru taleplerini dahi oyalamalarla geçiştirerek bugüne gelindi. İşçilerin çoğu sendika yönetimini benimsemiyor, kendilerinin işverene peşkeş çektilmesini istemiyor, kendi taleplerine kendisi sahip çıkarak alimlerinin karşılığını alabileceklerini görmüş durumda. Kutlu Taş işçileri aldıkları işi bitirmişlerdi ancak işveren bu işçilerle işi bitirmedi, herhangi bir ön bildirim dahi yapmadan işçileri sokak ortasına attı. Günlerdir Kutlu Taş işçileri

emeklerinin karşılığını alma uğraşı içindeler. Sendika ağaları vazgeçmeleri yolunda telkinlerde bulunuyor. Ancak işçiler sendikayı da karşalarına almaya niyetli.

Kutlu Taş işçileri, iki aylık maaşlarını, bir ikramiyelerini, vergi iadelerini, kıdem ve ön bildirimden işten çıkarma tazminatlarını almamış durumda iken işveren, işçilere bunları karşılayacak mali imkanlarının olmadığını gerekçe göstererek ilkin bu ödemelerin yapılamayacağını söylüyor. İşçilerin direnmesi üzerine senet vermeyi teklif ediyor, bunda da Yol-İş sendikasının 3 nolu şubesi ön ayak oluyor. Yol-İş'in 3 nolu sendika ağaları işçilerin alın terini bir çırpıda gözden çıkararak işverenle senet karşılığı anlaşma yoluna gidiyor. Sendikanın işçileri bir süre oyalaması sonuç vermiyor. İşveren, işçilere 3.1.1991 günü işvereni terk etmelerini aksi takdirde zorla çıkartılacaklarını bildiriyor. Bunun üzerine işçiler 2.1.1991 günü Başbakan, bakanlıklar ve sendika genel başkanıyla görüşmek üzere Ankara'ya gitme kararını alıyorlar. Bütün bu girişimler sendikanın dışında işçiler tarafından yapılıyor. Sendika ağaları pek gönülsüz bir şekilde işçilerin yanında gözükmeye çalışıyor, "aman gürültü çıkmasın, ne yapalım adamların parası yokmuş" gibi sözlerle işçilerin mücadelesinin önünde engel olmaya çalışıyorlar. Kutlu Taş'taki işçi eylemleri boyutlanıp gelişinceye benziyor.

KAMU ÇALIŞANLARINDAN UYARI EYLEMLERİ

Hükümet söylem olarak "ILO standartlarında" bir sendika hakkından söz etmektedir. İLO standartlarında bir sendika, bugün kamu çalışanlarının sorunlarını karşılayacak düzeyde değildir. İLO standartlarında bir sendika "Grev" hakkını tanımamaktadır. Sadece "toplular sözleşmede pazarlık" hükmünü getirmektedir. Bu da, bugünkü dünya konjektöründe ve özellikle de ülkemizin ekonomik ve sosyal yapılımasında kamu çalışanlarının sorunlarını karşılamaktan uzaktır. Dolayısıyla "ILO standartlarında sendika" anla-

yışı temel baz alınmaz. Temel baz olarak ele alınması gereken sendikal model, kamu çalışanlarının örgütlülüğünü kapsayan, grevli toplu sözleşmeli ve sınıf sendikacılığına dayalı olan modeldir. Bunun yanında bazı çevreler de "sınıf sendikacılığının" hedeflerini bulanıklaştırarak tavır ve davranışlar içindedirler. Sınıf bilinçli memurlar bu tür ayak oyunlarına karşı uyanık olmalı ve kendi sendikal anlayışlarını hayata geçirme noktasında mücadeleci olmalıdırlar.

Hükümetin "ILO standartlarında bir sendika" söylemleri de günümüzde hayat hakkı bulmamaktadır. Mücadeleleri ile kazandıkları sendikal hakkı kendileri vermişler gibi bir hava yaratıyorlar, ama diğer yandan kongrelerini yapmalarını engelleyici tavırları da elden bırakmıyor hükümet. Hükümetin bu tavrını protesto edici eylemler geliyor ve basın açıklamaları yapılıyor. Kamu çalışanlarına açık mektup olarak basına dağıtılan açıklamada şöyle denilmektedir:

"Yasal ve meşru bir dizi mücadele sonucu kurup yaşadığımız sendikalar olarak tanınmak ve toplu sözleşme masalarına oturmak istiyoruz.

Kamu çalışanlarının ekonomik-demokratik ve mesleki sorunlarının çözümünde söz ve karar sahibi olabilmek ve iktidarın tek yanlı belirlemelerine son verebilmek için hükümeti toplu sözleşme görüşmelerine çağırıyoruz." denilmektedir.

Tezkar Kamu Çalışanları platformu tarafından yapılan basın açıklamasında da; "Biz sendikalarımızın tanınmak zorunda kaldığı bugüne mücadelemizle geldik. Bugün artık vaatler verilmesini değil, grevli toplu sözleşmeli sendikalarımızın Anayasal güvenceye kavuşturulmasını; yapılacak yasal düzenlemelerde söz hakkımız olmasını; sendikalarımızın toplu sözleşme masasına çağrılarak ücretimizin, çalışma ve yaşam koşullarımızın kendimiz tarafından belirlenmesini; tüm çalışanları kapsayan grevli bir sendika yasasının çıkarılmasını; tüm anti-demokratik uygulamaların işkence ve kayıpların

yaşanmamasını, işten atılmaların son bulmasını istiyoruz" denilmektedir.

TÜM-BEL-SEN'e bağlı 600 kadar işçi, 7.1.1992 günü Anakent (İstanbul) belediyesi önünde halaylar eşliğinde bir basın açıklaması yaptılar. Yapıtları basın açıklamasında ise; "Topluma demokratikleşme ve iyileştirme vaad edenlere hatırlatıyoruz! Baskı ve yıldırımlar sürerse, bugün üç büyük ilde uyguladığımız üretimden gelen gücümüzü kullanmayı örgütlü olduğumuz 27 ilde de genişleterek devam ettireceğiz. Aba altında sopa demokrasisini her yerde teşhir edeceğiz. Bu hakkı ve meşru mücadelemizi GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ sendikalarla hakla sonuçlandırana kadar sürdüreceğiz".

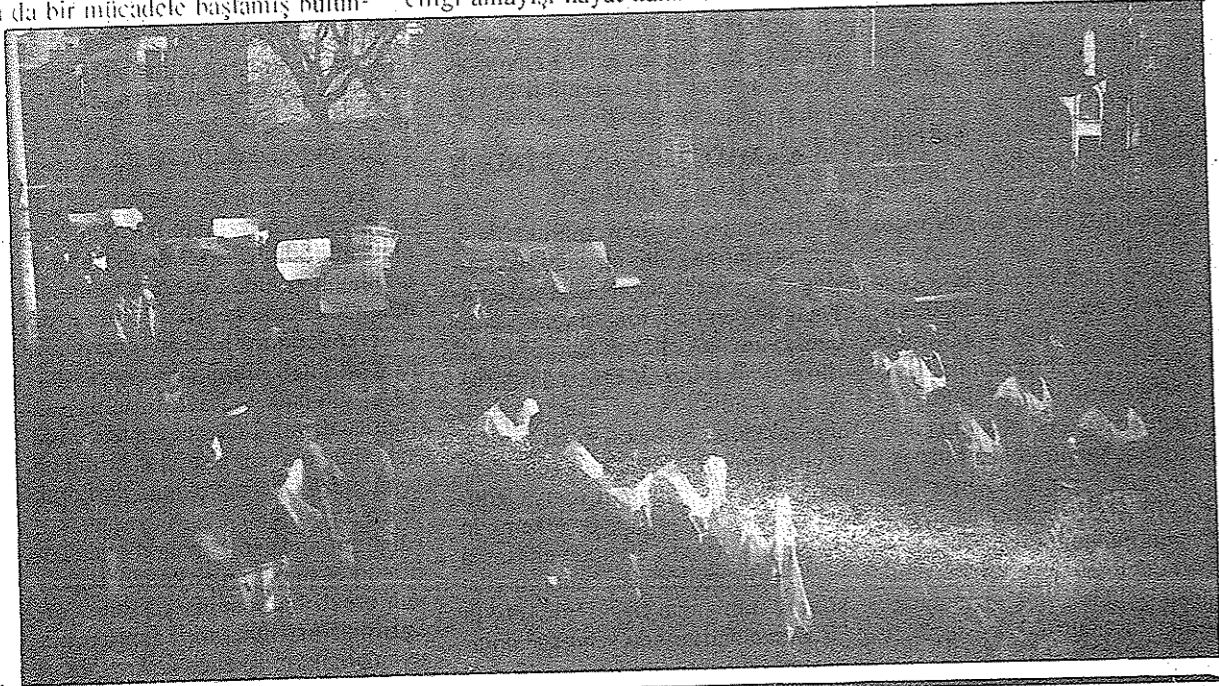
DYP ve SHP koalisyon hükümetinin toplumun sorunlarına çözüm üretmediği, hükümet programında yer alan "modellerin" ise birer aldatmacadan ibaret olduğu uygulamaları ile anlaşılmalıdır. "Demokratikleşmenin" aba altında sopa politikası olduğu ve esasında da hem havuç hemde sopa politikasının ustaca birleştirilmesi olduğu noktası toplum tarafından anlaşılmalıdır. Buna karşı şimdi radikal temelde olmasa da bir mücadele başlamış bulun-

maktadır. Toplumun çeşitli kesimleri tarafından başlatılan mücadelenin bir üst boyuta sıçratılması ve bunun kırsal alanlardaki jakoben mücadele ile birleştirilmesi sorumluluğu her zamankinden daha çok kendini dayatmış bulunmaktadır. Proleter öncüler, yaklaşan sendikaların kongreleri, yeni toplu sözleşme müzakerelerinin yapıldığı bu günlerde, proletarya partisinin şehir örgütlenmesinin ve sendikalara yaklaşımı doğrultusunda mücadelesine hız vermektedir.

Tabanın hareketlenmesinden korkan ve geçmişte olduğu gibi, toplu sözleşme görüşmeleri öncesi yapılan müzakerelere katılımı engelleme ve bu dönemi sessizce geçiştirip işverenlerin yararına olan bu toplu sözleşmelerin bağlanmasına karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. İş yeri komiteleri, kendi toplu sözleşme taslaklarını hazırlamalı ve bunu taban içinde tartışmaya açmalı, gelen yeni öneriler doğrultusunda son şeklini vererek, burdan çıkan sonucu sendika yönetimlerine götürmeli, bunun mücadelesini vermelidirler. Yaklaşmakta olan kongrelerde, demokratik muhalefetinin birliği sağlanarak, devrimci işçiler sendika yönetimlerine girmeli ve sınıf sendikacılığı anlayışı hayat hakkı bulmalı-

dır.

Feodal-faşist düzen şunu iyi bilmelidir ki, ekonomik iflasın yükünü sırtında taşıyanlar, bu yükü atmasını da bilecek. Yükü attıklarında çürümüş, kokuşmuş düzeni tarihin çöplüğüne göndermesini bilecek ve demokratik bir düzenin kurulmasında gerçek anlamda onlar sağlayacaktır. Toplumsal sorunların çözümü, bugünkü kokuşmuş düzenle çözümlenemeyecektir. O, çözüm adına çözümsüzlük üretecektir. O, toplumu ve toplumsal sorunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak, asalak düzenini devam ettirmek ister. Ama, işçi- köylü temel ittifakı üzerinde yükselcek olan bir demokratik halk iktidarı, toplumun sorunlarını çözüme ulaştırır. Mutluluğu, huzuru, iyiyi, güzeli, altın geleceği proletarya yaratacaktır. Çünkü günden güne çürüyen burjuvazidir ve buna karşı gelişip hayatın her alanında söz sahibi duruma gelen de proletaryadır. 1989-1990 ve 1991'den daha güçlü bahar eylemlikleri için mücadeleye ve proletarya partisinin yürüttüğü gerilla mücadelesi için, mücadelemizi öncümüzlükle birleştirmek için ileri!

LİSELERDEKİ FAŞİST BASKILAR LİSELİ ÖĞRENCİ GENÇLİK MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

Eğitim bir üstyapı kurumu olarak bir ülkenin iktisadi ve siyasi yapısından ayrı düşünülemez. Egemen sınıflar kendi sınıf karakterlerini eğitimi de yansıtır ve eğitim sistemini düzenlerler. Her toplumsal yapılanma kendine uygun eğitim sistemini de yaratır. Türkiye'deki eğitim sistemi de kendi toplumsal yapısının bir parçasıdır. Türkiye'nin emperyalizme ekonomik ve siyasi olarak bağlı olması ve bunun getirdiği, ekonomik güçsüzlük, siyasi boşluk her demokratik talebin faşizm uygulanarak bastırılması sonucunu da beraberinde getirmektedir.

Şu anki; eğitim sistemimiz feodal-faşist-şöven-gerici niteliktedir. Okullarda verilen eğitim ezberciliğe dayalı ve resmi ideolojinin sınırlarını aşmayan antibilimsel bir eğitimidir. Öğrencilerin dönem dönem mücadeleler sonucu elde ettiği haklara tahammül edemeyen devlet, bunları değişik yollardan alma planları yaparken, insanlara tam bir kişisizleştirme politikası uygulamakta ve istediği insan tipini yaratmaya çalışmaktadır. Düşünmeyen, üretmeyen, araştırmayan, robot insanlar egemenlerin yaratmaya çalıştığı insan tipleri-

dir. Açmazlarını, sorunlarını da öğrenci gençliğe yüklemeye çalışmaktadırlar. Bunun yetmediği noktada da okullarda bulunan gerici-faşist öğretmenlerin bütün bu amaçlardan ayrılmayan bilinçli çabaları başlıyor. Senaryolar yazılarak, mücadelenin yükseldiği yerlerde ve zamanlarda da sivil faşistler ileri sürülüyor. Bununla da mücadelenin bu iki grup çatışması olarak gösterilmesine ve gençliğin asıl hedefinin saptırılarak sivil faşistleri hedef alan bir mücadele yaratılmasına çalışılıyor. Gençliğin akademik-demokratik taleplerine kulak tıkıyor. Bu talepler için oluşturduğu örgütlenmelere acımasızca saldırılıyor ve gençlik susturulmaya çalışılıyor. Sorunlarına kayıtsız kalmayan-kalamayan gençlik de bir çok yaptırımla karşı karşıya bırakılıyor.

Son günlerde bu anlattıklarımızın bir çok örneği yaşandı ve her gün yaşanmaya devam ediyor. Bunlardan biri de Kocasinan Lisesi'nde yaşanan olaylardı.

15 Kasım 1991 günü 6 Matematik E sınıfının tarih dersinde Ümit Ateş, kitap ve defter kontrolü yapıyor. Kitap getirmeyen öğrenciler içinde sadece devrimci-demokrat öğrencilere döne-

rek, "dersimi sabote edin bakalım ben size gösteririm. Dersimden 10 alsanız bile sizi bırakacağım" diyor. Bu öğretmen okulda ülkücü-faşist biri olarak biliniyor. Aynı zamanda adı geçen kişinin derslerinde sık sık milliyetçilik ve turancılık politikası yaptığı ve buna karşı gelen devrimci-demokrat öğrencilerde okul idaresiyle birlikte çeşitli müdahalelerde bulunduğu öğrenciler tarafından anlatılanlar arasında. Bu öğretmenin bu anlatımlarına öğrencilerin itirazı üzerine, bu kişi "kesin lan, kapatın cenenizi" diyor. Bunun üzerine M.Deniz isimli öğrenci "bu şekilde konuşmaya hakkınız yok, bu terbiyesizliktir." demesiyle birlikte bu kişi öğrencinin üzerine yürüyor ve sözlerini tekrarlıyor. Ders çıkışında da adı geçen öğrenciyi alıp okul müdürünün yanına giderek burada "bunu bana dışarda söyleseydin, senin bacağına kırardım" yollu tehditlerde bulunuyor. Daha sonra bu öğrenci disipline gönderiliyor ve 5 gün okuldan uzaklaştırma cezası alıyor. Bu öğretmenin hareketleri bu öğrenciye keyfi olarak ceza verilmesine karşı çıkan öğrencilere karşı da devam ediyor.

27 Kasım 1991 günü yine ay-

ni lisede kuşlama yapıyor ve 6 Mat E sınıfı öğrencisi M. Doğan adlı öğrencinin üzerinde HDYLG yazılı küçük bir kağıt bulunuyor. Aynı aramada yakalarında bozkurt ve üç hilal rozetlerini takan faşist öğrencilere yönelik hiçbir işlem yapılmazken M.Doğan müdüriyete götürülüp, kendisinden savunma alınıyor. Son dönemde aynı lisede sivil faşist sayısında da bir artış gözleniyor ve bunlar okulda okul idaresinin kendilerine verdiği destekten cesaret alarak devrimci demokrat öğrencilere karşı saldırılarını artırıyorlar.

Yine aynı lisede, aynı kişilerin bir başka hedef aldıkları kişi de Oktay Özen adlı öğrenci. Bu öğrenciye de disiplin cezası verileceğini ve bu ceza ile de 1 yıl okula devam edemeyeceğini tehditle karışık belirtirken, savunma yapmadan tasdiknamesini alması durumunda ise böylesi bir işleme gitmeyeceklerini söylüyor. Bunun üzerine bu öğrenci tasdiknamesini alıyor, ancak yanlış yaptığını anlayarak okula dönmek istiyor, ne varki okul idaresi bu kişinin okula dönme talebini kabul etmiyor.

Bu olaylar üzerine Kocasinan

Lisesi Öğrenci Birliği, tüm bu uygulamalara karşı öğrencileri mücadeleye çağırıyor ve şu talepleri dile getiriyor.

- Kışla disiplininden uzak,
- Demokratik, tartışan, araştırılan ve bilimsel bir lise,
- Devrimci-demokrat kimlikli öğrenciler üzerindeki her türlü baskının son bulması ve eğitim eşitliğinin yaratılması,
- Okul öğretmeni faşist Ümit Ateş ve okul müdürü Adem Ademoğlu'nun okuldan uzaklaştırılması ve haklarında gerekli olan tahkikatın yürütülmesi,

- Verilen bütün disiplin cezalarının derhal iptal edilmesi ve tasdiknamesi verilen öğrencinin zaman geçmeden okula alınması.

ÜMRANIYE ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİ'NDE POLİS-İDARE İŞBİRLİĞİ VE BASKILAR

26 Kasım 1991 günü Demokratik Lise Mücadelesi ile ilgili bir basın toplantısı yapmak için Ümraniye Endüstri Meslek Lisesinde toplanan 17 öğrenci, okul idaresinden müdür başyardımcısı Süleyman Erdoğan'ın polise haber vermesiyle dövülerek Ümraniye polis karakoluna götürüldü-

yor. Aynı gün akşam saatlerinde gözaltına alınan 17 kişiden 14'ü serbest bırakılıyor. Diğer 3 kişiye siyasi şubeye gönderiliyor. Arkadaşlarının anlatımına göre gözaltına alınan liseliler, parmakları kırılıncaya kadar dövülüyor ve işkence görüyorlar.

27 Kasım 1991 günü ise polis-idare işbirliğini protesto eden devrimci liselilerden 7 kişi daha gözaltına alınıyor ve dövülüp serbest bırakılıyor. Bu öğrenciler aynı zamanda okul idaresinin tehditleriyle karşılaşılıyor.

Bütün bu kişisizleştirme politikalarına anti-demokratik uygulamalara sessiz kalmak, bunların yanında yer almak ve bu uygulamaları desteklemek anlamındadır. Öğrencilerin tek tek başkaldırıları da hiçbir zaman istenilen sonucu vermeyecektir. Öğrencilerin kendi örgütlerini oluşturarak "hak verilmez alınır" şiarına uygun bir şekilde mücadele etmeleri gerekiyor. Devrimci öğrencilerin bir görevi de tüm öğrenci kitlesini ilgilendiren sorunların yanında ülkemizde ve dünya da gelişen olaylara sessiz kalmamak ve kitleselleşmenin yollarını arayarak bu amaçlar da yürütülen mücadelenin son tahlilde devrim cephesini güçlendirmeye hizmet etmesini sağlamak olmalıdır.

KÜRDİSTAN'DA KONTR-GERİLLA KATLIAMLARINA KARŞI HALKIN ÖFKESİ YÜKSELİYOR!

Günümüz dünyasında, emperyalizm tarafından "entegrasyon" ya da diğer bir adı ile "Yeni Dünya Düzeni" ile dayatılan sistem, emperyalizme ekonomik ve siyasi olarak bağımlı ülkelerde devlet içinde devlet olarak açıklanabilecek Kontr-Gerilla, Özel Harp Dairesi vb cinayet şebekeleriyle kitlelerin gelişen mücadelesi politik cinayetler ve katliamlarla geriletilmeye çalışılmaktadır. Toplumunu bir bütün olarak, prangaya vurmak, ideolojik, kültürel ve politik olarak teslim almak için, zulmünü, sömürüsünü ve vahşetini sürdürmesi için, bir yanda "Havuç" politikasını güderken, diğer yandan "aba altından sopa" politikasını da elden bırakmıyor. İşte yeni kurulan koalisyon hükümeti "Şeffaflık", "saydamlık", "Şefkat" teraneleri ile kitleleri bir beklenti içine sokarken, "Şefkat" ne olduğu bugün Kürdistan'da uygulanan politika ile deşifre oluyor.

"Demokratikleşme", "çağdaşlaşma" vs. beklentileri ile ittifaklar oluşturanlar ve burjuva partileri için oy avcılığına çıkanların, bugün ne kadar yanlış olduklarını anlamaları gerekiyor ve yapılan politik gafın hesabını kitlelere vermeleri. Ama ne var

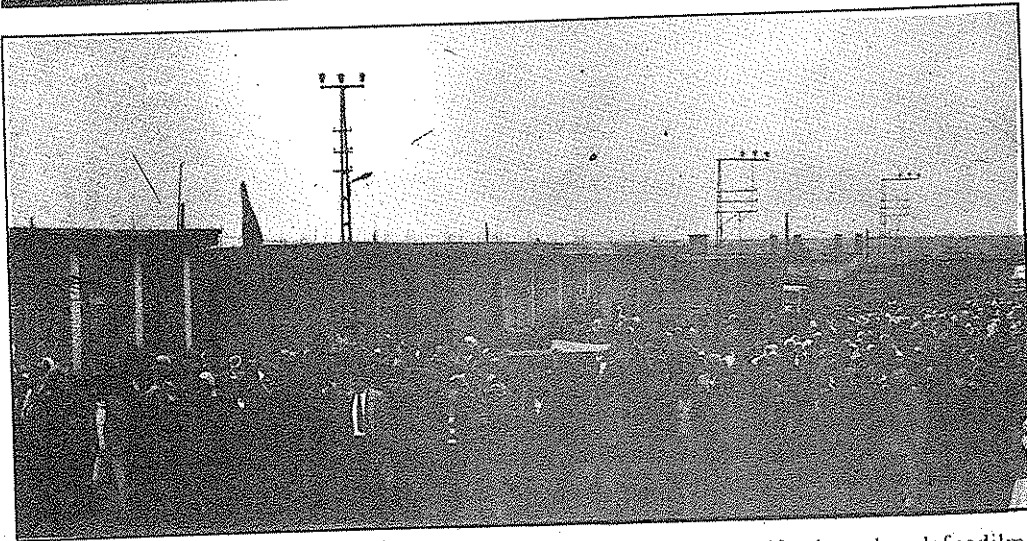
ki, bu sorumluluğu yerine getirecek olanlar sadece komünistlerdir. Komünist ideolojiye sahip olmayanların, böylesi bir sorumluluğu duymaları düşünülemez. Onlar, sürekli kendi hatalarına "yeni" kılıflar bulmakta uzmanlaşmışlardır. Çünkü onlar; seçimler öncesi proletarya partisi tarafından gündeme getirilen "seçimleri boykot taktiğinin" gerekçelerini anlamadılar/yada görmek istemediler.

Proletarya partisi seçimler öncesi, seçimleri boykot taktiğinin gerekçelerini şöyle açıklıyordu:

"MIT, Kontr-Gerilla gibi bütün faşist cinayet örgütleri dağıtılmadan, 'Terörle Mücadele Kanunu' yürürlükten kaldırılmadan, 'Özel Tim', 'Çevik Kuvvet' ve 'Siyasi Polis' yasal ve hukuki disiplin altına alınıp keyfi terör ve mesken basma ve cinayet işleme, siyasi faaliyet ve örgütlenme hakkına tavizkar ve yıldırıcı müdahalesine son verilmeden, kendisini parlamentonun üstünde gören 'Milli Güvenlik Kurulu' sistemine son verilmeden; 'seçim ve siyasi partiler kanunu' yürürlükten kaldırılıp demokratikleştirilmeden yapılan seçimlere katılmayın".

Bu çağrıyı yaparken de, bunların bugünkü düzenle olacağı inancında değildi. Çünkü bunların ortadan kaldırılmasının ancak bir demokratik halk devrimi ile olacağı da vurgulandı. Bugün ise, devlet içinde devlet olan Kontr-Gerilla ve MIT yeni hükümet tarafından denetim altına alınmıyor, bunun sıkıntısını sürekli gündeme getiriyorlar. En son Kürdistan'ın bir çok yerinde gündeme gelen katliamlar ve Özel Tim'in kitlelerin üzerine ateş açması da bölgenin en üst mülki amirleri tarafından durdurulamadı ve söz geçiremediklerini açıkladılar. Çünkü düzenin ayakta kalması için, günümüzde ve geçmişte mermi tek çıkar yol olarak görüldü. Mermi politikası halen güncelliğini koruyor. "Yeni hükümete şans tanımak gerekiyor" bilmem ne kadar süre vs. yönünde açıklamalarda bulunanlar kitlelerin gelişen öfkelerinin önüne geçemiyorlar. Onlara rağmen, kitleler ayaklanıyor, kendi sorunlarına sahip çıkıyorlar. Kendi ölümlerini layık oldukları şekilde kaldırmaya çalışıyorlar. Bu demektir ki, kitlelerin bakış açısı onlardan daha ileridir.

Bugün ülkemizde, kitleleri gerçek hedeflerinden alıkoyacak her

özlü demagoji ve yöntemler Kontr-Gerilla'nın faaliyetlerini daha rahat sürdürmesine yaramaktadır. Irk, mezhep, din ayrılıkları, bölgecilik, milliyetçilik vb. ayrımlar yeri geldikçe pohpohlanarak, provakasyonlarla halkın ortak örgütlülüğü ve gücü bölünmeye çalışılarak düzeni ayakta tutmaya çalışıyorlar. Bu yöntem geçmişten günümüze değin sürekli kullanılmaktadır ve belli bir başarıda sağlanmıştır. Bugünde bu taktik ustaca kullanılmaktadır. Bir yanda "birlik-beraberlik" teraneleri sürekli işlenirken, diğer yandan gizliden gizliye bizzat devlet tarafından bölücülük yapılmaktadır. Yukarıda saydığımız bütün olguları kendisi kullanmaktadır. Bu yolla da devlete yönelen tepkiler diğer yönleri çekilerek etkisiz hale getirilmeye çalışılıyor. Bununla da sonuç alınmayınca da cuntalara başvuruluyor. 12 Mart ve 12 Eylül süreci öncesinde işlenen tema hep böyle olmuştur.

Yeni kurulan koalisyon hükümeti, halkın gelişen mücadelesini geçici bir süre içinde olsa yeniden denetim altına almak için, "demokratikleşme" maskesi altında, demir yumruğunun esirgemiyor. Özel Tim'den birinin geçenlerde gazetelerde çıkan şu sözleri gerçeği daha

özlü olarak ifade ediyor "Kadife eldiven içinde demir yumruk" TC'nin politikasını net olarak ortaya koymaktadır.

Son günlerde T. Kürdistan'ında Kontr-Gerillanın gerçekleştirdiği cinayetlere yenileri ekleniyor. Vedat Aydın olayından sonra bir dizi katliam gerçekleştirdi. En son olarak 11.12.1991 günü İdil ilçesine bağlı Xendok köyünde köy muhtarı ile İbrahim adlı iki kişi Kontr-Gerilla tarafından katledildi. İdil'den bize mektup yazan bir okurumuz, olayı şöyle özetlemektedir:

"Bu kardeşlerimiz Kontr-Gerilla tarafından hunharca katledilmiştir. Yaptıkları katliamları gizlemek için, çeşitli kılıflara giriyorlar, İşte bu olayda daha önce yapmış oldukları katliamların bir benzeridir. Bazen "dinci" dedikleri kişilerin kılığına giriyorlar, bazen sivil bazen resmi, halkın dini ve mezhepsel ayrılıklarından faydalanarak ikilik yaratmaya çalışıyorlar. Yaptıkları katliamlarda buna yönelikti" ve devamla okuyucumuz şu belirlemeyi de yapmaktadır: "Artık İdil halkının nasıl davranıp suçluları ortaya çıkardığını tüm alem görüyor, duyuyordur. Artık devletin bu çocukça oyunlarına İdil-İdillilerin gelmeyeceğini bilme-

sini isterim. Kendilerince kutsal sayılan "melek" kıyafetine dahi girseler bizlere yutturamayacaklar. Eskiden bu tür yanlışların görüldüğü olmuştur. Ancak bugün halkımızın büyük bölümü bunu anlamış durumdadır. Cenazelerin onbinler tarafından defnedilmesi bunun kanıtıdır" diyor.

Gerek köy muhtarı ve İbrahim adlı köylünün öldürülmesi ve gerekse 19 Aralık 1991 günü Kulp'ta öldürülen iki gerillanın cenazelerinin kaldırılması sırasında Kontr-Gerilla yine iş başındaydı. Cinayetlerine yeni cinayetler ve suçlarına yeni suçlar eklediler ve cenaze merasimi sırasında Özel Tim cenaze kortejine ateş açtı ve onlarca insan katledildi. Bunun üzerine kepenkler indi ve hayat felç oldu.

Kontr-Gerillanın katliamları, cinayetleri, işkenceleri kitlelerin gelişen demokratik mücadelesini engelleyemez. Çünkü, tarihi yaratacak olanlar kitlelerdir. Kitlelerin gücü önünde duran her şey tarihin çöplüğüne gömülmeye mahkumdur. Kürdistan'da kitlelerin bu tür cinayetlere karşı kitlesel eylemler ve direnişler sergilemesi onur vericidir ve gelecek mutlu günlerin habercisidir. Tabii bu eylemler proletarya partisinin eylem çizgisi ile birleştirilirse, düzenin yıkılması ve yerine demokratik bir düzenin kurulması kaçınılmaz olacaktır. Ancak demokratik halk düzeni içinde ulusal sorun çözümlenir, katliamlar son bulur ve kardeşçe bir yaşam sağlanabilir.

ASMIN'E DAİR

-A.Haydar Akın-

-Bu yazılana bir yanıtıdır. Belki de bir karşı çıkış... Yazılan okunduktan sonra çığlık çığlığa çırpınan, itiraz eden bir yüreğin çağrısına uyuştun. Kolunda umut dolu bir sepetle sokak sokak dolaşan, bazen ağır aksak ve sendeleyerek de olsa yürüyenlerin, ama hep yürüyenlerin ortak duygularının dile getirilişidir belki de... Ya da, kim bilebilir, asmin'in asmin'e yanıtıdır da denilebilir.-

"Asmin dediğimiz suçlu'dur şimdi

Vuremriyle aramaktadır kendisini"

Şimdi vuremriyle kendisini arıyor asmin... Balsa vurur mu, vurursa ölür mü? Başkaları değil, ama biz biliyoruz ne fırtınalara karşı durdu, durdu da onca örselenmişliğine, karamışlığına karşın vermedi ele kendini...

Anımsa kaç kez kuşattılar, kaç yangın arasında öldü sandılar da "kökü kazındı" anonslarıyla duyurdular hani, yeniden doğuverdi, yeni doğmuş bir çocuğa isim, "yivle set arasında dönen/döne döne düşmanın ciğerini dağılayan" kızıl bir kurşun, karın-boranın yağına açan bir çiçek oluverdi de dondu kaldı dudak-

larında iğrenç gülümseyişleri... Anımsa kaç kez öldü sandılar, zafer sorhoşu bir bağırsık çağırışla gömdük sandılar da dirildi kaç kez anımsa...

Kendisini vuremriyle arıyor şimdi oda, onca başka vuremri aramalardan geçmiş gelmiş, yarası kanıyorsa da dimdik ayakta gelmiş, çemberleri yarımışda gelmiş bir bebenin gözbebeklerine yerleşivermiş, kod adı umut olmuştun...

Umut vurulabilir mi asmin, vurulursa öldürülebilir mi? Umut tükenbilir mi asmin?

Kendini vuremriyle aramamış da bulmamış bir bebenin gözbebeklerinde ışıl ışıl, çığlık çığlık, artık adı umutmuş... Ah asmin, çocuklar vurulabilir mi gözbebeklerinden... vurulabilir mi gözbebeklerinden?

Sahi neydi asmin dediğimiz/dediğin hani yaprağı dala bağlıydı da yapraksız, çirliçirlik üşürdü dal.. O üşürdü ve sen ve ben ve biz hepimiz ürperirdik hani... "Asmin dediğimiz bir yaprağın dala tutunduğu yerdir" demiştin ve yaprağı dala ne de güzel yakıştırmıştı Nazım anımsa... Dal dediğin yaprağıyla güzeldir unutma.

"O, kendi sesimizde boğduğumuz bir şarkı değilmiydi?" demiştin anımsa... Boğduğumuz değil yaştığımız şarkıydı, bir şarkıdır şimdi

di asmin dillerde... Durmaksızın çoğalan, çoğaldıkça yayılan, yayıldıkça daha güçlü söylenen bir şarkı...

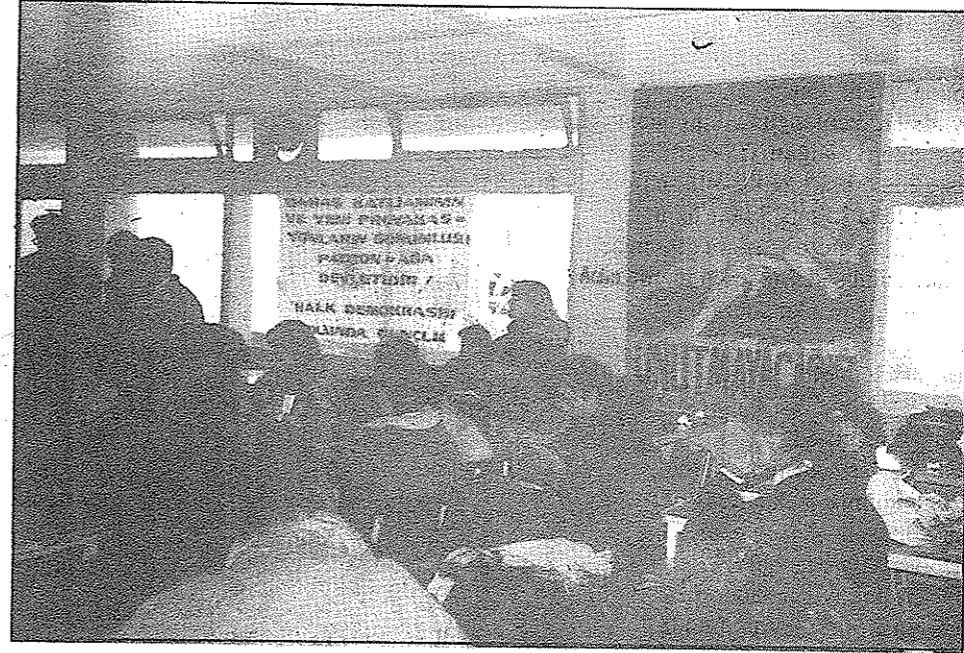
Umudu tükenmeyenlerin türküsüdür şimdi asmin ve ta Sparta-küs'ten bu yana gelmiştir, 917 Ekim saflarından, Çin'den, Vietnam'dan, "No Pasaran" haykırışlı Madrid bari katlarından gelmiştir de yaygın yerlerinden geçip gelmiştir şimdi Muzur'un doruklarında, Botan intifadalarında, şehir varoşlarında söylenir olmuştun.

Söyle artık kendini vuremriyle arar da balsa vurabilir mi? Söyle bir şarkıysa şimdi o, susabilir mi?

Nedir asmin dediğimiz, nedir ben susayım sen söyle... Delican'ın yapayalnız, namlu gölgeli ölüm sessizliğinde sabahlara uyanmaması da değil midir sence, söyle... Ve asmin'siz, yani sınımsız daha fazla üşümezmi mirza Hüseyin? Hadi şimdi o kendi kendisini aradı ve buldu diyelim, kendi kendine verdiği hükme uydu diyelim, yapayalnız, ölüm sessizliği sabahlar değişmez kaderi mi olsun Delican'ın? Soğuk mirza Hüseyin'in kaderi mi olsun, söyle...

Of, hala vuremriyle aramakta kendisini deme ne olur, deme inanam. Vuremriyle kendi kendisini aramadı asmin sözkonusu olduğun-

ÜNİVERSİTELERDE SON OLAYLAR NEYE HİZMET EDİYOR!

likle devrimci hareketin karşı-devrimce harekete oranla hızlı gelişme gösterdiği dönemlerde, karşı-devrimci sınıflar halkın üzerine bir terör havasını estirmeye çalışırlar, bununla birlikte çeşitli demogajilerle kitlelerin ekonomik-politik istemlerini ikincil plana iterek kitleleri bu kaos içinde pasifize ve depolitize ederek sınıf savaşımından koparmaya çalışıyorlar. Günümüzde emperyalistlerin ve uşaklarının en büyük korkulu rüyası; komünist ideolojinin kitlelerce bayrak edinmesi ve kitlelerin politikleşip ekonomik temelde köklü değişimler istemeleri oluşturuyor. Egemenler gelişen devrimci durumu dengelemenin yolu olarak, gerici ideolojinin önünü açarlar. 12 Eylül askeri faşist cuntası ile bu olguyu bütün açıklığıyla gördük. Bugün yanıt alınması gereken sorun şudur; ülkemizde anti-faşist mücadelelenin sınıfsal ve siyasal karakteri nedir ve ne şekilde mücadele etmelidir? "Türkiye'de anti-feodal, anti-emperyalist sınıfsal muhtevası ile, anti-faşist cephenin sınıfsal muhtevası aynıdır. İşçiler, köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kadını. Bu sınıflar arasında birleşik cepheği gerçekleştirme mücadelesi aynı zamanda bizim şartlarımızda anti-faşist cepheği gerçekleştirme mücadelesidir... Türkiye'de anti-faşist iktidar mücadelesi aynı zamanda anti-emperyalist ve anti-feodal iktidar mücadelesidir." (IK. Seçme Yazılar.) Yukarıda sorduğumuz soruya Kaypakaya'dan aktardığımız bu cümlelerle yanıt vermeye çalıştık.

Bugün polisün üniversitelerde çirrit attığı bir dönemde yukarıda sözünü ettiğimiz arkadaşlar anti-faşist mücadeleyi müslüman gençlik ve diğer faşist ceterlerle sınırlı tutarak bunu mücadelenin odağına oturtmaktadırlar. Bizler için, karşı-devrimin yedek güçlerine karşı mücadelemiz ikincildir. Yani asli olanı gözden kaçırmadan ve hedefi muğlaklaştırmadan bunlara karşı mücadelenin verilmesinin yerinde olacağı gerçeğini ne inkar ediyoruz, nede reddediyoruz. Sorun şudur; bu bütün olarak devrimci değerlere ve devrimçilere saldırmadıkça, herhangi bir faaliyetimizin fiili olarak engellenmedikçe, gerici hareketleri direk olarak karşımıza almayız ve bunuda esas hedef olarak göstermeyiz. Çünkü hedef, devrimi gerçekleştirmek ve durmaksızın komünizme varma sorunudur. O halde bugün gündemimizde olması gereken de, devletin resmi güçleri olan polis, asker ve diğer kolluk güçlerinin teşhiri ve buna yönelik faaliyetler oluşturmalarıdır.

Öğrenci gençlik akademik-demokratik taleplerini dile getirme çabası içinde ve bunun yanı sıra ülkedeki siyasi ve ekonomik gelişmelere de kendi bilinci ölçüsünde sahiplenmeye çalışmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Karaman Maraş Katliamı, bir çok üniversite de çeşitli eylemliliklerle protesto edildi. Diğer yandan kamuoyunda sürekli gündemde olan gözaltı kayıplarında öğrenci gençliğin eylemliliklerinde yer aldı. Kurultaya hazırlık ve kurultay toplantıları da öğrenci gençlik gündemindeydi. Gelişen bu süreçte hiç bir zaman bir türlü sağlanamayan devrimci eylem birliği, Müslüman gençlikle girişilen çatışma ortamında da sağlanamadı. Olay sonrası gençlik içinde faaliyet yürüten gruplar birbirlerini suçlayıcı ve hatta yer yer karalayıcı tutumlar sergileyerek dar grupçuluk anlayışlarını bırakmadılar. Sorun Müslüman gençliğe karşı grupların farklı tutum takınmalarından kaynaklanıyordu. Bunun sonucu olarak, tartışmalarda özellikle küçük-burjuva örgütlenmeler kendi ruh hallerine uygun olarak "ne kadar yiğit, militan, cengaver" vb. olduklarını sağır sultanın kulak zarını patlatırcasına dosta-düşmana duyurdular. "Biz bunları -müslüman gençliği kastederek- buraya sokmayız, devrimci değerlere kimse saldırmaz/saldırtmayız" vs. Müslüman gençliğe karşı kendileri gibi tavır takınmayan gurupları ise "sağcılıkla, kavga kaçkınlığıyla" suçlarken, kendileri

"bulunmaz hint kumaşı" misali gibi, ne kadar ML olduklarını kabarmış Küçük-burjuva gururlarıyla kanıtılamaya uğraşmış içindedirler. Özellikle DPG ve Dev-Genç'li arkadaşlar bu ruh hali içinde boğulmuş durumdadır. Öyleki dostu düşmana karıştırtırcasına. Bu olaylarda ne tür bir tutumun doğru olacağına geçmeden önce, bir kaç noktaya açıklık getirelim.

Emperyalistlerin siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesi emperyalistlerin eşgüdüm hareket etmelerini zorunlu kılıyor. Dünyanın bir yerinde meydana gelen her olay bütün devletleri ilgilendirdiği bir hale geldiği bir dönemde, emperyalistler kendi iradesi dışında gelişebilecek herhangi bir devrimci hareketi önlemenin yada bastırmanın yolunu "Yeni Dünya Düzeni" ile sağlamaya çalışıyorlar. Emperyalistler kendi sömürlerini güçlendirip-geliştirmek için kendi yerli uşakları eliyle gelişen devrimci hareketleri devletin resmi polis ve ordu güçleri ile bastırmanın yanı sıra, kitlelerin düzene güvensizliklerinin arttığı ortamlarda ya da bu kurumun kitlelerin gözünde teşhirini engellemek, kitlelerin doğrudan hedefi olmaktan kurtarmak, halkın polis ve ordu güçlerine yönelik direk başkaldırısını ve bu yöndeki tüm örgütlü muhalefetini bastırmak ve bölmek amacıyla bir takım örgüt biçimleri ve özel kuruömler oluşturduğu, devrimci eylemleri ve hareketleri çeşitli yöntemlerle yok etmeye çalıştıkları bilinen bir gerçekliktir. Sivil faşist ceterler ve kurumlarında bu bağlamda oluşturulan yedek karşı-devrimci odaklardır. Özel-

beklerinin bomboşluğu...

Kimilerince yok edilmesi gereken bir suçludur asmin. Sende oradaydın, anımsa, insanın insana yapabileceği en büyük eziyetlerden, dört duvar zindanlardan geçip gelmiştir de aşağılamaya çalışanları aşağılayıp nasıl da ödünsüz ve mağrur, nasıl da sular seller gibi dikbaşlı ve asi ve bir o kadar da sıcak ve sevecen gelmiştir, yerleşmiştir yüreğimize...

Kimilerine göre de eskilerde kalmış bir söylencedir artık, yıkılan bir duvarın altında kaldığı rivayet olunur hani... Ben inanmam, bir bebeğin gözbebeklerine baharında inanmam. Ülkemde sığınak arayan çocuk çığıllıklarını duyarım da inanam.

mam.

Ölümlerden dirilip gelendir o, kıyımlardan çoğalıp gelendir. Asmin bir diğer adıdır yaşamın. Bazen bir ağrıda olsa, bir bıçak yarasıda olsa yürekte, her şeyden, ama her şeyden çok daha güzel değil midir yaşam?

Yaşam öldürülebilir mi asmin? Öldürülebilirse geriye ne kalır? Umut vurulabilir mi Asmin ve çocuklar gözbebeklerinden...

Ah asmin, çok uzaklarda arama artık kendini.... ve hâlâ ısrarlıysan verdiğin hükümde, önce gel beni vur yüreğimden, gel vur vurabilirsen.

Hoşçakalınız da deme, vurmaya geliyor bile olsan merhaba!

OKUYUCUYA DUYURU

Bir önceki sayımızda dağıtım ile ilgili engellemeleri boşa çıkarmak için okuyucularımızdan yardım istemiştik.

Ancak, hemen peşinden Dergimizi dağıtan Birleşik Dağıtım A.Ş.nin; "Ocak ayından itibaren hiç bir dergiyi dağıtmayacağız" şeklindeki, kimlerden çıktığı belli olan kararı ile karşılaştık.

Size ulaşan bu sayımızdan sonra, hiçbir ilde büro ve temsilciliklerimizin olmaması nedeniyle 13. sayımızın dağıtımını, okurlarımızın ve doğal muhabirlerimizin yaratıcı gücü olmadan başarmak mümkün değil. Bu nedenle 74 ilden ve ilçelerden okuyucularımızın zaman geçirmeden, temsilcilik veya muhabirlik için büromuzla irtibat kurmaları gerekiyor.

Her temsilcilik veya muhabir, bulunduğu yerde merkezi yerlerdeki bayiler ve kitapçılarla ilişki kurarak o il veya ilçedeki dergi dağıtım ve satışından sorumlu olacaktır.

Durumu uygun olanların en kısa zamanda büromuzla ilişki kurarak, kargo veya PTT kanalıyla istedikleri dergi adedini bildirmeleri ve daha geniş bilgi almaları gerekmektedir.

Okuyucularımızın sorumluluk bilinciyle hareket ederek, hakim sınıfların bu alçakca oyunlarını boşa çıkaracağını ve dergilerini geniş halk kitlelerine ulaştırmak için yaratıcı güçlerini kullanacaklarına inanıyoruz.

HALK DEMOKRASİSİ

da kendi kendisini aramak değil kandırmaktır, inanmam... Hüznün ağrısı bir yürek taşıyor o şimdi de, inanırım. "Herkesin şimdilik hakkı vardır hüznülenmeye", ama hakkı yoktur, hele asmin'in hiç yoktur vuremriyle kendi kendisini aramaya...

Ben değil sen söylemiştin, "yangından ve çapraz ateşlerden kurtulmaya çalışan" çocuk çığıllıklarına sığınaktır o demiştin anımsa... Çocuk çığıllıklarına sığınaktı ya, şimdi kendi kendisini vuremriyle arayıp da buluverirse, kendi kendine kendisi için verdiği vuremrine uyuverirse, eyvah boşlukta asılı kalıverirse çocuk çığıllıkları... Yangının ve çapraz ateşlerin ortasında kalıverirse...

Doğrudur, suçludur asmin kimilerince... kimilerince suçtur yaprağı dala bağlamak, suçtur sığınak olmak çocuk çığıllıklarına ve en büyük suçtur gözlerde umut olup ışımak... O suçludur şimdi geceye ışık, ölüme yaşam, insana umut olmakla suçludur. "Asmin dediğimiz, yaramızın tanıdığı dağlar arasından akıp giden ırmak" olmakla, bu kadarı da yetmez, yaramızı yuduğumuz su olmakla da suçludur ve hükmü verilmiştir verilmesine de o yüzlerimize gülüş olmuş, dizimize derman, geçip gitmiştir hükümleri geçersiz kılarak...

İşte hep bu yüzden zaten her daim vuremri değil midirki asmin dediğimiz ve her daim idama hükümlü... Ve o bunu bilir, bilir de biz de biliriz bildiğini, her şeyin rağmına bırakır gider mi dalları yapraksız... Çocuk çığıllıklarını bırakır gidermi boşlukta asılı... Ya da Mirza Hüseyin'i o dondurucu soğuğa, Delican'ı ölüm sessizliği sabahlara terk edip gider mi? Hele çocukların gözbebeklerini... Anımsa nasıl bir hüznüdür artık umudun ışımadığı gözbe-

MANUEL'E MEKTUP

*-Yoldaş, zulmün kuyusunu kazanlara
direncin şefkatini bırakmışsın
özgür olduğumuzda bir gün
seni yanımıza alacağız
Sosyalizme karanfiller atacacağız.*

Sana adadık sana
yıldızların çokluğunu, umudun açlığını
bir gülün başlığını
işte gözlerinde çelik zinciri hayatın
karanlıkta kalmış iki küçük hücre
iki direniş anıtı, alanlara dikilmiş
kan çizilmiş desen desen mermerine
eylüller, kavgalar sonra
evvel zaman içinde
özgürlük masal iken.

Seni bilirim seni
dağ boylarında, zindanlarda
zulüm olmuş mekanlarda
işte upuzun işkence günleri
Dersim'den İstanbul'a
mekik dokuyarak gider gelir
gerilla ateşleri yanar alında.

acemi direnişlerle öğreniriz
emek hakkımızı almayı
ustalaşırız gitgide çatışmalarda
sırtımızda çapraz asılmış mavzer
düz ateş, gez, göz, arpacık
kar toplar Munzur
kan toplar Vartinik, Ovacık
bir mermi seker omzunun kıyısından
gelip yüreciğine oturur
Sonra infilak eder bilincin
dağları aşar
dersliklere, tarlalara, fabrikalara ulaşır
ve kahrolur faşizm

sana adadık sana
ülkenin şafak bekleyen kızıl günlerini
işte nöbet tutuyor bir gerilla
parça parça ulaşmak için iktidara
teni rüzgar kokuyor
ve marşlarla karşılıyor yağmurlu baharı
yas yok artık
direnmek, karşı koymak
uyanmak var yavaş yavaş
savaşmak var barış için
bu ülkenin dağlarında.

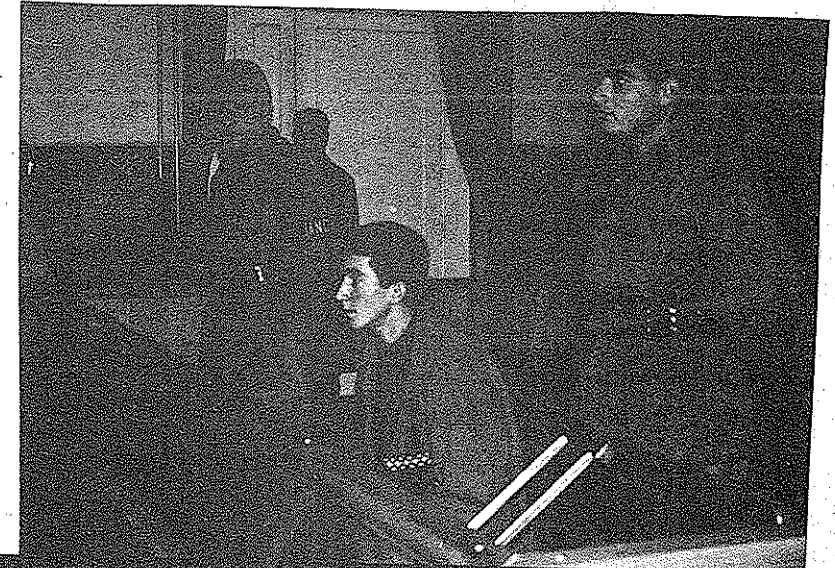
DEVİRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER KAMUOYUNA

HASAN ERDEM'LE DAYANIŞMA KAMPANYASI

Hasan Erdem 19 Ekim günü, İstanbul Haznedar'da bombalanan DYP bürosunun yakınından geçerken polisler tarafından büroyu bombalayan kişi olarak kurşun yağmuruna tutulan bir genç. Kurşun yağmuru sonucu Hasan Erdem vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanır. Bu yetmezmiş gibi polisler tarafından yarına gelinerek bir kez daha taranır ve tartaklanır. Hasan kaldırıldığı hastanede polislerin baskısı sonucu doktorlar tarafından hemen ameliyata alınmaz. Ameliyata alındığı zaman ise iş işten geçmiştir ve yaralandığı yerlerden birisi olan bacağı kangren olmuştur. Birkaç gün bacağın kurtarılması için müdahale de bulunulur. Ancak polislerin hastane personeli üzerinde kurduğu baskı sonucu yeterli müdahaleler de yapılmaz. Bunun sonucu kangren olan bacağı diz üstünden kesilmek zorunda kalınır.

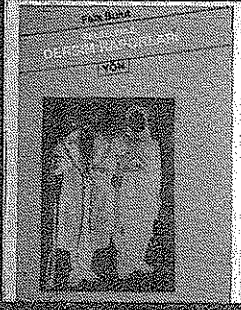
Hasan Erdem daha sonra TKP/ML - TMLGB örgütü üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Şu anda Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunuyor. Hasan Erdem'in acilen yurtdışına çıkarılarak protez bacak tedavisine girmesi gerekiyor. Ancak mahkeme "tutukluluk halinin devamı" kararı vererek onu ömür boyu költük değneklerine mahkum etmek istiyor.

Bu koşullarda Hasan için yapılacak şey öncelikle BAŞBAKANLIK, İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile yargılandığı No'lu İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesine mektup, telgraf, kart vb. yollarla başvurarak tahliye edilmesini istemek bununla birlikte Hasan ERDEM'in ailesinin açmış olduğu maddi yardım kampanyasına katılmaktır. Hasan ERDEM'in ailesi hastanede olduğu süre içinde tüm varlıklarını ilaç ve benzeri şeyler için tüketmiş durumdadır. On milyonlarca lira sadece hastane aşamasında harcanmış durumda. Protez bacak için yurtdışına çıkarılmadığı koşullarda göz önünde bulundurularak acil girişimlere başlamak gerekiyor. Hasan'ın tekrar protez bacakla da olsa yürüebilmesi buna bağlı. Bu nedenle başta okuyucularımız olmak üzere tüm devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunu Hasan Erdem için başlatılan kampanyaya güçleri oranında omuz vermeye, Hasan'ı tekrar yürütmek için duyarlı olmaya çağırıyoruz.

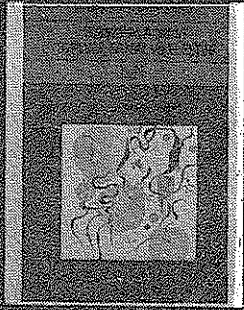

HASAN ERDEM, Hesap No: 306736 Pamukbank Türbe Şubesi-İstanbul

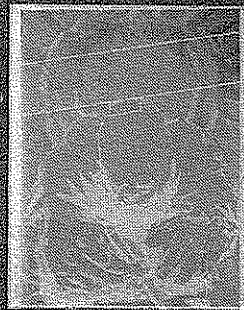
Yeni Çıkan Kitaplar:

Faik Bulut
**Belgelerle
DERSİM RAPORLARI**
(Inceleme)
27.500 TL.

J. Freville - G. Plehanov
**Sosyalist Açardan
TOPLUM, SANAT
VE ELESTİRİ**
Çev. Asım BEZİRCİ
18.000 TL.

Zihni T. Anadol
**AYDINLIĞA OMUZ
VERENLER**
(Anı)
15.000 TL.

Cemal Süreya
ŞAPKAM DOLU ÇİÇEKLE
(Denemeler) 15.500 TL.

Ahmet Can Akyol
GÜLVATAN
(Şiir) 9.000 TL.

İzzet Harun Akçay
**BİR MEKTUP YAZMAK
İSTİYORUM**
(Öykü) 12.000 TL.

✓ Çok Yakında Çıkacak Kitaplar:

- Ebubekir Pamukçu **DERSİM ZAZA AYAKLANMASI'NIN TARİHSEL KÖKENLERİ**
- Musa Anter **HATIRALARIM (Cilt 2)**
- Cemal Süreya **YÜZ ASK ŞİİRİ**
- Lenin **GAZETECİLİK ÜZERİNE**
- Vahit Lütfü Salcı **ALEVİ NEFES ve SEMAHLARI**
- Ozan Emekçi **EMEKCİYİM SAZIM IRMAK**

✓ Diğer Kitaplarımız:

- Hıfzı Topuz **Kara Afrika'da İşkenceyle Öldürülen Başbakan - LUMUMBA** 20.000 TL
- Asım Bezirci **BİLİMDEN YANA (Eleştiri-Inceleme)** 19.000 TL
- Asım Bezirci **SOSYALİZME DOĞRU (Eleştiri-Inceleme)** 18.000 TL
- V.G. Belinski **Edebiyat, Sanat Kültür, Felsefe, Tarih Üzerine YAZILAR (Den - Eleştiri)** 18.000 TL
- Radi Fiş **CELALEDDİN RUMİ - MEVLANA (Biyografik Roman)** 18.000 TL
- Zihni T. Anadol **TRUVA ATINDA İLK AKŞAM (Anı)** 25.000 TL
- Yılmaz Odabaşı **SINIRA VURUYORUM SINIRSIZ VURUYORUM (Şiir)** 6.000 TL
- Şahap Balıoğlu **GÖRÜŞLER-GÖRÜŞMELER (Raporlar)** 25.000 TL
- Faik Bulut **Devletin Gözüyle TÜRKİYE'DE KURT İSYANLARI (Araştırma - İnceleme)** 25.000 TL
- Musa Anter **HATIRALARIM (Anı) Cilt 1** 21.000 TL
- Ahmet Can Akyol **ŞAFAĞI KIRILTIYORUM UFUKLAR** 8.000 TL

Toplu isteklerde kargo veya PTT yoluyla % 25 den % 35 e kadar indirimler uygulanır.

İSTEME ADRESİ: YÖN - TUMDA Çağaloğlu Yokusu Evren Han

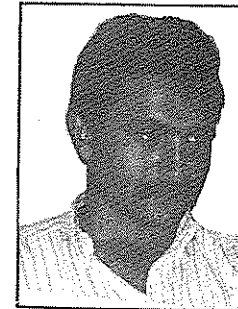
No:29/30 Çağaloğlu İSTANBUL

Tel: 511 79 16

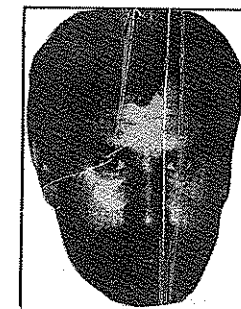
OCAK ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

Mustafa SUPHİ, Ethem Nejat ve Arkadaşları

Manuel DEMİR

Metin KAYA

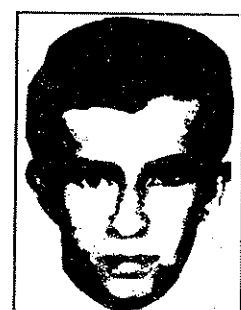
Haydar ASLAN

İhsan PARÇACI

Meral YAKAR

A.Haydar YILDIZ

Atilla ÖZKAN

Mehmet GÜNALP

Yeryüzünün birçok karmaşık çatışması içinde aynı acıları, sevinçleri ve zorlukları birlikte paylaştığımız 1991 yılını geride bıraktık.

Kırdan kente bir ışık seli gibi akan sosyal kurtuluş mücadelesinin feyzi ile aydınlanacak yeni bir yılı yaratma azmi ile okuyucularımızın yeni yılını kutlar, mücadelelerinde başarılar dileriz.

Halk Demokrasisi